Petru Cocârteu
VIZIUNEA UNEI NAŢIUNI
Editura *MACARIE* 1998
Copyright © 1998 Petru Cocârţeu
ISBN 973 – 9391 – 08 – 7
Consilier editorial: Mihail I. Vlad Redactor: Petre Gheorghe Bârlea Tehnoredactor: Ovidiu Brezan

UN OM – O CARTE – O CREDINŢĂ

Petru Cocârţeu este unul dintre cei mai activi susţinători ai cauzei româneşti peste hotare, în primul rând în Statele Unite ale Americii.

S-a născut în corn. Bolvaşniţa, în fostul raion Caransebeş, la 22 septembrie 1951, fiind fiul cel mai mare al lui Simion şi al Mariei *Cocârţeu. A urmat Liceul de Cultură Generală Nr. 2 din Caransebeş, (fosta Şcoală Pedagogică întemeiată de Căpitan Temeş), pe care l-a terminat în 1970. Studiază apoi la Colegiul de stomatologie din Arad al Institutului de Medicină Timişoara, pe care-l termină în 1974. În 1975 se căsătoreşte cu Veronica Opruţ, din Băuţari, cu care are trei copii: Cosmin, Simina şi Christina.*

În aprilie 1978, în Bucureşti, împreună cu alţi lideri religioşi, studenţi, intelectuali şi muncitori, formează organizaţia interconfesională Comitetul Creştin Român – Apărarea Libertăţilor Religioase şi de Conştiinţă.

La 15 octombrie 1978 este arestat şi condamnat la 1 an închisoare pentru activitate religioasă şi de conştiinţă, iar în ianuarie 1979 devine membru al organizaţiei Solidaritatea Creştină Internaţională, cu sediul la Zürich, Elveţia. La 8 februarie 1981, împreună cu familia, părăseşte (ara, obligat de regimul comunist, fiind considerat persona non grata, iar în mai 1981 devine membru al organizaţiei Amnesty International de la Geneva.

Stabilit fiind în Kent, Ohio, urmează diferite cursuri la Kent State University şi Case Western University din Cleveland, ca apoi să poată fonda Portage Dental Laboratory, pentru susţinerea familiei, şi, în acelaşi an, 1986, devine membru al American Dental Society.

Între 1981 şi 1988 a avut strânse legături cu Congresul şi Departamentul de Stat al Statelor Unite. A fost, de asemenea, corespondent voluntar al postului de radio „Europa Liberă", fiind vocea tuturor celor persecutaţi în România.

Din 1989 desfăşoară o activitate intensă în domeniul religios, cultural şi politic, iar în anul 1997 devine membru al Academiei Româno-Americane de Ştiinţă şi Artă.

Născut într-o familie de români bănăţeni care au dat ţării mai mulţi oameni de seamă, Petru Cocârţeu sintetizează în personalitatea sa câteva calităţi esenţiale ale înaintaşilor: credinţă curată şi nestrămutată în Dumnezeu, respect sincer faţă de trecutul istoric al românilor, încredere în şansele acestora de redresare materială şi spirituală.

Energia sa ieşită din comun este alimentată de o mare iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni şi este întreţinută de un trai cumpătat, în deplin acord cu preceptele biblice. Această forţă sufletească şi fizică se canalizează însă în mod diferit în gândirea, în vorbele şi în faptele sale. Pe cât de calm, aplicat şi riguros se manifestă în activitatea strict profesională, pe atât de avântat, spontan şi proteic apare în activităţile obşteşti şi spirituale.

Neobosit, Petru Cocârţeu s-a aflat mereu în vâltoarea luptelor pentru libertatea de gândire şi de acţiune, a ajutat direct sau indirect sute de oameni aflaţi la necaz, a susţinut şi susţine, printr-un consum uriaş de energie, timp, bani din bugetul familiei, toate demersurile care se fac, oficial şi neoficial, în favoarea României, chiar şi atunci când ideile sale nu coincid total cu ale celor din ţară. Cartea de faţă reflectă într-o oarecare măsură personalitatea autorului. Convins că exemplele bune şi forţa cuvântului pot schimba mentalităţi şi pot mişca inerţii, cronicarul ad hoc comentează faptele sau scrierile despre faptele unor personalităţi ale trecutului, dar şi ale prezentului, interpretând totul în maniera tipică a unui credincios fervent. Metoda ştiinţifică a istoricului profesionist este înlocuită cu entuziasmul idealist al truditorului pe tărâm social, politic, religios. Foarte generos cu aprecierile la adresa eroilor din trecutul mai depărtat sau mai apropiat, autorul prezintă cu modestie propriile-i fapte. Deşi este recunoscut în ţară şi în diaspora românească drept un lider de opinie şi un fruntaş al luptei pentru drepturile omului, Petru Cocârţeu este preocupat mai ales de meritele altora.

De aceea, cititorul va putea reţine din paginile cărţii în primul rând mesajul indirect: activitatea eficientă în slujba binelui comun nu poate fi desfăşurată decât de către oamenii care cred cu tărie în Dumnezeu, care îşi iubesc necondiţionat semenii.

Editorul

Capitolul I

Oameni de ieri şi de azi

1. Căpitanul Iancu Temeş

2. Colonelul Florea Dar a

3. Cronica vremii

PETRU COCÂRŢEU

7. *Căpitanul Iancu Temeş*

A fost un om deosebit. „Un om care a trăit doar pentru alţii". S-a născut în anul 1830, în Bolvaşniţa, într-o veche familie de grăniceri, Ion şi Drăghina Temeş. Urmează Şcoala Grănicerească din satul natal, apoi, pentru că erau mulţi copii, părinţii l-au dat copil de trupă la Garnizoana Militară Austro-ungară din Caransebeş, cu scopul de-a învăţa o meserie. În acea perioadă, Banatul şi Ardealul erau sub stăpânirea Imperiului Austro-ungar. Băiatul fiind foarte bun la învăţătură, rămâne în cadrul armatei, astfel că, după terminarea şcolii, la Budapesta şi Viena, la vârsta de 31 de ani, ajunge la gradul de sublocotenent, în 1861. Încă din tinereţe se gândea să facă ceva care să fie de folos pentru oraşul Caransebeş. Ajuns căpitan, se sfătuieşte cu tatăl său şi cu fratele său, Ioan Temeş, fiind de faţă Siminica Temeş, şi întemeiază „Fundaţia Iancu Temeş", donând Diecezei Caransebeşului 6.000 fi. De asemenea, decide să facă o Şcoală de învăţători, cu următorul program:

1. Se pot înscrie băieţi şi fete absolvenţi a 7 clase, durata şcolii fiind de 5 ani.

2. Limba de predare să fie limba română, iar maghiara, a doua limbă.

3. Religie obligatoriu, plus 2 limbi străine: germană şi engleză.

4. Şcoala să poarte numele familiei Temeş pentru totdeauna.

5. Toţi românii care vor purta numele Temeş să studieze gratuit.

În anul 1868 începe construcţia mai multor case (strada Temeş) şi a proiectului Şcolii. Aşa repeta mereu în scrisorile sale, scrise la Budapesta şi Viena: „Cu ajutorul lui Dumnezeu.

Viziunea unei naţiuni eu, nevrednicul Căpitan Temeş, am terminat construcţia caselor şi a proiectului Şcolii de învăţători. Doamne ajută!"

Aşa cum spunea nepoata Siminica Temeş Cocârţeu, „căpitanul, unchiul meu, a fost un om tare bun, dar era tot bolnav cu plămânii. Mătuşa Aloisia era cumsecade". Tot de la ea, ştim că înainte de a începe

căpitanul să construiască acele case, a venit la Bolvaşniţa şi a dat bani din aur şi argint la părinţi şi la fraţi. Aşa se plăteau salariile pe atunci. Un galben a fost aşa de mare, încât nicio prăvălie a evreilor din oraş nu l-au schimbat. Valoarea lui era mai mare ca toată marfa, plus clădirea prăvăliei. Atunci l-au dat înapoi căpitanului, şi bine a fost, pentru că l-a folosit la construcţie.

Casele construite de căpitanul Temeş au rămas în picioare până astăzi, ele slujind ca internat pentru multe generaţii, fiind administrate de Dieceza Caransebeşului. Episcopul Nicolae Popea, a dat o sumă substanţială din cadrul Fundaţiei Temeş când s-a construit Liceul Pedagogic, care i-a purtat numele pentru o vreme. Căpitanul Temeş a păstrat strânse legături cu nepoata Siminica Temeş şi familia ei, deşi era mereu plecat, in Italia 1859, pe front, în războiul Austro-Prusac, 1866.

Siminica. Temeş se căsătoreşte, în anul 1870, cu Dochin Cocârţeu din partea Medreştilor, de la nr. 171, şi se mută la proprietatea de la 103, unde îşi construiesc casă. Fraţii lui Dochin au fost: Ioan Cocârţeu, care rămâne în casa de la 171, Mihai Cocârţeu, care se mută la nr. 172 şi Toma Cocârţeu, care se mută în şes, la nr. 163. Când Dochin cu Siminica Cocârţeu s-au mutat la proprietatea de la 103, nu au fost în jur decât 3 case: casa lui Chitrinescu (Liuba Gruia Cioc), casa lui Matei Ion Primejde şi casa de peste drum, a lui Pavel Cocârţeu (străbunicul lui Vuc Pavel Bozariu). Dochin cu Siminica au avut 2 copii: Simion şi Petru.

Căpitanul Temeş s-a stins din viaţă la 12 Mai 1897 şi este înmormântat în cimitirul „Sf. Ioan" din Caransebeş. Toată averea sa a fost donată Episcopiei, pe când încă era în viaţă.

PETRU COCÂRŢCL

Începe primul război mondial (1914 – 1918), iar cei doi copii pleacă pe front. Simion era deja căsătorit, iar Petru era necăsătorit. Simion Gocârţeu, venind bolnav de pe front, moare în 1918 şi rămâne o fată orfană, Siminica. Petru Cocârţeu (1899 – 1965), cel de-al doilea copil, vine şi el de pe front, şi la scurt timp se căsătoreşte cu Floarea Dragomir, din partea Dumeştilor, de la nr. 148, şi se mută la ea pentru o perioadă.

Petru şi Floarea Gocârţeu încep familia lor, având grijă de părinţi şi de nepoată. Dochin şi cu Siminica, fiind bolnavi, se sting din viaţă în anul 1924. Micuţa Siminica, rămânând singură, îi determină pe

Petru şi Floarea Gocârţeu să se mute în casa de la 103, unde au locuit toată viaţa. Petru Cocârţeu (1899 – 1965) şi Floarea Gocârţeu (1894 – 1984) au avut cinci copii: Petru, Ana, Simion, Brânduşa şi Ioan. Petru moare la 20 de ani, în urma unei operaţii de apendicită. Ana se căsătoreşte la Vârciorova, Simion rămâne în casă, Brânduşa se căsătoreşte în sat, iar pe Ioan îl dă la şcoală. Termină Şcoala Silvică, (localizată tot în clădirea liceului Temeş), urmează facultatea de medicină şi ajunge medic, stabilindu-se la Băile Herculane.

Simion Cocârţeu se căsătoreşte cu Maria Ecşa Jura şi au doi copii: Petru Gocârţeu, născut în 1951, şi Timotei Gocârţeu, născut în 1954. Eu, Petru Cocârţeu, prin harul lui Dumnezeu am avut onoarea de-a termina liceul în 1970, localizat tot în clădirea liceului Temeş, (Liceul nr. 2), urmând apoi Colegiul dentar de la Arad, pe care l-am terminat în 1974 şi stabilindu-mă apoi în oraşul Caransebeş.

La fel, fratele meu, Timotei Cocârţeu, termină Liceul Pedagogic în 1974, localizat tot în clădirea liceului Temeş, (Liceul Pedagogic). Simion şi Maria Cocârţeu au locuit în proprietatea de la nr. 103 până în anul 1986, când au emigrat în America, la copii lor, care se stabiliseră deja în U.S.A. cu câţiva ani înainte.

Ca amintire, de la Căpitanul Temeş s-a păstrat din generaţie în generaţie lucruri mici. unele din ele existând până astăzi: baston, cârje cu cap de şarpe, noduroasă, din lemn de trandafir.

Viziunea unei naţiuni care s-a pierdut în anul 1977, în urma unor remodelări interioare; castroane de porţelan, care au fost date nepoatei Siminica Cocârţeu Matei, căsătorită cu Petru Dragomir Matei, zis Primejdie, din partea lui Cocârţeu Floarea. Tot ea a dat fiului ei, Dr. Ioan Cocârţeu, o vază de porţelan, tip borcan, cu o capacitate de 1 litru şi jumătate, când s-a căsătorit.

Pavel Temeş, fiul lui Adam Temeş, fratele căpitanului Temeş, rămâne la casa părintească împreună cu Cumbria şi au cinci copii: Ioan, Petru, Nicolae, Pavel şi Cumbria.

1. Ioan Temeş se căsătoreşte cu Grafinia şi au trei copii: Cornel, Afirma şi Ana.

Cornel Temeş, fiul lui Ioan şi Grafinia Temeş, termină Şcoala de învăţători din Caransebeş, în mod gratuit, după cuvântul căpitanului. Urmează Facultatea de Teologie la Sibiu şi ajunge preot la parohia din Buchin, unde se căsătoreşte, întemeindu-şi o familie. A fost pe front, în al doilea război mondial, cu gradul de locotenent şi a fost rănit în

munţii Tatra. A mai făcut o altă licenţă, în ştiinţe economice, dar se stinge în jurul vârstei de 55 ani.

Afirma Temeş rămâne necăsătorită toată viaţa, locuind la casa părintească, împreună cu familia surorii ei, Ana Temeş Ştir-ban.

Ana Temeş se căsătoreşte cu Ştirban Ioan, zis Dorcan şi au o fată, Viorica. Şi aceasta termină Liceul Nr. 2 din Caransebeş în 1971, tot în clădirea liceului Temeş.

2. Petru Temeş termină Şcoala de învăţători la Lugoj şi ajunge învăţător la Scăiuşu, în apropiere de Reşiţa, unde locuieşte toată viaţa.

3. Nicolae Temeş locuieşte cu familia fratelui său, Ioan Temeş, fiind necăsătorit.

4. Pavel Temeş are doi copii: Simion Temeş, zis Onu, care se căsătoreşte la Oţelul Roşu, şi pe Adam Temeş, care a fost copil de trupă, apoi subofiţer în armată.

PCTRL COCÂRŢCL

5. Cumbria Temeş se căsătoreşte cu Simion Jura, fratele lui Miron Jura, bunicul mamei mele, care moare pe front în 1917. Astfel rămân patru copii orfani: Ioan Jura (bunicul meu), Ana Jura Dragu, Agapia Jura Jurca şi Rozalia Jura Popescu, pe care Simion şi Cumbria îi cresc ca pe copiii lor. Simion şi Cumbria Jura au fost oameni deosebit de buni. Îşi fac casă alăturat de cea părintească, la 72A, iar pe Ioan Jura, bunicul meu, îl căsătoresc la vârsta de 16 ani cu Maria Ecşa Popescu, fata lui Martin Popescu şi Păunnţa Ecşa venită de la Lugojel. Ei au trei copii: Maria (mama mea), Miron şi Ioan.

Bunicul a fost un om credincios, bun şi harnic. Ca profesie era tâmplar şi miner. Deşi a fost orfan şi sărac, cu ajutorul lui Dumnezeu, a reuşit să construiască trei case: una la Bolvaşniţa. pentru Miron, alta la Bocşa pentru Ioan şi alta la Caransebeş, pentru ei înşişi. Despre Maria Ecsa Jura Cocârţeu, născută în 1929, am arătat anterior.

Miron Jura se căsătoreşte cu Cătălina Vrâncuţa, de la Globul Craiovei, şi au trei copii: Viorica, Ionel şi Miron Junior. Ionel Jura termină liceul la Caransebeş şi Şcoala de mecanici pentru Autoturisme, după care se stabileşte în U.S.A. Ceilalţi doi se căsătoresc în sat.

Ioan Jura (1936 – 1990) a termina Şcoala Silvică tot în Caransebeş, la Liceul Căpitan Temeş şi a lucrat toată viaţa ca şef de cadre la Combinatul de prelucrare a lemnului din Bocşa. A fost căsătorit, dar nu a avut copii, a fost bun cu fiecare, ajutând pe părinţi, fraţi, nepoţi şi prieteni. Se stinge din viaţă la numai 54 de ani.

Simion şi Cumbria Jura au avut şi ei trei copii: Maria, Miron şi Floarea. Floarea Jura se căsătoreşte la Zărveşti şi îşi întocmeşte familie acolo. Miron Jura se căsătoreşte cu Iconia, venită de la Zărveşti, şi au patru copii: Simion, Maria, Salomia şi Ioan.

La scurt timp după naşterea celui mai mic copil, Ioan, soţia lui Miron, Iconia, moare, copiii rămânând orfani, în grija tatălui şi a bunicii Cumbria Temeş Jura.

Viziunea unei naţiuni

După o perioadă de timp, Miron se recăsătorşte cu Floarea Robârnac de la Vârciorova, care avea şi ea un copil orfan, Iosif, dar care face şcoală, ajunge tehnician agronom şi se stabileşte în Bucureşti.

Simion Jura se căsătoreşte la Zorlenţul iMare, Maria se căsătoreşte la Goleşti, Sotomia se căsătoreşte în sat, iar Ioan rămâne în casa părintească, unde se căsătoreşte. Maria Jura se căsătoreşte cu Adam Dragomir şi au doi copii: Mitru şi Ioan.

Ioan Dragomir termină şi el Şcoala de învăţători din Caransebeş, la Liceul Căpitan Temeş şi se mută în Siria, lângă Arad, unde ajunge director de şcoală.

Mitru Dragomir rămâne acasă, se căsătoreşte cu Maria Jurcă şi au doi copii: Floarea şi Adam. Amândoi termină Liceul Pedagogic din Caransebeş (la Liceul Căpitan Temeş). Floarea Dragomir termină în 1973, ajunge învăţătoare în sat şi se căsătoreşte cu Matei Romolus, absolvent al aceluiaşi liceu, în 1968. Adam Dragomir termină în 1975, urmează facultatea de subingineri Reşiţa, se căsătoreşte şi se stabileşte acasă la nr. 85.

CĂPITANUL TEMEŞ a avut 4 fraţi şi 7 nepoţi: NICOLAE TEMEŞ a avut pe: Andrei, Lazăr; Maria T. Turnea; SIMION TEMEŞ a avut pe Simion; IOAN TEMEŞ a avut pe: Zaharia, Petru şi Siminica T. Cocârţeu, iar ADAM TEMEŞ a avut pe Pavel. Generaţii după generaţii de elevi din Caransebeş şi satele învecinate au avut şi au şansa de a studia la Liceul Căpitan Temeş, care a rămas şi va rămâne un edificiu de cultură şi pentru generaţiile viitoare.

În anul 1991, Primăria oraşului Caransebeş, în cinstirea şi recunoştinţa pentru cel ce a fost Căpitanul Temeş, numeşte din nou strada „Căpitan Iancu Temeş". Demn de amintit, în acest sens, va rămâne contribuţia istoricului, cronicarului bănăţean Liviu GROZA. Această acţiune a Primăriei merită să fie apreciată pentru că, prin aceasta, arătăm generaţiei prezente o filă din istoria generaţiei apuse

(şi, totuşi, printre noi), prin tot ce ne-a lăsat ca mărturie.

PETRU COCÂRŢEU

2. Colonelul Florea Dar a

A fost un bărbat destoinic, curajos, ofiţer de carieră, „român dintre români, cu crendinţă-n Dumnezeu, iubire de neam şi dăruire pentru glia străbună".

S-a născut în anul 1895, în Bolvaşniţa, fiul „lui Florea Dar a, primarul satului, ţăran harnic, înstărit şi inteligent; a fost mulţi ani primar" (Eroii Neamului Românesc, înv. Ioan Popescu – Manuscris, 1995). Au fost cinci fraţi: trei băieţi şi două fete. Şcoala primară o face în comună, apoi gimnaziul şi liceul îl face la Lugoj, unde l-a avut coleg pe Ştirban Nicolae-Pecic, tot din Bolvaşniţa. Prietenul din copilărie al colonelului a fost „băiatul lui Nică Codrea, Toma Codrea, băiat foarte bun la învăţătură şi cuminte, pe care primarul l-a sfătuit să meargă împreună cu fiul său la şcoală, căci ei suportă toată cheltuiala. Toma nu s-a dus şi a rămas sărac toată viaţa, căsătorindu-se la Furliug" (Oameni şi Fapte, Simion Gocârteu – Manuscris, 1994).

Urmează apoi Şcoala Militară astfel că, la sfârşitul primului război mondial, ajunge sublocotenent, iar după unirea Ardealului şi Banatului cu România, la 1 Decembrie 1918, devine ofiţer în cadrul armatei române şi avansează în cadrul armatei, ajungând la gradul de căpitan. Acum se căsătoreşte cu domnişoara Drăghina, din Bocşa, „o fată frumoasă, cu educaţie aleasă. Soţia mea este totul pentru mine, liniştindu-mi sufletul, că nu avem copii". (Cuvintele Colonelului Dar a Florea, către diferiţi prieteni).

Colonelul Dar a a servit ţara, fiind un bun oştean. A fost comandantul batalionului 2 grăniceresc din Caransebeş şi apoi comandantul regimentului 96 infanterie, înlocuindu-l pe Colonelul Furtunescu, care s-a pensionat. A luptat pe frontul de răsărit, la reîntregirea României, în cel de-al II-lea Război Mon

Viziunea unei naţiuni dial, când s-au luat înapoi teritoriile cedate Rusiei în 1940, Basarabia şi nordul Bucovinei. În timpul războiului, a avut în subordinea sa şi pe următorii săteni: Jura Ioan (bunicul meu), Dragu Ioan Freanţ şi Dragu Ioan Scumpina, care a fost, de fapt. ordonanţa colonelului Dar a. Bunicul, de multe ori ne povestea scena plecării lui la război, aprilie 1944: „Regimentul 96 Infanterie, gata de plecare, comandantul regimentului, Colonel Dar a Florea". Aceste cuvinte răsunau mereu în urechile mele, eram mândru că am

comandat un consătean, era un om bun şi credincios. Mereu spunea şi repeta: „Dumnezeu este cu noi!” Cu trei zile înainte de plecare, a lăsat soţiile şi copii celor care plecau pe front să doarmă şi să mănânce la cazarma unităţii, ba mai mult, pentru că am mers pe jos până la Lugoj, a dat voie să fim însoţiţi până acolo de toţi cei care au dorit să fie alături de noi. De acolo, am fost îmbarcaţi la tren şi duşi pe frontul de la Iaşi”. (Jura Ioan, 1911 – 1982, Amintiri de Război). Colonelul Dar a a luptat cu regimentul său până la intrarea ruşilor în ţară. Având loc lovitura de stat dată guvernului Mareşalului Ioan Antonescu, la 23 August 1944, comanda armatei române este preluată de Generalul Gheorghe Mihail, Şeful Statului Major, numit de regele Mihai. De la această dată, armata română încetează lupta alături de armata germană şi se alătură armatei Naţiunilor Unite, pentru eliberarea României (Transilvania de Nord) de trupele hitleriste şi hortiste.

Colonelul Dar a, cu regimentul lui, primesc ordinul să se retragă la unitatea de unde au plecat, întoarcerea la unitate fiind relatată de sergentul Dragu Ioan, ordonanţa col. Dar a. „Domnului comandant nu-i venea să creadă, nu ştia ce să înţeleagă. Frontul nu se terminase şi noi de întorceam la unitate, veneam pe jos. Am plecat de la curbura Vrancei şi, după o lună, am ajuns la Caransebeş. Era extrem de greu; acum ne feream şi de nemţi şi de ruşi. Pe drum, am văzut că multe alte regimente se întorceau şi ele. Atunci parcă ne-am mai încălzit. Domnul colonel a înţeles, de fapt, care-i situaţia, şi mi-a spus: „Mâi.

PETRU COCÂRŢEU

Ioane, pe noi ruşii nu ne vor!... Dar nici noi nu-i vrem pe ei!” Ajungem la Turnu-Severin, suntem opriţi de o companie rusească. Un colonel şi un maior de ruşi se apropie de noi şi ne întreabă, în ruseşte, unde-i comandantul. Repede, un căpitan al companiei a treia se prezintă şi spune că el este comandantul regimentului dar, de fapt, era locţiitorul. Noi eram mult mai în spate. Ca un voinic, aleargă la flancul din faţă şi se prezintă: „Colonelul Dar a, comandantul regimentului 96. La gât atârna crucea neagră dată de nemţi şi alte medalii. Prezenţa şi curajul lui i-a dezarmat complet pe ruşi, care, de altfel, l-ar fi împuşcat, răzbunându-se pe toţi ofiţerii superiori, care, cu puţin timp în urmă, au luptat împotriva lor” (Serg. Dragu Ioan, ordonanţa col. Dar a Florea, Amintiri din Război).

Nu după mult timp, a fost forţat să iasă la pensie, cu 400 lei pe lună. Casele din Caransebeş şi cele din Bocşa au fost confiscate şi a fost

trimis cu domiciliul forţat la Bolvaşniţa, unde a locuit cu fratele său, Simion Dar a şi familia lui, cât timp a mai trăit. A stat mult timp la sălaş. Toţi sătenii pot spune că a fost un exemplu de conduită şi caracter. Pe tineri îi îndemna să urmeze şcoala, pe adolescenţi îi îmbărbăta, arătându-le adevărata istorie şi avertizându-i să nu creadă erorile grosolane ale publicaţiilor contemporane, manevrate de comunişti.

A fost bun prieten cu mulţi săteni, pe lângă cei amintiţi mai sus, fiind şi următorii: Matei Solomon, Matei Pavel, Liuba Fili-mon şi fiul său, Nicolae, Dragomir Matei Petru, zis Primejdie. Petru Cocârţeu şi Simion fiul său, (bunicul şi tatăl meu, al căror nume îl port şi eu, autorul acestor file de istorie) şi alţii. De la străbunii mei, în mod direct, şi de la cei enumeraţi mai sus, în mod indirect, în anii copilăriei am învăţat o istorie care nu era la fel cu ceea ce învăţam la şcoală. Mai târziu am aflat cine i-a învăţat, de fapt, pe ei aceste lucruri. A fost Colonelul Florea Dar a, care, alături de mulţi alţi fii ai neamului românesc, au scris istoria cu însăşi viaţa lor. Am să prezint mai jos, foarte pe scurt, ceea ce ştiu de la străbunii mei. un lucru pe care n-am să-i

Viziunea unei naţiuni uit niciodată: momentul intrării României în cel de-al II-lea Război Mondial, 22 Iunie 1941. Sunt convins că la ora actuală lucrurile sunt cunoscute, dar nu aşa era înainte de 22 Dec. 1989.

„Era zi de vară, 22 Iunie 1941. Armata română era toată pe poziţie de război. Dincoace de Prut, armata română aştepta ordinul. Deodată se aude comanda: „Ostaşi vă ordon: Treceţi Prutul, zdrobiţi pe duşmanul vostru, bolşevismul şi comunismul, reintegraţi în trupul ţării glia străbună a Basarabiei şi Bucovinei!" Acestea au fost cuvintele Generalului Ioan Antonescu, conducătorul statului la acea vreme, şi apoi el însuşi a tras un foc de armă cu pistolul peste Prut. Astfel a început ofensiva. Armata română intra vertiginos, eliberând sate şi oraşe, unul după altul, şi astfel, în august 1941, Basarabia şi Bucovina au fost reintegrate în hotarele României. Armata română primeşte ordinul să continue războiul şi dincolo de Prut. Colonelul spunea că nu era de acord cu acest lucru, pierderile românilor fiind mari. Dar ordinul era ordin. Totuşi, după cucerirea Odesei de către români, Mareşalul Ioan Antonescu ordonă retragerea a trei pătrimi din armată, rămânând pe front cu doar o pătrime, dorind cu orice preţ să scoată ţara din război. De aceea, în secret, cu fratele său, Mihai Antonescu,

care era ministru de externe, contactează toate ţările latine: Italia, Spania, Portugalia, Franţa, plus Ţările Balcanice şi doreşte să facă o Ligă Latină pentru a se desprinde de Germania. Nu după mult timp, ministrul de externe al Italiei, Giovani Ciano, a căzu de acord, dar, când i-a comunicat lui Mussolini, acesta l-a schimbat a doua zi, astfel că toată munca a fost zadarnică, ieşirea din război fiind imposibilă.

De cealaltă parte, Anglia şi U.S.A. hotărâseră în Conferinţa ele la Casablanca să nu colaboreze deloc cu statele amestecate în război. Ba mai mult, să le indice statelor din estul Europei să încline spre Rusia. Cu toate că situaţia era foarte încordată, Mihai Antonescu şi cu Iuliu Maniu continuă această diplomaţie

PETRU COCÂRŢEU

de a scoate ţara din război, dar, în cele din urmă, aude şi Hitler de intenţia României şi ordonă Mareşalului Ioan Antonescu să omoare pe Iuliu Maniu şi Mihai Antonescu şi să-l avertizeze pe regele Mihai.

Bineînţeles că Mareşalul refuză categoric şi îşi continuă diplomaţia prin cei doi, dar ce folos, că, până la urmă, prin lovitura de stat de la 23 August, el este înlăturat şi ţara trece sub dominaţia Uniunii Sovietice. Repeta mereu Colonelul Dar a: „Eu nu sunt politician, nu fac parte din niciun partid politic, eu sunt oştean de pază ţării mele şi, cu credinţă de Dumnezeu, doresc să slujesc neamului meu cu tot ce Tatăl Ceresc mi-a dat să vă fiu de folos vouă, cei ce urmaţi după mine”. (Oameni şi Fapte, Simion Cocârţeu – Manuscris, 1994, Akron, Ohio U.S.A.) După multă suferinţă, în urma unei boli, cel ce a fost Colonelul Dar a Florea se stinge din viaţă în anul 1958 şi este înmormântat cu cinste la Cimitirul Românesc din Caransebeş.

Ceilalţi fraţi ai Colonelului Dar a Florea au fost următorii: Ioan Dar a, fratele mai mare, care moare pe front, în primul război mondial. Colonelul este cel de al doilea, apoi Simion Dar a a fost toată viaţa brigader la Ocolul Silvic din Caransebeş. Simion Dar a, la rândul lui, a avut pe Locotenentul Simion Dar a, care a fost profesor la Liceul din Caransebeş şi a murit în Cehoslovacia. Trupul său neînsufleţit a fost adus şi înmormântat în Cimitirul din Bolvaşniţa, la terminarea războiului. Cel de-al doilea copil, Florea Dar a, şi-a întemeiat familie şi locuieşte în casa părintească. O sorii a Colonelului s-a căsătorit cu preotul Gheorghe Munteanu, de la Bocşa, fratele protopopului de Caransebeş, Zenu Munteanu. Cei doi erau copiii preotului Ioan Munteanu, învăţătorul şi preotul localităţii Bolvaşniţa pentru mai

multe generaţii. Cealaltă soră, Sotomia Dar a, se căsătoreşte cu Matei Pavel (fratele lui Matei Solomon, unul din fondatorii Bisericii Creştine Baptiste din Bolvaşniţa) şi au doi copii: Matei Romolus şi Matei Trandafir. Romolus moare pe front în cel de al doilea război mondial, iar Matei Trandafir, după ce termină

Viziunea unei naţiuni

Şcoala Normală, devine învăţător în sat, unde a lucrat toată viaţa, până la pensie.

Sunt bucuros şi plin de recunoştinţă că domnul învăţător Matei Trandafir a fost şi învăţătorul meu, autorul acestor file de istorie. Dumnealui a fost acela care mi-a luat pentru prima dată mâna şi mi-a arătat să scriu, m-a învăţat să citesc şi să socotesc şi, pe această cale, doresc să-i mulţumesc, rugându-l pe Dumnezeu să-i dea o bătrâneţe fericită în familie, lângă Doamna Ilinca, Remus, Sotomia şi Trandafir, lângă nurori, gineri şi nepoţi. Răscumpărând vremea, întrucât timpul este pe sfârşite, să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu, Tatăl nostru, cu încredere şi nădejde, ca să căpătăm har la vreme de nevoie şi, prin îndelunga Sa răbdare, să ne sfinţească pentru veşnicie.

PETRU COCÂRŢEli

3. Cronica vremii

Inginerul Aurel Vernichescu şi compatrioţii săi Iunie 1947-lunie 1950

Aurel Vernichescu s-a născut în anul 1898, în comuna *ar*-ciorova, Judeţul Severin, fiind fiul mijlociu al preotului Martin Vernichescu şi al învăţătoarei Silvia Vernichescu. „Tatăl său a fost mare patriot, ca de altfel toţi intelectualii Ardealului dinaintea primului război mondial, mama sa se trăgea tot dintr-o familie de preoţi, familia Musta. A avut două surori: sora cea mare, Lică V, care se căsătoreşte cu Sergiu Morariu din Orşova, cunoscut ca mare politician al vremii, şi cea mică, Tina V, care se căsătoreşte cu colonelul Petrea, comandantul Motorizatelor Române, la începutul celui de-al II-lea război mondial". (Memorii, înv. Udrea Ioan – Manuscris, 1995).

La câţiva ani după primul război, tatăl său moare, toată greutatea familiei rămânând pe mama sa, preoteasa Silvia, dar care, cu ajutorul lui Dumnezeu, reuşeşte să dea copiilor o educaţie aleasă, în spiritul credinţei, dragostei de neam şi iubirii aproapelui. După terminarea liceului din Caransebeş, urmează facultatea de agronomie din Bucureşti (1923 – 1928), perioadă de o înaltă ţinută morală,

patriotică şi culturală a României, „încă din vremea studenţiei, se înscrie în Partidul Naţional-Ţărănesc al lui Iuliu Maniu, iar după terminarea facultăţii, este numit directorul Camerei Agricole Deva, unde a stat mai mulţi ani". (Eroii neamului românesc, înv. Ioan Popescu – Manuscris, 1994).

Inginerul Vernichescu era legat foarte mult de locul natal, în special de mama sa, care a locuit singură, până la sfârşitul vieţii, în casa părintească, era iubit mult de săteni, fiind numit

Viziunea unei naţiuni

„Coconul Nanu". Nu a uitat niciodată locul natal, colegii de şcoală, a participat alături de săteni la necazurile şi bucuriile lor, a fondat în comună „Societatea de ocrotire a faunei Ţarcu", luând astfel parte la viaţa satului tot mai des. Având maşină, era mereu printre noi şi ne aducea autorizaţie de vânătoare la mistreţi, capre sălbatice şi urşi". (Memorii, înv. I. Udrea – Manuscris).

În drum spre Vâreiorova, inginerul Vernichescu trecea tot timpul prin localitatea Bolvaşniţa. „Venea cu maşina, de cele mai multe ori, câteodată şi cu caleaşca, se oprea şi stătea de vorbă cu bolvăşniţenii, copiilor de şcoală obişnuia să le dea bani şi bomboane, iar celor săraci le aducea alimente şi îmbrăcăminte. Toţi ne bucuram de sosirea lui în sat şi de departe se auzeau cuvintele: „Vine coconul Nanu!". Toţi alergam înaintea lui şi fiecare primea câte ceva. Un aport deosebit l-a adus coconul Nanu, tuturor satelor din jur, prin repartizarea de pomi fructiferi în fiecare localitate. Astfel, au luat fiinţă livezi întinse de pomicultură pe toate dealurile necultivate. După organizarea livezilor, acestea aprovizionau oraşele învecinate cu tot felul de sortimente pomicole şi viticole, pentru ani de zile". (Oameni şi fapte, Simion Cocârţeu – Manuscris, 1993).

După terminarea celui de-al II-lea război mondial, ruşii fiind în ţară, forţau mereu, pe toate planurile, programul lor, motiv pentru care mulţi oameni politici, patrioţi români de pretutindeni vin şi se stabilesc în judeţul Severin, unde li se asigură protecţie de către colonelul Popescu, şeful internelor pe judeţ, bun prieten cu inginerul Vernichescu. (Este perioada anilor 1946 – 1947. Comuniştii dobândesc puterea executivă în 6 Martie – Cabinetul Dr. P. Groza – şi puterea legislativă la 1 decembrie 1946, culminând cu dizolvarea Partidului Naţional-Ţărănesc şi arestarea marilor politicieni şi patrioţi români, Iuliu Maniu şi Ioan Mihalache, între 29 octombrie – 11 noiembrie

1947).

În această situaţie, Colonelul Popescu dorea să aibă la posturile de jandarmi din judeţ oameni de încredere şi îl roagă pe

PETRU COCÂRŢEL

Vernichescu să-i găsească un om. Acesta îl recomandă pe „tânărul Jumanca Constantin din \ & reiorova, care urma să fie încorporat în armată. După o perioadă de şcolarizare, este repartizat la postul de jandarmi din Cârpa, cu gradul de sergent, împreună cu plutonierul Cioclov Ion, acoperindu-se astfel toată parte de sud a văii Timişului cu un om de nădejde". (Memorii, înv. I. Udrea – Manuscris, 1995).

Peste tot, propaganda mincinoasă a comuniştilor se răspândea şi, de aceea, Vernichescu trebuia să meargă în tot judeţul, din partea ţărăniştilor, să arate poporului realitatea şi să-i avertizeze de pericolul comunismului. „Astfel ajunge în comuna Coştei, unde era o adunare ţărănistă. Acolo au venit şi comunişti, are loc o ambuscadă, în urma căreia un cetăţean îşi pierde viaţa, acesta fiind membru al partidului comunist. Autorul a fost ţăranul Tomescu, în legitimă apărare, care este condamnat la şase luni închisoare, pedeapsă pe care o execută. Dar nu pe Tomescu îl vor comuniştii, ci pe liderii adunării ţărăniste, în persoanele inginerului Vernichescu Aurel şi avocatului Târziu Ion. De aceştia voiau ei să scape cu orice preţ şi au găsit prilejul şi momentul potrivit. Sunt urmăriţi şi li se recomandă să se retragă din partid, până se liniştesc lucrurile. Astfel, ajung la \ & reiorova, la bătrâna preoteasă Silvia Vernichescu din satul natal". (Memorii, înv. I. Udrea).

Era vara lui 1946, când aproape toate partidele politice pactizaseră cu comuniştii. Numai Partidul Naţional-Ţărănesc era în opoziţie, Mareşalul Ioan Antonescu şi alţi trei generali din opoziţie fiind executaţi 1 Iunie 1946. Acum începe urmărirea şi arestarea opoziţiei, fiind trimise ordine de arestare la nivelul tuturor judeţelor, oraşelor şi comunelor. „Aşa se întâmplă că la comuna Cârpa, unde era sergent în termen Jumanca Constantin, se primeşte o circulară care sună astfel: „Prindeţi pe colonelul Utză Ion, care se face vinovat de port ilegal de pistol şi uniformă militară!". A doua zi, serg. Jumanca s-a dus cu corespondenţa zilnică la Lugoj. La judeţ, pe podul de fier de peste

Viziunea unei naţiuni

Timiş, întâlneşte pe fostul prefect de Severin din timpul războiului, Utză Ion, şi îi arată circulara dată pe judeţ. Colonelul nu stă

mult pe gânduri şi se îndreaptă spre Vârciorova, unde erau prietenii săi, Vernichescu şi Târziu, şi astfel ia naştere primul punct de rezistenţă. Eram învăţător în această comună, de fapt, satul meu natal. Mă trezesc că vine la mine vărul meu, Constantin Jumanca, îmi povesteşte întâmplarea şi plecăm amândoi la casa preotesei, unde întâlnim pe Ing. Vernichescu, Av. Târziu şi col. Utză. Erau în grădină, jucau table şi discutau. Am stat şi noi până seara târziu, aflând multe lucruri, iar eu m-am angajat să îi ţin la curent cu tot ce se întâmplă şi să le aduc presa zilnic. După două luni, la acest grup se mai adaugă Ivănescu Miron, din Borlova, un bărbat destoinic, curajos, care, refuzând să depună Jurământul Militar sub steagul comunist, dezertează din armată, cu tot cu armament şi vine la \arciorova". (Memorii, înv. I. Udrea – Manuscris, 1995).

În judeţul Severin, situaţia se înrăutăţeşte tot mai mult. Toţi oamenii politici din judeţ sunt daţi afară, printre care şi colonelul Popescu, care va avea mult de suferit până la moarte. Serg. Jumanca Constantin termină stagiul militar şi se întoarce la Vârciorova.

Aceeaşi soartă o au şi alţi intelectuali şi oameni de rând din satele şi oraşele judeţului, printre aceştia amintind pe: au. Spiru Blănaru din Caransebeş, care se retrage la Teregova, Petre Domăşneanu, comandant aviator din Băile Herculane, care se retrage la Domaşnea, fiecare dintre ei organizându-şi, în localităţile respective, puncte stabile puternice, cu ajutorul multor săteni din satele învecinate.

Grupul de la Vârciorova, aflând că Blănaru şi Domăşneanu sunt şi ei în munţi, merg să-i întâlnească. Şedinţa are loc la Rusca Teregova, unde se stabileşte planul de organizare şi acţiune a opoziţiei. „După cum s-a stabilit, col. Utză şi au. Târziu rămân la Cornea şi Cornereva, iar ing. Vernichescu cu Miron Ivănescu se întorc la \ & reiorova şi se stabilesc în zona Muntele Mic.

25

PETRU COCÂRŢEL)

De la această dată puţin i-am mai văzut, legătura mea cu ei fiind doar prin bătrâna preoteasă. Eu m-am căsătorit, iar despre Utză şi Târziu nu mai ştiam prea multe". (Memorii, înv. I. Udrea, 1995).

Acţiunea opoziţiei, condusă de au. Spiru Blănaru, col. Utză Ion şi P. Domăşneanu este descrisă amănunţit în publicaţia „Supliment Social-Istoric", Timişoara, August 1995.

Inginerul Aurel Vernichescu, împreună cu Miron Ivănescu, prin agenţii lor, iau legătura cu toate satele învecinate, organizează o adevărată opoziţie strategică în zona Muntelui Mic şi stabilesc grupuri de legătură în Caransebeş, Lugoj, Reşiţa, Timişoara, Arad, Oţelul-Roşu, Haţeg, Petroşani, Hunedoara şi Deva. Iată cum era organizată opoziţia anticomunistă, condusă de ing. Aurel Vernichescu, care trăia ascuns la diferiţi săteni din \ & reiorova, în comună, în sălaşe şi în munţi. La fel trăia şi Miron la Borlova.

A. Opoziţia reiorova cuprindea oamenii din comună, aşa cum urmează:

Jumanca Constantin (*Gin Dălescu*) *1924 – 1994*

Înv. Udrea Ion 1920-prezent

Viziunea unei naţiuni

1. Jumanca Constantin, contabil, a executat 9 ani închisoare şi 5 ani deportat în Bărăgan.

2. Udrea Ion, învăţător, a executat 13 ani închisoare.

3. Stângu Nicolae, muncitor, a executat 10 ani închisoare şi 2 ani deportat în Bărăgan.

4. Jumanca Petru, pădurar, a executat 7 ani închisoare şi 6 ani deportat în Bărăgan.

5. Jumanca Adam, zis Brut, fost primar, a executat 4 ani închisoare.

6. Jumanca Ion Senior, ţăran, a executat 2 ani închisoare.

7. Cristea Gheorghe, ţăran, a executat 2 ani închisoare.

8. Gheorghe Simion, cizmar, a executat 1 an şi 6 luni închisoare.

9. D-alea Ion Ciocan, măcelar, a executat 1 an şi 6 luni închisoare.

10. Sgaverdea Gheorghe, zis Primarul, a executat 2 ani închisoare.

11. Jumanca Ion, zis Măcescu, ţăran, a executat 1 an şi 6 luni închisoare.

B. Opoziţia Bolvaşniţa era formată din două grupuri: Grupul local – Colnic, condus de Liuba Filimon, zis Boldan şi Grupul Gugu-Higeg, condus de Matei Dragomir Petru, zis Primejdie, fiind aşezat la poalele Godeanului, pe malul râului Rece (Higegul).

1. Liuba Filimon, chiabur, a executat 11 ani închisoare.

2. Matei Dragomir Petru, zis Primejdie, cioban, a executat 5 ani închisoare.

3. Liuba Nicolae, fiul lui Filimon, a executat 4 închisoare.
4. Dragomir Ilie, cioban, a executat 1 an închisoare.
5. Dragomir Ion, ţăran, a executat 6 luni închisoare.
6. Turnea Ion, zis Ţăranu, ţăran, a executat 6 închisoare.
ani luni
PETRU COCÂRŢCL
Liuba Filimon – Boldan 1904 – 1974
Dragomir M. Petru – Primejdie 1912 – 1984
Liuba Nicolae 1929-Prezent
Viziunea unei naţiuni

Agenţii de legătură pentru cele două grupuri au fost: Dragu Ianăş, zis Puică şi Petru Gocârţeu, zis Gioacă.

Dragu Ianăş 1911 – 1981
Cocârţeu Petru 1899 – 1965

Cei care au sprijinit şi susţinut cele două grupuri au fost următorii: Adam Primejdie, Vărănii (verişorii lui Petru şi Adam de la Var), Dragomir Adam, 85, Turnea Petru, zis Cărămidaru, Liuba Petru, zis Boali, Ştirban Adam, Dragu Nicolae, 73, Matei Pavel, 94, Dragu Iovan, Liuba Petru, zis Buzdugan, Popescu Petru, zis Hurliganie, Liuba Pavel, zis Măranu, Dragomir Simion, zis Cută, Turnea Ion, zis Cocoana, Cucuruz Ion, 113, Jurca Petru, Dar a Florea, Turnea Adam, zis Ciocârla, Corâţeu Ion, zis Cârţu şi alţii.

Tot în cadrul opoziţiei Bolvaşniţa, sfătuitori, suporteri şi mentori spirituali, prieteni cu ing. Aurel Vernichescu, au fost înv. Turnea Mihai şi înv. Popescu Ioan, ambii originari din Bolvaşniţa şi exemple demne de urmat pentru noi toţi. „Învăţătorul Turnea Mihai, deşi a fost un cadru bine pregătit şi cu multă experienţă, în 1950 este dat afară din serviciu, fiind considerat

PETRU COCÂKŢEL

Viziunea unei naţiuni element reacţionar, chiabur. I se confiscă 60% din bunurile materiale, ajungând să muncească din greu toată viaţa. Dar, cu toate aceste greutăţi, va rămâne aceeaşi personalitate luminoasă care a trăit printre noi". (Oameni şi fapte, Simion Cocârţeu – Manuscris, 1994).

Învăţătorul Popescu Ion este unchiul mamei mele, cel care mi-a inspirat totdeauna dragostea de neam şi limbă românească, credinţa în Dumnezeu, spunându-ne mereu să nu uităm că români am fost şi că români suntem. Deşi a făcut mulţi ani de închisoare, a rămas acelaşi

„unchiu' Popescu", cu zâmbet pe buze, nădejde în Dumnezeu şi speranţă în viitor. Minunat răsună cuvintele lui pentru noi: „Nu mă simt în stare să fiu onorat ca erou. Acest termen este ceva sacru. Nu mă pot compara cu cei cărora li s-au aplicat cele mai cumplite torturi, până şi-au dat viaţa în puşcării sau lagăre comuniste. Totuşi, pot să spun că am fost arestat politic la vârsta de 24 ani, urmând să execut, apoi, câţiva ani de puşcărie. Sunt eliberat, pentru scurt timp, ca apoi, în 1959, să fiu arestat din nou şi condamnat la 25 ani muncă *înv*. *Turnea Mihai 1906 – 1971*

Înv. *Popescu Ion 1919-Prezent* silnică. Am fost eliberat în 1964, cu Decretul deţinuţilor politici, prin mila lui Dumnezeu şi a intervenţiei guvernului U.S.A". (Eroii neamului românesc, înv. Popescu Ion – Manuscris, 1995).

Cred că fiecare din cei enumeraţi mai sus ar avea ceva de spus, dar aproape toţi au adormit întru Domnul. Cu trecerea vremii, ne-au mai rămas amintirile lor, de la unul sau altul, rămaşi în viaţă, sau de la urmaşii lor, care i-au păstrat vii în inimile lor, pentru a scrie câte ceva despre viaţa şi activitatea lor glorioasă, la sfârşitul celui de-al II-lea mileniu, de care ne despart doar patru ani. „O, Tempora, o, mores!"

C. Opoziţia Petroşniţa – Vălişoara – Ilova era formată din reprezentanţi ai celor trei localităţi şi era condusă de dr. Suciu Gheorghe şi au. Traian Anderca.

1. Dr. Suciu Gheorghe, medic veterinar, Petroşniţa, 12 ani închisoare.

2. Av. Anderca Traian, jurist, Vălişoara, 11 ani închisoare.

3. Toader, zis Radu, funcţionar, Vălişoara, 9 ani închisoare.

4. Filon, zis Râcu, comerciant, Vălişoara, 8 ani închisoare şi 5 ani în Bărăgan.

5. Bona Ion, ţăran, Ilova, 9 ani închisoare.

6. Ianăş, zis Chera, ţăran, Vălişoara, 7 ani închisoare.

7. Rusalin, zis Cartof, ţăran, Vălişoara, 7 ani închisoare.

8. Hurduzeu Ion, Petroşniţa, muncitor, 5 ani închisoare.

9. Bona P. Gheorghe, cioban, Ilova, 4 ani închisoare şi alţii. Sătenii din Petroşniţa, Vălişoara şi Ilova, care au susţinut cu alimente, au găzduit şi au informat opoziţia, au fost următorii: Bona Petru, Olaru Petru, Hutman Constantin, Lungocia Ion, Anderca Petru, Suciu Aurel, Ghimboaşă Dumitru, Bugariu Tiberiu, Bugariu Ion, Hurduzeu Petru şi alţii.

Am avut ocazia să-l cunosc personal pe dr. Suciu Gheorghe. După ce s-a eliberat din închisoare, în 1964, a venit acasă şi, după multe intervenţii făcute la Reşiţa, în 1969 a primit post de medic veterinar, dar fără gestiune, în satele necolectivizate din

jurul Caransebeşului. S-a căsătorit în Bucureşti, a avut un copil şi, pentru că familia era acolo, călătorea aproape săptămânal la Bucureşti. Când venea la Bolvaşniţa, servea masa la părinţii mei, cât şi la prietenii lui din tinereţe: Liuba Filimon Boldan, Matei D. Petru Primejdie, Dragu Solomon Goară, Matei Pavel şi Dragu Ianăş Puică. Ultima dată, l-am întâlnit în primăvara lui 1980. Se stabilise la Bucureşti, dar a mai venit la Bolvaşniţa să-şi viziteze prietenii. Mi-amintesc bine cuvintele lui, cum îmi spunea: „Dragă Petrică, dacă aş fi mai tânăr numai cu câţiva ani m-aş înscrie în Comitetul Creştin Român, cu toate că-mi dau bine seama ce m-ar aştepta, având la activ 12 ani de închisoare. Cred că eşti de acord cu mine, că după ce te-ai eliberat de la închisoare, ca să faci ceva în viaţă, e nevoie de sacrificiu. Unii apreciază, alţii sunt nepăsători, dar cei mai mulţi sunt ignoranţi. Dacă ceea ce a făcut generaţia noastră şi ceea ce faceţi voi acum, are sau nu vreo importanţă pentru unii, un lucru este cert: istoria va dovedi valoarea jertfei şi Dumnezeu va răsplăti pe toţi cei care, cu preţul vieţii, s-au opus comunismului, acest demon care planează pe pământul creştinătăţii. Cred că Dumnezeu, la vremea îndurării Sale, ne va scăpa şi pe noi. Altceva nu vreau să-ţi mai spun, acest lucru te rog să-l faci în limita posibilităţii. Dacă vei ajunge în Occident, după cum bine am înţeles de la părinţi, spune şi informează lumea liberă din străinătate de tot ce se petrece la noi. Ceea ce ştiu ei, este tot ce au aflat de la stăpânii noştri, de-a lungul vremii. Cred că numai unul ca tine, în cazul de faţă, ar putea să ne fie de folos nouă, celor de aici. Să nu uiţi nici de generaţia bunicului tău, a unchilor tăi, eu fiind unul din prietenii şi compatrioţii lor. Spune şi despre noi, căci grea ne-a fost soarta…” (Acestea au fost cuvintele dr. Suciu Gheorghe, Bolvaşniţa, 1980).

D. Opoziţia Borlova – Turnu-Ruieni era condusă direct de Ivănescu Miron din Borlova, având următoarea componenţă:

1. Ivănescu Miron, împuşcat de securitate la Colnic, 18 – 19 Martie 1949.

2. Tocaci I. Petru, jurist, Turnu-Ruieni, 5 ani închisoare.

3. Dragalina M. Ion, Borlova, 1 an închisoare. Susţinătorii opoziţiei au fost: Dragalina Mihai, Rădoi Nicolae, Niţescu Ion, Arnăut Petru, Şulea Ion, Adam P. Ion.

E. Opoziţia Porţile de Fier, era condusă de Văran Sabin, din Bucova şi Maciovan Domnosie, din Băuţar. Această opoziţie a fost secretă. Despre existenţa ei ştia doar col. Ion Utză, ing. Aurel Vernichescu şi dr. Suciu Gheorghe, misiunea ei fiind să facă legătura opoziţiilor A, B, C, D, prin Porţile de Fier ale Transilvaniei, cu întreaga Românie, conducerea ei fiind independentă şi lăsată direct la dispoziţia domnului Văran Sabin.

Agenţii de legătură ai acestei opoziţii erau săteni din localităţile: Bucova, Băuţar, Densuş, Sarmizegetusa, Râul de Mori, Porţile de Fier, Pâclişa, Haţeg. Iată câţiva din membrii şi suporterii opoziţiei Porţile de Fier: Răduţ Ion, Cucuruz Ion Bocşa, Găină Gheorghe, Văran Ion, Silvăşan I. Angheloni, P. Ardelean I. şi alţii.

După iunie 1950, când ultimii luptători au fost prinşi şi arestaţi, domnul Văran Sabin se infiltrează în rândul Frontului plugarilor, apoi în P.M.R. şi, în cele din urmă, ajunge deputat al regiunii Hunedoara în Marea Adunare Naţională, pe vremea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Scopul intrării în Marea Adunare Naţională era de a găsi o posibilitate de subminare a guvernului lui Dej şi, totodată, de a crea posibilităţi ca cei arestaţi să nu fie toţi condamnaţi la moarte. Voia să frâneze cât era posibil legislaţia. A reuşit să stea mulţi ani în M.A.N., dar în cele din urmă a fost depistat, iar în aprilie 1959, arestat. Prima sentinţă a fost condamnarea la moarte, apoi pe viaţă, după aceea 25 ani, şi pentru că nu aveau nicio dovadă, în cele din urmă, pedeapsa a rămas la 5 ani, fiind acuzat că a susţinut diferiţi partizani anticomunişti. S-a eliberat în vara lui 1964, cu Decretul deţinuţilor politici.

După eliberare, s-a lăsat de viaţa politică şi s-a dedicat total vieţii religioase, devenind cu ajutorul lui Dumnezeu, un bun

PETRU COCÂRŢCL

vestitor al Evangheliei, astfel că, în casa lui, fondează Biserica Creştină Baptistă, din Bucova, care astăzi are 110 membri. Spaţiul nemaifiind corespunzător, enoriaşii construiesc o altă biserică, care a fost sfinţită în toamna lui 1995. Văran Sabin a fost colaboratorul şi mentorul spiritual al Comitetului Creştin Român, fondat în mai 1977 şi recunoscut oficial de Solidaritatea Creştină Internaţională, cu sediul la

Zürich, Elveţia, în aprilie 1978. Prin S.C.I. a avut reprezentanţă directă la O.N.U. Comitetul Creştin Român, Apărarea Libertăţii Religioase şi de Conştiinţă a funcţionat în România până în 1983, ca apoi să acţioneze în exil, până în decembrie 1989. A fost glasul românilor persecutaţi în lumea liberă şi, totodată, unica reprezentanţă a Europei de Est pentru ţările vestice. Eu, Petru Cocârţeu, îmi amintesc cu plăcere de fratele Sabin, pe care îl cunosc din 1976. A participat la toate întrunirile Comitetului Creştin Român, ne sfătuia şi ne îndruma, ne rugam împreună, ne prezenta Cuvântul Evangheliei cu o deosebită putere, vorbindu-ne şi din profeţiile lui Daniel, din Apocalipsă. Eu fiind unul din fondatorii Comitetului, l-am rugat să-şi scrie viaţa şi activitatea. Astfel că, în anul 1982, a terminat manuscrisul. (Cartea a fost intitulată Cronici şi semnată cu pseudonimul Ion Budai Deleanu. Are două capitole: cap. I – Viaţa şi activitatea politică; cap. ÎI – Viaţa cu Dumnezeu, revelaţii din Daniel şi Apocalipsă şi a ajuns în Occident).

„Aşa cum rouă udă iarba din văi, şi când vine soarele, dispare, că nu i se mai vede urma, la fel cum umbra trece peste deal şi vale şi nu lasă urme, aşa au trecut voievozii vremii de demult, şi aşa vor trece şi cei ai prezentului. Un singur lucru va rămâne, şi anume, cuvintele acestei cărţi. Care carte? Aceasta, Cartea cărţilor, Biblia, Cuvânt dătător de viaţă pe care ascultându-l în împlinindu-l, te va transpune în lumea veşniciei cu Iisus Hristos, deoarece cu trecerea vremii, vei trece şi tu, ascultător iubit". (Fragment din Predica lui Văran Sabin, Oţelu

Viziunea unei naţiuni

Roşu, 12. Iunie 1990). Cu trecerea vremii, s-a stins din viaţă şi Văran Sabin, în anul 1992.

Cele cinci grupări de rezistenţă din jurul Caransebeşului, enumerate mai sus: A., B., C, D., E., erau sub comanda inginerului Aurel Vernichescu care, la rândul său, era în legătură cu colonelul Ion Utză, ce avea comanda localităţilor: Cornea, Cornereva, Valea Bolvaşniţei, Globu Rău, Luncaviţa, Feneş şi cu au. Spiru Blănaru şi Domşneanu Petru, ce avea comanda localităţilor: Domaşnea, Teregova, Plugova, Armeniş.

În decembrie 1948, inginerul Vernichescu este contactat la VSrciorova de o echipă de compatrioţi, reprezentanţi ai Partidului Naţional Ţărănesc din judeţele Timiş, Arad şi Caras, şi stabilesc împreună planul de mobilizare în masă a românilor din Banat şi Ardeal împotriva comuniştilor, ca cel târziu în primăvara lui 1949, să aibă loc

insurecţia anticomunistă. Lunile ianuarie şi februarie 1949 au fost deosebit de friguroase şi cu multă zăpadă, dar cu începerea lunii martie, timpul s-a încălzit şi totul părea favorabil. Astfel că, „la începutul primei decade a lunii martie 1949, are loc o şedinţă organizatorie în comuna \ar-ciorova, la casa lui Stângu Nicolae, unde sunt prezenţi delegaţi de la toate grupurile de rezistenţă din jurul Caransebeşului şi reprezentanţi din judeţele Timiş, Arad şi Caras, şedinţa fiind condusă de ing. A. Vernichescu. Cu această ocazie, ni se aduce la cunoştinţă că se urmăreşte ca în câteva zile să aibă loc o insurecţie cu scop de răsturnare a regimului comunist, instalat prin forţă la alegerile din 1946 şi înlocuirea cu unul democrat, oare să prezideze noi alegeri. Insurecţia urma să aibă loc în acelaşi timp în cele patru judeţe: Arad, Timiş, Caras şi Severin, [a o dată anunţată la timpul potrivit, după un plan bine stabilit. În cea de a doua seară, a avut loc a doua şedinţă la nivel de conducere. Delegatul Tocaci Petru, de la Valea Sebeşului şi delegatul Liuba Filimon, din Bolvaşniţa, trebuia să răspundă de ocuparea Caransebeşului. Acţiunea trebuia efectuată în noaptea de 18 – 19 martie 1949. S-a fixat ora şi locul de întâlnire. După ce se

PETRU COCÂQŢEU

ocupa Caransebeşul, grupurile unite, împreună cu armata, urmau să se îndrepte spre Lugoj, ocupând reşedinţa judeţului Severin, misiunea fiind deja îndeplinită”. (Memorii, înv. Ion Udrea – Manuscris, 1995).

Pe data de 18 martie 1949, toate grupările de rezistenţă (opoziţiile A, B, C, D, E) erau la datorie. Acţiunea a început la orele 14, prin deplasarea, în prima fază, a reprezentanţilor fiecărei grupări la punctele stabilite, unde urmau să primească armament şi echipament din partea unor compatrioţi din armată şi, apoi, împreună să ocupe toate poziţiile cheie din oraşele judeţului. Aşteptarea la punctele de întâlnire nu trebuia să fie mai mare de o jumătate de oră, dar, din nefericire, cei aşteptaţi nu soseau. A trecut o oră, apoi încă una, reprezentanţii grupărilor de rezistenţă întorcându-se fiecare la centru său de comandă, neştiind ce s-a întâmplat. Avusese loc o trădare. Cu câteva zile înainte, se strecurase un agent al securităţii, care s-a dat drept delegat la şedinţele pregătitoare, astfel că, la toate centrele de rezistenţă au venit camioane încărcate cu trupe de securitate, ajutate de aviaţia aeriană, care au înconjurat toate localităţile. În seara aceea şi

în dimineaţa zilei de 19 martie 1949 au fost arestaţi aproape 320 de cetăţeni din jurul Caransebeşului. Operaţia securităţii a fost condusă de comandantul securităţii pe judeţ, maiorul Kling Zoltan.

Pierderile mişcării de rezistenţă au fost foarte mari, reuşind să fugă în munţi sau să se ascundă pentru o vreme, următorii luptători: ing. Aurel Vernichescu, comandatul insurecţiei, înv. Ion Udrea şi Jumanca Constantin, Sgaverdea Gheorghe şi Ion D-alea, toţi din Varciorova. A mai scăpat Miron Ivănescu din Borlova, Petru Dragomir Matei, zis Primejdie, din Bolvaşniţa, au. Anderca Traian şi Toader, zis Radu, din Vălişoara.

Evenimentele zilelor de 18 – 19 martie 1949 sunt minunat relatate de înv. Ion Udrea, în Memoriile sale: „Am fost la ora 14 la locul indicat, am aşteptat două ore, dar a început suspiciunea. Am părăsit locul, îndreptându-mă spre sălaş, unde erau

Viziunea unei naţiuni părinţii mei. De acolo şi până la Valea Timişului, pe o distanţă de 10 km, totul se vedea ca într-o oglindă. Nu a trecut o jumătate de oră, şi pe drumul alb, ce şerpuia din Varciorova până la şoseaua naţională Timişoara-Bucureşti, au apărut şase maşini militare acoperite cu praf, ce se îndreptau spre noi. În douăzeci şi cinci de minute au ajuns în sat, timp în care peste creasta dealului Românata, deal ce desparte valea Bolvaşniţei de valea Sebeşului, apare un avion cu direcţia Varciorova. Casa unde era comandamentul era pe un deal, iar avionul a trecut atât de jos, încât aveai impresia că se lasă pe acoperiş. Timp de o oră şi jumătate a făcut raiduri peste sat, pe la sălaşe, verificând toate văile şi ogaşele pădurii. Încet, încet, întunericul s-a lăsat asupra satului, aşternându-se liniştea. Nu se auzea decât lătratul câinilor, lătrat care arăta că ceva deosebit se petrece în sat. Noaptea aceea am petrecut-o în sălaş, dar nu în clădire, ci în ţarcul cu fân. În jurul orei 24 am auzit motoare ambalându-se, iar zgomotul se depărta încet, până a dispărut. Dis-de-dimineaţă am plecat să văd ce s-a întâmplat. În sat şi acasă, n-am fost căutat. Se ştia că s-au făcut multe arestări. După câteva deliberări, am hotărât să mă duc la şcoală. Nu puteam să lipsesc de la clasă, m-aş fi dat singur în vileag. Pe parcurs, am aflat că tot satul era înconjurat de securitate şi am întâlnit puţină lume prin comună. Am ajuns în faţa primăriei şi a şcolii, unde erau posturi de santinelă la intrare şi ieşire, fiind parcate opt carosate militare. Intru în clasa încărcată, de parcă era un roi de albine. Prezenţa era de sută la sută. Un copil din clasa I mă anunţă că am fost

vizitaţi de un domn de cătane şi că ei i-au spus că nu se tem de partizani. În timp ce făceam rugăciunea cu copii, un ofiţer, punând mâna oblon la ochi, se uită pe fereastră în clasă, apoi pleacă. Nu am făcut nicio lecţie cu copiii în ziua aceea. Am stat mai mult de vorbă, încercam să fiu indiferent, bine dispus, iar în mintea mea se frământau tot felul de idei, cum să scap de această situaţie.

PETRU COCÂRŢCL

Între timp, vine primarul şi mă anunţă că sunt căutat de securitate. Nu trece mult timp şi vine notarul, care mă invită în birou şi îmi spune să semnez de luare la cunoştinţă, comunicându-mi că, după-amiază, la orele 16, va fi o şedinţă cu toţi factorii comunali, legată de însămânţările de primăvară. Semnez acest convocator, asigurându-i de prezenţa mea precisă. În birou era un ofiţer cu grad de maior, care nu era altul decât şeful securităţii pe judeţ, maiorul Kling Zoltan. Mă întreabă de programul zilei, ce clase am, câte clase, până la ce oră este programul. La fiecare întrebare, primeşte răspunsul prompt. Cu privire la terminarea programului pe ziua de astăzi, îi spun că mai am o oră şi jumătate, după care caut să scurtez convorbirea, spunând copiilor să intre în clasă, pentru că recreaţia s-a terminat.

Copiii intră în clasă, se aşază fiecare la locul lui, iar ofiţerul se uită din nou în clasă prin fereastră, apoi pleacă. Ies în uşă să văd unde se duce. Nu-l văd. Probabil intrase în primărie. Observ că santinela din partea de nord nu era la post. Intru repede în clasă şi dau plecarea elevilor, în grup de doi câte doi. Plecă primele grupe, doi în sus, doi în jos. Printre ei mă strecor şi eu şi, în marş forţat de 10 minute, ajung acasă, unde îmi anunţ soţia şi părinţii că sunt urmărit de securitate. Ies prin spatele casei, trec peste câteva grădini şi ajung la casa unui prieten, care mă ascunde în grajdul cu fân. Am intrat până la streaşină, apoi a pus mult fân deasupra. De acolo vedeam şi auzeam totul în jur. După câteva minute, au şi venit două grupe de militari şi au percheziţionat casa. Pentru că nu m-au găsit, l-au arestat pe tata şi l-au dus la primărie. În cele două zile, 18 şi 19 Martie 1949, numărul arestaţilor din \arciorova ajunsese la o sută de persoane. A doua zi, soţia a plecat la Caransebeş, unde avea numai mama, tatăl ei fiind ridicat din cadrul armatei române cu ani în urmă şi dus în U.R.S.S., fiind german de origine. A treia zi am venit şi eu acasă la părinţi, dar după câteva ore de şedere a venit o grupă de percheziţie şi, nemaiavând timp să fug, am intrat în ascunzătoarea de deasupra cuptorului de

pâine, făcută

Viziunea unei naţiuni special, cu mult timp înainte pentru soţia mea, care, fiind nemţoaică, putea fi ridicată oricând şi dusă în Rusia. Percheziţia a fost amănunţită. Au confiscat toate cărţile din bibliotecă, biroul şi actele organizaţiei I.O.V.R. (Invalizilor, orfanilor, veteranilor de război) al cărui preşedinte eram eu. Am mai rămas cu diploma de învăţător, pe care o luase soţia la Caransebeş. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am scăpat şi de data aceasta. A doua zi, au făcut percheziţie la casa soţiei, la Caransebeş, şi au ameninţat-o cu închisoarea, dacă eu nu mă predau. Neştiind puterea ei în faţa securităţii, am hotărât să mă ascund în altă parte. Am mai stat câteva zile într-o stivă de lemne, până am luat legătura cu verişorul meu, Jumanca Constantin, zis Dălescu, care era în aceeaşi situaţie, şi ne-am hotărât să luăm calea codrilor. Nu vom călca pragul casei decât peste 14 ani". (Memorii, înv. Ion Udrea-Manuscris, 1995).

După 19 Martie 1949, Direcţia Generală a Securităţii, condusă de Gen. -lt. Pintilie Gheorghe, ordonă ca în toate localităţile din jurul Caransebeşului să fie cantonate trupe de securitate, fiecare fiind organizate teritorial, sub comanda unui comandament local al securităţii, în strânsă legătură cu organele de partid judeţene. Pe raza Caransebeşului răspundea maiorul Kling Zoltan, din partea securităţii şi căpitanul S. Pavliuk, reprezentantul trupelor sovietice în zonă, birourile lor fiind în clădirea din partea dreaptă a puşcăriei din Caransebeş. Misiunea securităţii era să prindă grupurile de partizani, care mai erau încă în munţi. Au infiltrat tot felul de agenţi, în satele din împrejurimi, populaţia fiind într-o adevărată panică. Prin metodele lor barbare, reuşesc să prindă pe toţi ce care au mai rămas. În 5 mai 1949 este prins şi ing. Aurel Vernichescu, dus pentru câteva zile la Caransebeş, apoi transportat la închisoarea Curţii Marţiale din Timişoara.

Tot în luna mai au fost prinşi Toader, zis Radu, şi au. Anderca Traian, din Vălişoara. În luna iunie, Sgaverdea Gh. şi D-alea Ion, zis Ciocan, din Vârciorova, iar la sfârşitul lunii iunie a fost prins

PETRU COCÂRŢEL

Petru D. Matei, zis Primejdie, din Bolvaşniţa. Toţi au fost duşi la Lugoj, apoi la închisoarea Curţii Marţiale din Timişoara.

În primăvara anului 1950 a fost rănit mortal Ivănescu Miron, din Borlova, la locul numit Pietrele Albe, la hotarul cu Var-ciorova. La

sfârşitul lunii mai 1950, toţi partizanii anticomunişti erau prinşi, în afară de înv. Ion Udrea şi Jumanca Constantin, zis Dălescu, amândoi din Vârciorova, jud. Severin, care au mai rezistat până în primăvara lui 1951.

Pentru cei doi rămaşi, era imposibil să mai ţină piept securităţii. Arestarea ing. Aurel Vernichescu, în mai 1949, arestarea au. Spiru Blănaru, în martie 1949 şi moartea col. Ion Utză, în februarie 1949, căzut la datorie, răpus de glonţul securităţii în Munţii Banatului, au determinat pe înv. Udrea şi pe Jumanca să fie nedespărţiţi. Se mutau tot timpul, din munţi fugeau în oraş, stând ascunşi la unul sau la altul, prin lanurile de grâu sau culturile de porumb, până în noiembrie 1950, când s-au decis să-şi facă un adăpost în pământ, căptuşit cu lemn de brad, în proprietatea lui Jumanca I., zis Măcescu. Aici au stat toată iarna, până în primăvară, când au fost prinşi şi arestaţi, amănuntele acestui eveniment fiind redate de înv. I. Udrea în Memoriile sale. Iată un mic fragment: „Securitatea a aşezat trei cercuri în jurul nostru: două în pădurea de brad şi unul în pădurea de fag. Cel care a ieşit să aducă apă a fost Gin. A fost somat să arunce găleata, a fugit la uşa adăpostului, care era blocată, a sărit peste adăpost, a trecut de cercul întâi, de cercul al doilea şi a căzut rănit. Plin de sânge, este prins de cerul al treilea. Securitatea trăgea cu arme automate în secerare. Eu eram înăuntru. M-am îmbrăcat foarte repede şi am căutat să distrug tot ce părea informaţie. Mă uitam pe observatorul adăpostului cum se apropie de cazemată un plutonier major care avea în mână un pistol. Dar mâna îi tremura. Ce era de făcut? Să deschid foc? Aveam cu noi arme automate, muniţie, grenade, dar am decis să capitulez. Dragostea de viaţă şi sentimentul creştin m-au învins şi, astfel, m-am predat fără să deschid foc de armă. Au pus într-un sac tot

Viziunea unei naţiuni ce erau cărţi şi hârtie, au luat armele şi muniţia şi, între timp, a fost adus şi Gin, plin de sânge pe faţă şi haine. De acolo şi până în sat erau aproape 17 km. Plutonierul major cu pistolul s-a apropiat de mine şi-a început să-mi şoptească cum au reuşit să ne găsească, cică am fost trădaţi de o persoană care a avut tupeul să vină cu ei şi să stea la vreo 30 m de cazemată, înainte de a fi prinşi. Nu-i cunoştea numele, dar îl văzuse de mai multe ori venind la securitate să informeze. Am ajuns la marginea satului, unde am fost dezbrăcaţi de hainele noastre şi îmbrăcaţi în haine militare de securitate. Ne-au încolonat într-o formaţie de pluton, cu pistoalele la

piept (ale noastre erau goale) şi am intrat în sat, procedând astfel ca să nu se agite sătenii. Cu toate acestea, am fost recunoscuţi de un vânător din sat, care i-a anunţat pe părinţii mei de cele întâmplate". (Memorii, înv. I. Udrea – Manuscris).

Cu arestarea celor doi, mişcarea de rezistenţă împotriva comunismului, sub conducerea inginerului Aurel Vernichescu, zis Nanu, din jurul Caransebeşului, a fost înfrântă. Ing. A. Vernichescu a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă, ca apoi, după câteva zile, să fie executat fără sentinţă în Pădurea Verde din Timişoara, împreună cu alţi deţinuţi, în luna august 1949, astfel fiind răpus înainte de vreme la numai 51 de ani.

Am să prezint mai jos impresiile mai multor contemporani ai vremii, unii fiind chiar apropiaţi ai ing. Aurel Vernichescu, zis Nanu din Wrciorova, jud. Severin:

1. Guleş Gheorghe 1903 – 1985, a fost comandant de jandarmi la plasa Bozovici până în anul 1949. Cei care l-au cunoscut afirmă că era un bun ofiţer. Comandant curajos, s-a remarcat în ziua de 27 august 1944, când, împreună cu soldaţii săi şi cu câţiva săteni, au dezarmat o baterie de artilerie hitleristă, care a încercat să treacă Cheile Nerei, în direcţia Oraviţa. Deşi faptele sale au fost recunoscute încă din vremea guvernului comunist, fiind fiind menţionate în Magazin Istoric, nr. 7 – 8, iulie-august 1969, p. 39, a avut mult de suferit din cauză că a

PETRU COCÂRŢCL

făcut parte din vechea nomenclatură. Dumnezeu s-a îngrijit, totuşi, de situaţia acestui brav român. Fiica sa, Bobiţa Guleş, s-a căsătorit cu Dl. John Vindican, cetăţean american de origine română, cunoscut istoric al comunităţii române din Akron, Ohio. Prin cei doi, Gheorghe Guleş a putut obţine plecarea definitivă în S.U.A., la Akron, unde a locuit până la sfârşitul vieţii.

Emigrează în U.S.A. în 1965 şi locuieşte în Akron, Ohio, până la sfârşitul vieţii. L-am cunoscut personal, ne întâlneam mereu la Biserica Baptistă din Akron, unde era pastor Dr. Emanuel Titus Dan, prin anii 1982 – 1985. Iată ce spunea domnul Guleş despre rezistenţa anticomunistă din jurul Caransebeşului: „Oameni ca aceştia: col. Utză, au. Blănaru, ing. Vernichescu, zis Nanu, dr. Suciu, au. Anderca, Petru Matei, zis Primejdie, (o, am uitat pe col. Dar a Florea, fostul comandant al regimentului 96 Caransebeş. De fapt el nu a făcut parte direct din rezistenţă, dar merită să vorbim de el, mai ales că eu l-am cunoscut

personal, şi acum sunt bucuros că întâlnesc pe unul din satul natal), măi băiete, oameni ca aceştia se nasc poate numai la o sută de ani. Ce păcat! Au murit toţi înainte de vreme. Poate dacă ar fi mai trăit, soarta României ar fi fost alta, şi cu siguranţă nici eu şi nici tu nu am fi ajuns printre străini. Cunosc şi înţeleg foarte bine misiunea lor. Şi eu, personal, am trecut prin asemenea situaţii. Cu o mână de oameni am apărat Cheile Nerei şi ale Bozoviciului de nemţi în al II-lea Război". (Cuvintele lui Gh. Guleş, Akron, 1984).

2. Măcsân Măran (*1899 – 1969*) a fost diaconul Bisericii Baptiste din Vârciorova până la sfârşitul vieţii pământeşti. El a avut tăria de caracter şi curajul să înfrunte pe reprezentanţii partidului comunist de la judeţ, ce umblau din casă în casă, la Bolvaşniţa şi Vârciorova, în iunie 1949, să colecteze semnături pentru condamnarea la moarte a ing. Aurel Vernichescu, zis Nanu, considerat duşmanul clasei muncitoare. Bineînţeles că nimeni nu a semnat. Iată cuvintele lui M. Măran, către cei de la

Viziunea unei naţiuni judeţ: „Cum? Nu vă este frică de Dumnezeu să faceţi ceea ce faceţi? Toate satele din jurul Caransebeşului ştiu foarte bine cine a fost el. Cum puteţi voi acum, să spuneţi că domnul ing. A. Vernichescu este duşmanul poporului? Vedeţi că toate dealurile sunt pline de pomi fructiferi? El ni i-a adus, în anul 1940, când a fost foamete în ţară. Gările Ţiglărie, Cârpa şi Vălişoara erau pline de grâu şi porumb, pe care tot el ni l-a adus. Cu el, noi ne mândrim şi ne vom mândri în continuare. A fost reprezentantul nostru la Casa Ţării ani de zile, iar acum, voi, care v-aţi trezit peste noapte, afirmaţi minciuni strigătoare la cer. Ar fi mult mai bine să plecaţi din sat, până vă este bine!" (Oameni şi Fapte, S. Cocârţeu 1994).

3. *Dragu Ianăş, zis Puică* (*1911 – 1981*), a fost liderul Oştii Domnului, împreună cu Liuba Nicolae, zis Boldan, din cadrul Bisericii Creştine Ortodoxe Bolvaşniţa, cât timp a trăit. Dragu Ianăş a fost, de asemenea, unul din agenţii de legătură ai mişcării anticomuniste, până în 1950. În iarna lui 1979, vine acasă la mine şi-mi povesteşte tot ce a încercat el să facă pentru a dezminţi afirmaţiile autorităţilor comuniste privitoare la Comitetul Creştin Român şi activitatea sa, în perioada cât am stat eu în închisoare. Mi-a spus de toate contactele pe care le-a făcut cu pastorii baptişti şi preoţii ortodocşi. A fost chiar la Sfinţia Sa Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, rugându-l să susţină Comitetul Creştin. Acesta l-a asigurat că se va ruga lui Dumnezeu

pentru această cauză şi, totodată, i-a spus că are toată documentaţia primită de la Părintele Grama, protopop de Caransebeş. Tot cu această ocazie, mi-a arătat o monedă destul de mare, pe care era inscripţia: „Români, uniţi-vă împotriva comunismului!", cu două săbii încrucişate şi îmi repeta mereu că aceasta este Parola Regală, primită din parte reprezentanţei regale în 1946. „Cu aceasta m-am legitimat în perioada anilor 1946 – 1951, în timpul mişcării de rezistenţă anticomunistă din jurul Caransebeşului, faţă de compatrioţii din ţară şi străinătate. Noi am pierdut, pentru că am fost trădaţi, nu de ai noştri, ci de

PETRU COCÂRŢCL

Infiltraţiile comuniste. Dar, ceea ce a făcut Coconul Nanu, col. Utză, col. Dar a, dr. Suciu, au. Blănaru şi alţii, va rămâne de neuitat pentru generaţiile viitoare. Ba mai mult, sunt bucuros că înainte de a închide ochii, văd cum Dumnezeu potriveşte toate lucrurile, cum generaţia voastră, deşi educată de ei, se ridică împotriva lor, şi, parcă, le întrezăresc sfârşitul". (Cuvintele lui Ianăş Dragu, zis Puică, Bolvaşniţa, dec. 1979).

4. Matei Dragomir Petru, *zis Primejdie* (*1912 – 1984*), a fost unul din conducătorii mişcării de rezistenţă anticomunistă din Bolvaşniţa, un „ţăran curajos", cum l-au numit sătenii. A fost unul din unchii mei, care ar fi dat totul pentru mine, mai ales după ce am terminat şcoala şi am fondat Comitetul Creştin Român. De neuitat pentru mine şi săteni va rămâne ziua de 7 februarie 1981, când mi-am luat rămas bun de la toţi cei ce au fost prezenţi la casa părintească din Bolvaşniţa. Autorităţile comuniste erau atunci la putere şi, fiind declarat de ei persoană non-grata, am fost obligat să-mi părăsesc ţara, fără dreptul de a mai vizita vreodată România. Unchiul Petru era acolo cu toţi consătenii săi, cei care mai erau în viaţă, alături de sătenii de la cele două biserici creştine: Biserica Baptistă şi Biserica Ortodoxă. Au luat cuvântul următorii săteni: Iulius Popescu, Dragomir Gh., Liuba Nicolae, 83, Popescu Petru, 84, Liuba Petru, zis Boali şi Liuba Gruia, zis Cioc. Rugăciunea de încheiere a fost rostită de Dragomir Gheorghe şi Liuba Nicolae, 83. La sfârşit, cu inima frântă de durere şi cu ochii plini de lacrimi, s-a apropiat de mine unchiul Petru şi m-a rugat să vin cu el într-una din camerele din faţă, care era goală, lumea fiind toată în curte. A invitat-o şi pe bunica mea, Floarea Cocârţeu, să vină cu noi şi s-a adresat cu cuvintele: „Nepoate, îi ultima dată când te mai văd. Deşi lăuntrul meu este răvăşit de durere, undeva, în sufletul meu, am totuşi

o bucurie, pentru că văd cu ochii mei puterea lui Dumnezeu, care te-a păzit de rău, prin câte ai trecut până în prezent şi, totodată, văd cum, peste ani, Dumnezeu te-a maturizat, te-a făcut şi te va face vrednic să porţi steagul credinţei şi

Viziunea unei naţiuni al libertăţii naţionale pe alte meleaguri. Când eram tânăr, nici eu nu'am dat înapoi. împreună cu Filimon şi Nicolae Liuba, cu coconul Nanu, cu învăţătorii: Udrea, Popescu, Cioia, cu col. Dar a şi col. Utză am făcut ce-am putut şi am suferit. Unii au murit, alţii mai trăiesc. Asta-i viaţa. Noi, toţi, am avut o istorie. Cred că-ţi mai aminteşti de tot ce ţi-am povestit de când erai mic, pe la munte, pe la sălaş, cu căruţa la Caransebeş, să nu uiţi de noi şi scrie, ca să ştie şi cei ce vin după noi, că românii sunt români, că românii sunt creştini şi îşi iubesc Glia". (Cuvintele lui Matei D. Petru, zis Primejdie, Bolvaşniţa, 7 februarie 1981).

5. *Petru Cocârţeu* (*1899 – 1965*), bunicul meu, a fost şi el unul din agenţii de legătură ai mişcării de rezistenţă anticomuniste Bolvaşniţa. Îi port numele şi sunt bucuros că am avut un aşa străbun. A fost un simplu ţăran, nu cu multă şcoală, dar cu o inimă bună şi largă pentru toţi. Ar fi dorit să facă şcoală, posibilitate ar fi avut, întrucât era nepotul căpitanului Temeş din Caransebeş, dar situaţia lui a fost alta. Moartea fratelui său pe front l-a determinat să se mute în casa părintească, să întreţină un copil orfan şi doi părinţi bolnavi şi bătrâni. Deosebit de mult s-a bucurat de reuşita fiului său cel mic, Ion, care începuse medicina, şi ne sfătuia şi pe noi, ca nepoţi, să ne ţinem de şcoală. Două lucruri importante îmi amintesc de bunicul meu: *1. Aducerea lemnelor de la pădure*, pentru că în drum tot timpul treceam prin „Să reiorova, fie cu carul, fie cu căruţa. Drumul nostru era prin faţa casei ing. Vernichescu şi mereu îmi repeta cuvintele: „Vezi, măi Petre, aici s-a născut şi a trăit coconul Nanu. Om ca acela nu ştiu dacă se va mai naşte cândva. A fost domn la Casa Ţării mulţi ani, numai bine a făcut la toată lumea şi, cu toate acestea, păgânii de comunişti l-au omorât, ca să-i şteargă numele pentru totdeauna. Dar, nu-i aşa? El a rămas şi va rămâne în inimile noastre pentru toată viaţa. Să nu uiţi asta şi să spui şi tu copiilor tăi! Eu nu am avut şcoală şi mi-a fost greu să zic să mă primească şi pe mine în mişcarea de rezistenţă anticomunistă. Dar, prin Petru Primejdie, l-am cunoscut şi eu şi am

făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-l ajut cu mâncare, muniţie,

diferite legături prin munți, acasă la oraș. Am fost pentru el la Sadova, Herculane și dincolo de Gugu, la regat". (Cuvintele lui Petru Cocârțeu, Pe drum la pădure; Bolvașnița, Vârciorova 1961).

2. *Ultimele cuvinte ale vieții*. Era iarnă, bunicul era bolnav de astm și dormea în camera de la stradă, în patul său, iar eu și fratele meu, Timotei, dormeam în celălalt pat. Tăticul era la Timișoara, cu mere, iar mama și bunica dormeau în camera alăturată. Bunicul mă cheamă la patul lui și-mi spune: „Dacă o să fie să mor în noaptea asta, să nu uiți patru lucruri pe care ți le spune bunicul: să fii credincios lui Dumnezeu toată viața, să ai grijă de părinții tăi, când vei fi mare, să te bucuri că ești român și să nu-ți schimbi numele niciodată". (Cuvintele lui Petru Cocârțeu, Bolvașnița, iarna lui 1965).

6. *Liuba Nicolae*, *născut în 1929*, a fost și este liderul Oștii Domnului, din cadrul Bisericii Creștine Ortodoxe din Bolvașnița. A fost membrul organizației de rezistență anticomunistă, împreună cu tatăl său, Liuba Filimon, care a fost conducătorul ei în Bolvașnița, între anii 1946 – 1949. Apreciez deosebit suportul dumnealui pe tărâm religios, până la plecarea mea din țară, în februarie 1981. A fost și rămâne un bun român, cu credință statornică în Dumnezeu, fapt demonstrat prin toată suferința din anii tinereții sale. Este și va rămâne un exemplu pentru noi toți. Iată cuvintele sale într-o scrisoare, pe care mi-a adresat-o în 1995: „Frate Petre, slăvit fie Domnul, că pot să-ți scriu și că sunt, totuși, sănătos. Sufăr și acum în corp din cauza anilor de închisoare, întrucât aveam doar 19 ani când am fost arestat, în 19 Martie 1949. Am trecut prin toate pușcăriile din țară, la Caransebeș, Timișoara, Gherla, Poarta-Albă și Canal, am stat în celulă, am fost bătut, torturat, legat la mâini și la picioare, pus în cui ca o haină, dar mila lui Dumnezeu m-a ajutat să trec peste toate acestea. Îi mulțumesc lui că ne-a purtat de grijă mie și tatălui meu, neputând altceva să spun decât

Viziunea unei națiuni

«Slăvit fie Domnul!» Cauza și țelul nostru a stârnit împotrivire pentru comuniști. Ei s-au răzbunat pe capii noștri, i-au omorât, dar nu au putut înfrânge ce Dumnezeu a pus în noi: credința în El și dragostea de țară". (însemnări, Liuba Nicolae, 83, 11 Decembrie 1995, Bolvașnița).

7. *Feldeoreanu Gheorghe* (*1910 – 1985*), plutonier adjutant la Unitatea Militară din Caransebeș, în perioada 1940 – 1950, a răspuns de echipament și aprovizionare și a locuit pe strada 18 Decembrie

1918, nr. 33A, Caransebeş, până la sfârşitul vieţii.

A cunoscut toate evenimentele ce s-au petrecut în jurul Caransebeşului. Fiind unul din vechea gardă, a trebuit să fie foarte precaut, pentru a nu fi depistat de comunişti, dar, cu toate acestea, este dat afară, în 1950, după care se angajează ca miner la Balta-Sărată. Domnul Feldeoreanu era un om bun. a fost vecinul meu până în anul 1981, când am plecat din ţară. Cu câteva zile înainte de plecare, doamna Feldeoreanu ne-a chemat, pe mine şi pe soţie, la ei. Nenea Gheorghe, paralizat de o mână şi un picior, era mereu în pat. Avea ceva important să-mi spună, mai precis să-mi reamintească unele lucruri pe care noi le discutaserăm cu ani în urmă, legate de perioada anilor 1947 – 1950.

Am să redau mai jos cuvintele domnului Feldeoreanu: „Dragă Petrică, am tot amânat şi iată că va trebui să pleci. Tot am zis că am să scriu ce am discutat noi, dar acum nu mai pot. Totuşi, cred că Dumnezeu mă va ajuta să mă fac bine, dar cu voi nu mă voi mai întâlni. Am lăcrimat cu toţii. Petrică, să nu uiţi cazul cu moşul Ion Teregovan de la Cornereva, care l-a ajutat pe col. Utză Ion, apoi coconul Nanu şi dascălul Udrea din \ & r-ciorova, col. Dar a, dascălul Cioia, dascălul Popescu, Boldan şi Primejdie, consătenii şi unchii tăi, oameni curajoşi, destoinici, cu ochii de vultur şi inimă de porumbel. I-am cunoscut personal aproape pe fiecare. De fapt, să-ţi mărturisesc, eu sunt din Braşov, dar m-am stabilit în Caransebeş tocmai să fiu şi să trăiesc printre ei, cu gândul că vom aduce înapoi libertatea neamului. Acum nu mai ştiu ce să zic!… Totuşi, ce-au făcut ei

PETRU COCÂRŢEL

rămâne veşnic în istoria neamului, ca un lucru bun de aducere aminte. Să revenim la moşul Ion Teregovan. Gât a trăit, mi-a adus în fiecare zi de joi lapte de la Cornereva. Era iarna lui 1949, când Blănaru şi Doşmăneanu au fost prinşi, col. Utză a fost împuşcat, peste 20 de feciori din Cornereva au fost arestaţi. Doi erau copiii lui moş Ion. În ziua următoare, moş Ion a venit la Caransebeş, să vadă care este situaţia. În gară, fiind necăjit, a exclamat: «Voi le duceţi cu trenul, dar va veni şi vremea când o să le aduceţi înapoi în dinţi!» (Ruşii transportau pe calea ferată tot ce au furat din Germania şi duceau în Rusia). Pe moş l-a auzit o santinelă rusească, care l-a arestat şi l-a dus direct la puşcărie.

Ca de obicei, în drum spre cazarmă, în fiecare dimineaţă,

treceam prin faţa puşcăriei. Pe trotuar erau multe femei care plângeau… Una era cu un copil mic în braţe. M-am apropiat de ea şi am întrebat-o: «De ce plângi?» «Cum să nu plâng, când acum două zile l-au arestat pe soţul meu şi pe fratele meu, iar ieri l-a arestat şi pe tata.» Am chemat-o la o parte, am întrebat cum îi cheamă şi am plecat.

În ziua următoare, m-am dus direct la maiorul Zoltan şi căpitanul Pavliuk cu pretextul schimbării uniformei şi i-am invitat la magazia Unităţii Militare. De acolo am plecat în oraş, unde am avut grijă să-i dezinformez şi să le spun că printre arestaţii din Cornereva se află şi câţiva suporteri ai lui Gh. Dej şi E. Bodnăraş, din vremea când ei au fost arestaţi la Caransebeş ca şi comunişti ilegalişti. Acest lucru a prins bine şi Pavliuk, speriat, mă întreabă: «Ce-i de făcut?» Răspunsul l-am dat imediat: «Luaţi toate dosarele celor de la Cornereva, le băgaţi în soba de teracotă şi mâine le daţi drumul acasă.» Ne-am întors repede la birou, au chemat grefiera cu toate dosarele celor arestaţi în ultimele patru zile din Cornereva şi au fost puse pe foc. Au fost 25 la număr. A doua zi dimineaţă au fost toţi eliberaţi, iar printre ei a fost şi moş Ion Teregovan, cu fiul şi ginerele lui, care

Viziunea unei naţiuni mi-a fost recunoscător toată viaţa". (Cuvintele domnului Gh. Feldeoreanu, 4 Februarie 1981, Caransebeş).

8. Generalul Petru Ţintoi (1910 – 1996) este originar din Pesac, de lângă Timişoara, dar a trăit toată viaţa în Windsor, statul Ontario, Canada. A fost bine cunoscut şi în cadrul comunităţii române din Canada, prin publicaţiile sale, scoţând în evidenţă caracterul neamului românesc. Generalul Ţintoi a avut legături cu Mişcarea de rezistenţă anticomunistă din Transilvania, pe care a susţinut-o, a scris despre ea, şi a spus şi prietenilor apropiaţi de isprăvile românilor din Munţii Banatului. Iată declaraţiile sale către prietenul său, Cuzman Dosescu, originar tot din Pesac, România.

„Curajul, dăruirea şi năzuinţa de izbândă a compatrioţilor români ne-a determinat pe noi, românii din afara graniţelor teritoriale ale României, să simţim ca ei, încurajându-i pentru izbândă. Cu cinste voi aminti aici numele câtorva dintre conducători, şi anume: gen. Ion Aldea, Aurel Vernichescu, Petru Doşmăneanu şi col. Ion. Utză, care au murit la datorie, cu nădejdea că izbăvirea românilor se apropie". (Cuvintele gen. P. Ţintoi către prietenul său, Cuzman Dosescu, Windsor, 1989).

Tot din Pesac, România, au emigrat, în jurul anului 1900,

familiile Baciu şi Tiulţiu, care s-au stabilit în U.S.A. şi care au avut o deosebită contribuţie în diaspora română de-a lungul anilor. Ana Baciu se căsătoreşte cu Nicolae Tiulţiu, în 1912, iar din căsătoria lor rezultă trei copii, unul din ei fiind Rey Tyulty, din Akron, Ohio, care a sprijinit şi sprijină în mod deosebit comunitatea românească din statul Ohio. (Declaraţia domnului Ray Tyulty, Akron, Ohio, Octombrie 1996).

Capitolul al II-lea

Episoade din istoria poporului român cu aplicaţii din Evanghelie

Notă: Acest capitol cuprinde 30 de episoade ale istoriei poporului român, cu aplicaţii din Evanghelie.

O parte din aceste evocări au fost deja difuzate la postul de radio Europa Liberă, în perioada 1982 – 1987. Dar primele 29 au fost transmise la postul de radio creştin „România Christian Voice", din Gleveland, la Staţia WG. C.D. 1.000 A.M., în decursul anului 1996 – Mai 1997.

Episodul al 30-lea, ţinând loc de concluzie, constituie rezumatul unei comunicări prezentate la Congresul Academiei Româno-Americane (A.R.A.), desfăşurat la Târgovişte, România, 26 – 29 iunie 1997.

PETRU COCÂRŢEL

Nr. *1*. *Religia străbună pe teritoriul Daciei*, *291 a*. *C*.

Începuturile religioase pe teritoriul Daciei preistorice sunt atestate de incursiunile militare expediţionale ale lui Alexandru Macedon, pe la anul 335 a. C, dincolo de Danubiu, în Câmpia Munteană. Acestea conturează o zonă frumoasă, bogată în lanuri de grâu, cetăţi întărite, oameni viteji, cu o religie proprie, monoteistă.

Mai târziu, pe la anul 291 a. C, urmaşul său, Lysimah, regele Macedoniei, este înfrânt de uniunea tribală a lui Dromihete, primul rege get atestat de arheologie. Regele get Dromihete, în loc să-l piardă pe Lysimah, regele Macedoniei, îl duce cu suita sa în cetatea Munteniei, unde le dă o masă, apoi le dă drumul.

Acest gest al credinţei, act de înaltă ţinută umană, i-a prilejuit lui Dromihete un mare respect şi o bună legătură comercială şi de prietenie cu lumea elenistică, pentru mai multe decenii.

În acest context, sunt binevenite cuvintele Sfintelor Scripturi, care sună astfel:

„*Fă binele*, *caută pacea şi aleargă după ea*".

„Credincioşia răsare din pământ şi dreptatea priveşte la

înălţimea cerurilor. Domnul ne va da fericirea şi pământul nostru îşi va da roadele" (Ps. 85; 10 – 12).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 2. Religia străbună pe teritoriul Daco-geţilor.

80 a. C.

În jurul anului 80 a. C, se formează primul stat daco-get, sub conducerea lui Burebista, având capitala la Argedava, Argeş. Acest stat înfloritor, cuprindea Dacia propriu-zisă, largi teritorii din Boemia şi Panonia, la vest, până la oraşele greceşti de la Pontul Euxin, la est şi sud, menţionate şi de Ovidiu în scrierile sale de mai târziu, scriitor roman exilat la Pontul Euxin.

Daco-geţii aveau monedă proprie, după modelul macedonean (thasian) sau al dinarilor romani de argint şi aveau o religie monoteistă, adică se închinau unui singur Dumnezeu, numit de ei Zamolxe sau Iahve, aşa cum prezintă studiile arheologice.

Iahve este, de fapt, Ehova, Dumnezeul adevărat, Gel care a creat cerurile şi pământul, Cel care a vorbit lui Moise şi a zis: „Eu sunt Cel ce sunt. Cel ce se cheamă Eu sunt, M-a trimis la voi" (Exd. 3, 14). Ce minunat este să ştii că strămunii noştri s-au închinat adevăratului Dumnezeu.

După moartea lui Burebista, în anul 44 a. C, statul său se împarte în mici stătuleţe, ca apoi, în vremea lui Deceneu, un alt rege daco-get, statul să înflorească din nou şi să-şi mute capitala în Transilvania, în Munţii Orăştiei. În timpul lui Deceneu, mai multe legiuni romane au atacat Dacia, dar, în cele din urmă, fiind înfrânte, au fost duse în capitala Daciei din Munţii Orăştie, unde li s-a dat o masă şi, astfel, mai multe decenii, romanii au respectat Dacia ca un aliat împotriva barbarilor. Numele de Deceneu înseamnă: „Împărat", mai precis „preot", ales pe 10 ani, care se închină la un singur Dumnezeu, Dumnezeul adevărat.

PETRU COCÂRŢEL

Caracterul nobil, bunătatea şi credinţa într-un singur Dumnezeu i-a caracterizat pe daci de la origine, după cum spune şi Herodot: „Cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci au fost dacii". Minunate sunt cuvintele psalmistului care întăresc caracterul şi atitudinea strămunilor: „*Braţul Tău este puternic, mâna Ta este tare, dreapta Ta este înălţată. Ferice de poporul care cunoaşte sunetul trâmbiţei, care umblă în lumina feţei Tale, Doamne. Căci Domnul este scutul nostru,*

Sfântul lui Israel este împăratul nostru". (Psalmul 89: 13, v. 13, v. 18).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 3. Religia străbună pe teritoriul Daciei

După moartea lui Deceneu, mari influenţe romane au cuprins Dacia. Deja pătrund influenţe politeiste şi acestea se răspândesc tot mai mult, cu fiecare rege care se schimbă. După Deceneu, au urmat Comosicus, Scorilo şi Duras, care s-au perindat până la anul 86 p. C.

Cu toate că în această perioadă s-au pierdut teritorii din Dobrogea şi Câmpia Munteană, Dacia rămâne un stat puternic, cu capitala la Sarmizegetusa Regia, din Munţii Orăştie.

În anul 87 d.Hr., devine rege al Daciei Decebal, un rege tânăr şi viteaz, care, în cele din urmă, după multe războaie cu romanii, încheie pace cu Domiţian, Cezarul Romei, devenind vasal imperiului Roman. În schimbul închinării, Decebal primea anual de la romani meşteri şi echipament de război, pentru a apăra graniţele imperiului împotriva barbarilor.

În timpul lui Decebal, Dacia a fost prosperă, dar şi dependentă de Roma. El, aşa cum îi spune şi numele, a introdus politeismul la nivel oficial. Ce înseamnă Decebal? Un împărat care se alege pe 10 ani, dar care se închină la Bali, adică la zei, la dumnezei falşi. Nu dorim să ştirbim cu nimic marea personalitate istorică a lui Decebal, dar nu putem saluta reforma sa religioasă, întrucât Dacia, în timpul său, în mod oficial, de la o credinţă monoteistă trece la politeism.

Astfel că, la anul 101 d. Hr, Traian vine cu armată în Dacia, cucereşte rând pe rând cetăţile dacice şi, la anul 106 d.Hr., cucereşte capitala Sarmizegetusa Regia din Munţii Orăştiei. Decebal se sinucide în munţi, iar Dacia devine Dacia Romană şi capitala se mută la Ulpia Traiana Sarmizegetusa, din Valea Haţegului, unde, şi astăzi, se văd ruinele cetăţii.

PETRU COCÂRŢCL

Ce trist a fost sfârşitul acestui mare viteaz! Aici sunt bine venite cuvintele Sfintei Scripturi: „*Cei ce m-au părăsit fără ternei, nu au parte de milă*. *Mila biruieşte judecata*. *Veniţi să ne judecăm*! *zice Domnul Dumnezeu*. *Dacă vor fi păcatele voastre roşii ca şi Cârmâzul*, *le voi face albe ca zăpada*".

Viziunea unei naţiuni

Nr. 4. Dacia Romană, *secolul al II-lea* d.Hr., *după anul 1 W*d.Hr.

În timpul domniei lui Traian, cezar la Roma, s-a remarcat

scriitorul patristic Tertulianus, unul din părinţii bisericii creştine de la început, care s-a preocupat în mod deschis de aspectele Bisericii Primare pe teritoriul Daciei Romane.

Tertulianus precizează că în Dacia Romană şi Moesia Inferioară au fost aduşi creştini din Iudeea, Gapodochia şi Egipt. De asemenea, din izvoarele epigrafice descoperite la Ulpia Traiana Sarmizegetusa, noua capitală dacică, se atestă următoarele:

1. Închinarea către un singur Dumnezeu etern, către acela care, prin puterea Sa, a creat cerul şi pământul, Gel care se defineşte ca: „*Eu sunt Cel ce sunt*”. (Exd. 3: 14).

2. Cinstire şi reverenţă pentru Iunona, adică Sfânta Maria, Mama Domnului Iisus, Fecioară preacurată: „*Plecăciune, ţie, căreia ţi s-a făcut mare har, Domnul este cu tine! Binecuvântată eşti Tu între femei*”. (Luca 1: 28).

3. Recunoştinţă pentru îngeri ca duhuri sclipitoare pentru toţi aceia care ascultă de Dumnezeul etern: „Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie. Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoie”. (Psalmul 46: 1).

PETRU COCÂRŢCU

Nr. 5. Dacia Romană – Sfârşitul secolului al IV-lea Ioan Cassian

Pe teritoriul Histriei, într-un vicus din apropierea pădurii Seremet, pe valea Găsimcei, se naşte Ioan Cassian, daco-roman, unul dintre cei mai apreciaţi scriitori patristici (părinţi ai bisericii creştine). Tinereţea şi adolescenţa şi le dedică slujirii la o mănăstire din jurul Bethleemului, nu departe de locul unde s-a născut Mântuitorul nostru Iisus Hristos: „*Şi tu, Betleeme, Efrata, ţara lui Iuda, nu eşti cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda, căci, din tine, va ieşi căpetenia poporului Meu, Istrael*” (Mica 5: 2).

După aceea, Ioan Cassian vizitează Egiptul, apoi Constantinopolul, şi se stabileşte la Roma, unde slujeşte împreună cu Papa Leon I, până la sfârşitul vieţii. La îndemnul Papei Leon I, Ioan Cassian, fiind un bun slujitor la biserici, cunoscător al mai multor limbi: ebraică, greacă şi latină, scrie minunata operă creştină „*Tratatul despre întruparea Domnului*”, având esenţa în cuvântului lui Dumnezeu din Evanghelia după Ioan (1: 1) şi (1: 4). „*La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de Har şi Adevăr*”.

Binecuvântat să fie marele nostru Dumnezeu, ce S-a întrupat în Fiul Său, Iisus Hristos, dând astfel tuturor oamenilor Mântuirea, care a fost inspiraţia, preocuparea şi dăruirea înaintaşilor credinţei străbune chiar din primele secole, lăsându-ne nouă o pildă demnă de urmat.

Viziunea unei naţiuni

Nr. 6. *Sfârşitul secolului al IV-lea şi începutul secolului al V-lea*

Teotim I în jurul anului 400 d. Hr, s-a născut Teotim I, daco-roman, scit din Scythia Minor. A slujit biserica mulţi ani ca episcop de Tomis (Constanţa de azi), a fost un bun scriitor de limbă greacă, abil dialectician în interpretarea Sfintelor Scripturi, prieten devotat al Sfântului Ioan Gură-de-Aur, care a fost patriarhul Constantinopolului mulţi ani. Cei doi au reuşit să aştearnă pe hârtie cele mai minunate predici creştine, care s-au transmis până în zilele noastre. În mai toate slujbele, era prezentată doctrina creştină şi anume: Dumnezeu întrupat, Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit să răscumpere pe omul căzut în păcat. Omul este păcătos, trebuie să vină la Iisus, la pocăinţă, la iertare, prin credinţă şi ascultare. El va fi mântuit, ca apoi să-şi scape locul său în Biserică, care este trupul lui Hristos, locul unde creşte şi se fortifică spiritual, fiind de folos apoi pentru alţii, ca după moarte să petreacă veşnicia cu Dumnezeu, aşa cum spunea Sf. Ioan şi Evanghelia sa, capitolul 1, versetele 11 şi 12:, 4 *venit la ai săi, dar ai săi nu l-au primit. Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se cheme copiii lui Dumnezeu*" (Ioan 1: 11 – 12).

Teotim I a fost unul din apărătorii creştinătăţii, cel care a apărat opera lui Origen şi primul evanghelist care a propagat creştinismul în teritoriul Daciei, a mers la goţi şi vizigoţi şi la huni, în Câmpia Panonică, respectând cu toată dăruirea porunca Mântuitorului: „*Mergeţi în toată lumea, propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine crede şi se botează, va fi mântuit, cine nu crede, va fi osândit*". (Marcu 16: 15 – 16).

PETRU COCÂRŢEU

Nr. 7. Secolul al V-lea d.Hr. *Dionisie cel Mic, 450* d.Hr.

În zona danubiano-pontică, în jurul anului 435 d.Hr., se naşte Dionisie Gel Mic, un alt părinte al Bisericii creştine din primele veacuri. A slujit Biserica mai mulţi ani la Alexandria, Constantinopol şi, în cele din urmă, se stabileşte la Roma. Dionisie cel Mic lucrează la Roma sub 10 papi, de la Anastasie al II-lea până la Vigiliu, fiind, de asemenea,

colaborator şi bun prieten cu istoricul roman, Gassiodorus. Cunoştea limba greacă şi latină, era preocupat de istorie şi teologie şi un bun cunoscător al Sfintelor Scripturi. Cuvântul lui Dumnezeu i-a dăltuit fiinţa, personalitatea lui Iisus i-a marcat viaţa şi, cu toată dăruirea, centrează şi calculează timpul în istorie, după anul naşterii lui Iisus Hristos fiind, astfel, iniţiatorul cronologiei creştine şi punând pe Iisus Hristos în centrul istoriei. Cu alte cuvinte, toate evenimentele istorice el le raportează la anul naşterii lui Iisus Hristos, fiind convins de autoritatea supremă şi absolută a Dumnezeului Adevărat întruchipat în Fiul Său, Domnul Iisus Hristos. *„În El avem răscumpărarea, prin sângele lui avem iertarea păcatelor*". (Coloseni 1: 14) *„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile, care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute*". (Coloseni 1: 16).

Dionisie cel Mic a fost preţuit de slujitorii Bisericii. Iată cum îl descrie unul dintre ei: *„Dionisie cel Mic, mare cunoscător al* Sfintelor *Scripturi, neîntrecut în mânuirea limbilor greacă şi latină, este iniţiatorul Cronologiei Creştine*". (Biblioteca Vaticanului, Vittorio Peri).

Dionisie cel Mic a fost şi va rămâne peste veacuri iniţiatorul cronologiei creştine, punând la loc de cinste personalitatea Domnului Iisus, a *„Celui ce era, Cel ce este, Cel ce vine, Cel Atotputernic*". (Apocalipsa 1: 18).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 8. Voroneţ (1488), citedelă neuitată în primăvara lui 1488, Ştefan cel Mare, domnul Moldovei, începe lucrarea de construcţiei a mănăstirii Voroneţ; căreia îi voi dedica versurile de mai jos:

O, *Voroneţ, cetate mândru ca o citadelă*.
Tu ai rămas să răspândeşti lumina cerului albastru
Printre români, vitejii tăi.
Ce-au fost ce sunt şi ce-o să fie".
(Cugetări, Petru Cocârţeu, Akron, 1996)

Unică a fost şi va rămâne peste veacuri această mănăstire, pentru pictura şi fresca albastrului de Voroneţ, care a fost realizată de mâna măiastră a unui călugăr. Acesta nu a ezitat să implore pronia divină, să se roage ca Dumnezeu să-i conducă mâna şi să-i lumineze mintea, pentru a putea reprezenta albastrul cerului, care a rămas unic în lume, cunoscut sub numele de *„albastru de Voroneţ*", cerul albastru, măreţia creaţiei, cerul cerurilor, locul scaunelor de domnie ale lui Dumnezeu cu îngerii, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de

bătrâni, care zi şi noapte se închină fără încetare şi zic: „*Sfânt*, *Sfânt*, *Sfânt este Domnul Dumnezeu*, *Cel Atotputernic*, *Care era*, *Care este*, *Care vine*”. (Apocalipsa 4: 8).

„*Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru să primeşti slava*, *cinstea şi puterea*, *căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta stau înfiinţa şi au fost făcute*!” (Apocalipsa 4: 11).

PETRU COCÂRŢCL

Viziunea unei naţiuni

Nr. 9. Diaconul Coresi (1564). Contribuţia sa pentru biserică şi ne-am încă din sec. al XV-lea, istoricii români din Maramureş şi Banat traduc în limba română Apostolul şi Psaltirea, iar între anii 1512 – 1518, istoricii munteni traduc în limba română părţi din Sfânta Evanghelie.

În jurul anului 1560, Muntenia, Moldova şi Transilvania plăteau tribut Porţii otomane sume uriaşe de galbeni, iar poporul era într-o stare cumplită. Iată o statistică a vremii: Moldova plătea 30.000 galbeni în 1553, Muntenia plătea 65.000 galbeni în 1567, iar Transilvania plătea 15.000 galbeni în 1560. Poporul era obligat, ca niciodată până atunci, numai să dea. În această situaţie, Diaconul Goresi se întreabă ce-ar putea să facă şi să dea neamului său şi spune: „*Ce-aş putea să dau mai bun neamului meu*, *decât Cuvântul lui Dumnezeu în limba lor*? *Mai toate limbile îl au*, *numai noi românii nu-l avem în graiul strămbunilor*”. (Coresi, Tâlcul Evangheliilor, 1564). Însufleţit fiind faţă de această mare responsabilitate, traduce şi tipăreşte cărţi întregi ale Sfintei Evanghelii, Cartea cărţilor, Biblia.

Ca un mare cercetător al Scripturii, a fost cu siguranţă pătruns de cuvintele Domnului Iisus, care zice: „*Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură*. *Cine crede şi se botează va fi mântuit*, *iar cine nu crede va fi osândit*”. (Marcu 16, 15 – 16).

Nr. 10. Luca Stroici (1593). Aportul său adus creştinătăţii.

Anul 1593 este de remarcat pentru scrisul şi graiul românesc, prin contribuţia istoricului muntean Luca Stroici, care afirmă cu tărie originea latină a românilor.

Istoricul român Luca Stroici, convins fiind de originea latină a românilor, în anul 1593, transcrie rugăciunea „*Tatăl nostru*” din limba slavonă în limba română, folosind alfabetul latin, realizare ce a dat posibilitatea fiecărui român să-şi înalţe sufletul la tronul Părintelui în graiul strămbunilor. (Vlad Georgescu, Istoria românilor, 1989).

Rugăciunea „*Tatăl Nostru*” este rugăciunea Domnului Iisus. prin care şi-a învăţat ucenicii să se roage: „Tată/ *nostru*, *Care eşti în ceruri*, *sfinţească-se numele Tău*, *vie împărăţia Ta*, *facă-se voia Ta*, *precum în cer aşa şi pe pământ*. *Pâinea noastră*, *cea de toate zilele*, *dă-ne-o nouă astăzi*, *şi ne iartă nouă greşe Me noastre*, *precum şi noi iertăm greşiţilor noştri*. *Şi nu ne duce pe noi în ispită*, *d ne izbăveşte de cel mu*. *Căci a Ta este puterea şi slava în veci*. *Amin*. (Matei 6, 9 – 13).

Cu toţii ne bucurăm, acum, de strădania înaintaşilor noştri, care au avut grijă să păstreze dintotdeauna legătura strânsă, indisolubilă, între Cuvântul lui Dumnezeu şi popor, între popor şi biserică, „*stâlpul şi temelia adevărului*”, al cărei Cap a fost şi va rămâne Iisus Hristos., Domnul nostru, ca prin El, să fie aduşi mulţi fii la slava cerească.

63

PETRU $COC_4RŢEL$

Nr. *11*. *Secolul al XVI-lea*. *Mihai Viteazul* (*1598*), *simbol al istoriei străbune* în primăvara anului 1598, Mihai Viteazul, Domnul Ţării Româneşti, se aliază Ligii Sfinte, cu scopul de a alunga păgânii definitiv din Europa şi având credinţă în Dumnezeu, curaj şi vitejie, a reuşit să elibereze toate cetăţile româneşti de pe linia Dunării, până la Chilia şi Cetatea Albă, cât şi cetatea Tîrnovo din Bulgaria. Astfel, la sfârşitul anului 1598, Mihai Viteazul devine Principele Credinţei Creştine împotriva păgânilor. Mai jos, redau cuvintele mitropolitului grec de Tîrnovo, în legătură cu acest eveniment: „*Pentru Dumnezeu*, *te rugăm Măria Ta*, *căci aici*, *toată creştinătatea e aplecată către Măria Ta*, *Principe Mihai*, *cum va putea fi dovedită şi la judecata de pe urmă*”.

Acest viteaz cu suflet de român, ce a întruchipat dragostea de neam, iubirea de aproape şi credinţa în Dumnezeu, a reuşit să unească Ţara Românească, Moldova şi Transilvania, într-un singur stat, în iulie 1600, ca prin acest act să arate lumii întregi caracterul neamului românesc şi să stăvilească, pentru o vreme, hoardele păgâne care încercau să calce glia ţării.

Mihai Viteazul moare la datorie, în august 1601, la Câmpia Turzii, fără să-şi compromită credinţa, ţara şi neamul. Capul lui a fost luat şi încredinţat cu cinste Mănăstirii Dealu, de lângă Târgovişte. În amintirea marelui erou al neamului am scris versurile de mai jos:

„*Aşa au sfârşit mai toţi strămunii noştri*.
Care-au avut credinţă-n Dumnezeu
Şi, ca un sceptru, plin de glorii

Ei au rămas simbolul naţiunii, ca raza unui curcubeu".

(Cugetări, Petru Cocârţeu, Akron, 1996)

Oamenii credinţei au făcut fapte măreţe, după cum spunea şi Sf. Apostol Iacov: „*Tot aşa şi credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi*", iar „*fără credinţă, este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu*". (Iacov 2, 17).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 12. Constantin Brâncoveanu (1714). Cuvântul său în faţa sultanului în toamna anului 1714, Domnul Ţării Româneşti, Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi, este dus la Constantinopol, unde, în faţa sultanului, i se cere să renunţe la creştinism, la credinţa în Dumnezeul adevărat, şi să accepte suveranitatea turcească. Domnitorul răspunde: „*Eu sunt valah, român dintre români, şi am credinţa într-un singur Dumnezeu. Cartea mea de căpătâi este Psaltirea, Canea cărţilor şi, cu niciun chip, nu mă pot lepăda de credinţa străbună*".

Rând pe rând, unul după altul, copiii săi au fost decapitaţi, iar când au ajuns la ultimul, sultanul a strigat: „*Nu-ţi pasă că-ţi piere sământa?*" Dar Domnitorul răspunde: „*Sărmana, numai dacă moare, va duce multă roadă*".

Slăvit să fie Dumnezeu, căci sămânţa creştinismului, semănată de oameni ca aceştia, udată de lacrimile şi sângele eroilor neamului, a ajuns până la noi. De aceea, trebuie păstrată cu cinste, vestită la alţii şi trăită în fiecare zi, spre slava şi gloria lui Iisus Hristos, Domnul nostru.

PETRU COCÂRŢEL

Nr. 13. Iancu Temeş (1830 – 1897). Contribuţia sa la promovarea culturii şi credinţei Iancu Temeş a fost un om deosebit, numit: „*omul care a trăit doar pentru alţii*". El s-a născut în anul 1830, în comuna Bolvaşniţa, lângă Caransebeş, într-o familie de grăniceri, fiind fiul lui Ion şi Drăghina Temeş. După terminarea şcolii primare, părinţii îl dau copil de trupă la Regimentul grăniceresc din Caransebeş şi, fiind bun la învăţătură, termină Şcoala militară de ofiţeri, urmează diferite alte şcoli de perfecţionare, la Budapesta şi Viena, ca în anul 1861 să ajungă la gradul de sublocotenent. A fost pe front, în războiul austro-prusac din 1866, având gradul de locotenent.

După ani de zile, ajunge la gradul de căpitan şi, sfătuindu-se cu soţia sa, Aloisa, şi cu fraţii săi, Ion Temeş şi Semenica Temeş, fondează „FUNDAŢIA IANCU TEMEŞ" şi elaborează un proiect de Şcoală de

învăţători, donând Diecezei Caransebeşului suma de 6.000 florini.

Iată proiectul Şcolii de învăţători:

1. Durata şcolarizării să fie de 5 ani; se pot înscrie băieţi şi fete absolvenţi a 7 clase.

2. Limba de predare să fie limba română, iar maghiara să fie a doua limbă.

3. Religia să se predea obligatoriu, plus două limbi străine, germana şi engleza.

4. Şcoala să poarte numele familiei TEMEŞ pentru totdeauna.

5. Toţi românii care vor purta numele Temeş să studieze gratuit.

În anul 1868, începe construcţia mai multor case (Strada Temeş) şi a proiectului Şcolii de învăţători. Repeta mereu în

Viziunea unei naţiuni scrisorile sale adresate prietenilor la Cluj, Budapesta şi Viena, următoarele cuvinte: „*Cu ajutorul lui Dumnezeu, eu nevretnicul căpitan Temeş, am terminat construcţia caselor şi a proiectului Şcolii de învăţători. Doamne ajută*!" (Oameni şi fapte, Simion Cocârţeu, Akron 1995).

Căpitanul Temeş s-a stins din viaţă la 12 mai 1897 şi este înmormântat în cimitirul „Sf. Ioan" din oraşul Caransebeş. Acest bărbat s-a stins acum 100 de ani, doar spiritul său de român s-a transmis generaţiilor viitoare, cu dorinţa de a recunoaşte pe Dumnezeu în toate căile noastre şi, cu siguranţă că El ne va netezii cărările umblării vremelnice.

Cuvintele căpitanului Temeş vor răsuna pentru totdeauna în urechile multori generaţii de români, arătând, încă o dată, că un om simplu, fără de nume, cu ajutorul lui Dumnezeu poate deveni o personalitate demnă de urmat, aidoma cuvântului Scripturii, din cartea profetului Daniel (11; 32): „*Dar aceia din popor care vor cunoaşte pe Dumnezeul lor, vor rămâne tar şi vor face mari isprăvi*".

PETRU COCÂRŢEL

Nr. 14. Cetatea Plevnei, 1877; Izbăvirea Domnului

La 10 Decembrie 1877, Cetatea Plevnei a fost cucerită. De neuitat vor rămâne faptele de vitejie ale ostaşilor români, sub comanda generalului Mihail Cerchez.

În inima românului răsuna mereu şi pretutindeni ordinul de zi al ţării: „*Reîncepem astăzi luptele glorioase ale străbunilor. Faceţi dar să fâlfâie din nou, cu glorie, drapelul Românesc, pe câmpul de bătălie, unde strămoşii voştri au fost întregi apărătorii credinţei şi ai libertăţii*

neamului”. (Istoria românilor, N. Iorga).

Aici, cad eroic 2000 de români, iar fiii neamului românesc îi vor pomeni mereu, de-a lungul anilor. Drapelul românesc, pe câmpul de bătălie, avea înscris pe el „*Nihil sine Deo*”, „*Nimic fără Dumnezeu*”. Aceste cuvinte pline de credinţă au insuflat pe români, înaintaşii noştri, pentru a purta cu tărie, cu cinstire şi demnitate, luptele împotriva păgânilor. Izbânzile lor s-au datorat faptului că, pentru ei, Dumnezeu a fost steagul lor, sub a cărui pavăză au ieşit învingători, fiind biruitori prin credinţă, aidoma omului lui Dumnezeu, Moise, care, după ce a biruit pe Amalec, a zidit un altar şi i-a pus numele Dumnezeu *e steagul meu*. (Cartea Exodului, 17: 15).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 15. Cetatea Smârdan (1878). Eroii plaiurilor româneşti

La 24 ianuarie 1878, steagul turcesc a fost smuls şi de la Smârdan, iar cetatea a fost cucerită. În lupta de la Smârdan, se avântaseră dorobanţii români, feciori ai plaiurilor româneşti, care au fost şi vor rămâne eroii neamului românesc, pentru dăruirea şi vitejia lor, mânaţi fiind de dragostea de neam, iubirea pentru semeni şi credinţa în Dumnezeu, împotriva păgânilor.

Dorobanţii români, deşi puţini la număr, în raport cu oastea duşmană, nu erau ostaşi de carieră. Chiar şi îmbrăcămintea lor era obişnuită: purtau cămaşă şi pantaloni din în încinşi la brâu cu o curea. În picioare purtau opinci, iar în mână aveau o flintă. Dar mergeau după un steag, şi acel steag era steagul românilor, pe care erau înscrise în latineşte cuvintele: „*Nihil sine Deo*”, „*Nimic fără Dumnezeu*”. Astfel au pătruns, ca o săgeată, în oştirea duşmană, care începuse să recâştige teritoriile pierdute. Intervenţia dorobanţilor la Smârdan a uluit armatele turceşti, care s-au înspăimântat la intrarea în luptă a acestor fiinţe îmbrăcate în alb. Armatele aliate prind curaj şi atacă vehement, astfel că Smârdanul, la 24 ianuarie 1878, este şi el cucerit.

Această mare victorie, cred că se datorează, în primul rând, intervenţiei lui Dumnezeu, care a dat izbăvire românilor printr-un mic număr ca şi cum ar fi fost un mare număr, reuşind cu preţul vieţii lor să distrugă orice urmă şi practică păgână, aidoma cuvântului psalmistului care spune: „*Nădăjduieşte în Domnul, fii tare, îmbărbătează-ţi inima şi nădăjduieşte în Domnul*”. (Psalmul 27, 14).

PETRU COCÂRŢEU

Viziunea unei naţiuni

Nr. 16. Începutul secolului al XIX-lea. Anii 1802 – 1830

În această perioadă se remarcă preponderent în faţa opiniei internaţionale, faţă de habsburgi, faţă de Rusia ţaristă şi faţă de Poarta Otomană, caracterul sau SUFLETUL ROMÂNESC contemporan, care l-a caracterizat pe român de-a lungul veacurilor, şi care se defineşte prin trei caracteristici:

1. Dragostea de neam şi unitatea naţională.
2. Iubirea de semen, dreptatea, frăţia.
3. Credinţă într-un singur Dumnezeu; Dumnezeul adevărat, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, autoritate absolută asupra tuturor lucrurilor.

Caracterul românesc contemporan îl putem vedea reliefat în scrierile vremii. Cronicarul muntean Nicolae Râmceanu spunea „*Dada*, *ale cărei hotare*, *O*,!... *de ne-ar învrednici Dumnezeu vreodată*, *a le avea în starea stăpânirii de la început*, *precum noi toţi românii dorim să fim una*! *Să ne-ajute Dumnezeu*!" (Cronica Ţării Româneşti, 1802, Nicolae Râmceanu).

Călăuzit de acelaşi gând, având acelaşi ideal, cronicarul bănăţean Moise Nicoară, spunea: „*Naţia noastră se întinde de la Tisa până la Marea Neagră*, *din Dunăre până la Nistru*, *de o parte în Crimeea*, *de cealaltă parte până la marginile Poloniei*". (Cronică, 1815, Moise Nicoară).

Aceeaşi înaltă ţinută de cărturar a avut-o şi Constantin Daiconovici-Loga din Caransebeş, prin exprimarea următoarelor cuvinte: „*Eu cred însă că omul e dator nu numai cu trupul*, *ci şi cu sufletul să-l arănească*, *apoi mai departe*, *nu numai pe sine*, *ci şi pe altul*, *ca mai apoi*, *mai vârtos neamul să-şi ajute*..." (Chemare la tipărirea cărţilor româneşti, Buda, 1821, Constantin Daiconovici-Loga).

Demn de remarcat în manifestarea caracterului românesc contemporan sunt reprezentanţii Iluminismului. O contribuţie importantă au avut-o cărturarul ardelean Gh. Lazăr (1820), precum şi scriitorul Dinicu Golescu (1826). Iată mai jos rugăciunea cărturarului D. Golescu către Dumnezeu, Tatăl nostru, Căruia i se închină şi-i cere izbăvirea: „*O*, *Prea Puternice Părinte*, *Dumnezeu veşnic*, *dă la o parte de peste neamul românesc acest nor întunecos*, *plin de răutăţi şi chinuri*. *Iată*, *întreaga lumină din măreaţa-ţi lumină se arată*! *Fie unirea cea spre fericirea noastră*! *Iar după aceasta*, *vin toate fericirile şi binecuvântarea*! (însemnare a călătoriei mele, 1826, Dinicu Golescu).

Ce minunat au răsunat peste veacuri aceste cuvinte, ca de altfel

Cuvântul Scripturii, care zice:

„Bucuraţi-vă în nădejde, fiţi răbdători în necaz, stăruiţi în rugăciune”. (Rom. 12; 12)

*„Luaţi seama „*dar, fraţilor, ca niciunul din voi să n-aibă o inimă rea şi necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel Viu. Ci, îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi... pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Christos dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită de la început”. (Evrei 3, 12 – 14)

71

PETRU COCÂRŢEL

Nr. 17. Secolul al XIX-lea, mai precis, anii 1830 – 1853

Românii, popor de veacuri, se remarcă în această perioadă prin cultivarea caracterului românesc, cumulat fiind în cele trei atribute: dragostea de neam, iubirea de aproape şi credinţa în Dumnezeu, în toate teritoriile româneşti din Estul Europei: Ţara Românească, Moldova, Transilvania, Basarabia, Bucovina şi Banatul.

Această preocupare a românilor i-a determinat pe cărturarii vremii de atunci să înfiinţeze mai multe şcoli româneşti şi să organizeze societăţi culturale şi publicaţii literare, chiar şi acolo unde limba românească nu era limbă oficială, ca de exemplu, în Transilvania, Bucovina şi Banat.

Iată câteva din aceste organizaţii: în Ţara Românească, era *„Curierul Românesc”* al lui Ion Eliade Rădulescu, 1829. În Transilvania, era *„Gazeta de Transilvania”* a lui Gheorghe Barţiu, 1838. În Banat, Eftimie Murgu, la Lugoj, reorganizează învăţământul gimnazial, 1847. În Basarabia, mitropolitul Gavril Bădulescu înfiinţează Seminarul Teologic în limba română, care dăinuie până în 1837. La Iaşi apare *„Dacia literară”* a lui M. Kogălniceanu, 1840, apoi la Bucureşti *„Magazinul Istoric pentru Dacia”*, având ca redactori pe A.T. Laurian şi N. Bălcescu, 1845 – 1847.

Această deschidere a tuturor românilor pentru cunoaştere, a pregătit şi a făcut inevitabilă declanşarea Revoluţiei de la 1848 în Principatele Române. Revoluţia, în cele din urmă, a fost înfrântă de coaliţia ruso-turcă şi habsburgică. Nicolae Bălcescu, din exil, de la Palermo, din Sicilia, a exclamat referitor la ţara sa: *„cea mai minunată şi binecuvântată ţară de pe pământ”* (însemnări, Palermo, 1849, N. Bălcescu).

Viziunea unei naţiuni

Iluminarea minţii prin cunoaştere, şi în special prin Cuvântul Scripturii, a fost exprimată şi de Ion Eliade Rădulescu, profesor la colegiul *„Sf. Sava”* din Bucureşti, autorul gramaticii române şi traducătorul multor cărţi de valoare. Într-o românească proprie, el spunea: *„Poporul român se deşteaptă, pentru că Dumnezeu îi luminează mintea, să-şi cunoască dreptul său de stăpân şi suveran, acela ce i-a fost dat”*. (Constituţia Ţării Româneşti, 28 iunie 1948, I.E. Rădulescu).

Ce adevărate şi pline de har au fost cuvintele acestei Constituţii, citite pe Câmpia Filaretului, în faţa a 30.000 de oameni, care jurau credinţă şi s-o respecte, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Tot aşa, Sf. Apostol Pavel spunea bisericilor de altă dată:

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belşug în voi, în toată înţelepciunea”. Coloseni 3, 16)

„Să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită”. (Rom. 12, 2)

„Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos, ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire”. (2 Timotei 3, 16)

„Să nu *obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera*”. (Galateni 6, 9)

73

PETRU COCÂRŢEU

Viziunea unei naţiuni

Nr. 18. A doua parte a sec. al XIX-lea, anii 1853 – 1877

Această perioadă este remarcabilă pentru Principatele Române, este perioada de glorie pentru românii vitregiţi de secole, întrucât se

înfăptuieşte marele act al Unirii, la 24 ianuarie 1859.

Iată câteva din condiţiile premergătoare unirii: Războiul Grimeii (1853 – 1856), unde Rusia este înfrântă de forţele aliate ale Imperiului Otoman, Marii Britanii, Franţei şi Regatului de Sardinia. Astfel că, la sfârşitul anului 1856, problema Principatelor Române devine o preocupare deosebită pentru cercurile europene.

După pacea de la Paris, împăratul Napoleon al III-lea al Franţei ia în considerare memorandurile românilor şi afirmă întregii Europe necesitatea unirii Principatelor Române, în anul 1857.

Se declanşează lupte interne, manipulate de marile puteri, dar, cu toate acestea, adunarea ad-hoc a Moldovei reuşeşte să aleagă pe colonelul Al. Ion Cuza, la 18 ianuarie 1859, ca domn al Moldovei. Iată cum se exprimau, plini de bucurie, reprezentanţii clăcaşilor, Ion Roată şi Tănase Constantin: „*Săne-unim în jurul ţării şi al lui Dumnezeu*! *Unindu-ne*, *aşa vom avea izbândă*!" (Cuvintele lui Ion Roată, Ianuarie 1859).

Delegaţia moldoveana, în drum spre Constantinopol, se opreşte la Bucureşti şi, propune adunării Ţării Româneşti să-l aleagă tot pe Al. I. Guza ca domn, şi, astfel, la 24 ianuarie 1859, Alexandru Ion Guza este ales şi domn al Ţării Româneşti.

Iată cum îl descrie Nicolae Iorga pe Al. I. Guza: „*Stilet onest*, *nobil şi tare*, *el e în adevăr voievodul*, *în el se întruchipează naţia*, *cu toate aspiraţiile cele mai înalte*, *având recunoaşterea unui Dumnezeu suveran mai presus de toate*". (Despre Al. I. Cuza, N. Iorga 1920).

Ce pline de putere, abnegaţie şi dăruire, vor rămâne, pentru totdeauna, cuvintele psalmistului, care recunosc suveranitatea Dumnezeului adevărat şi care sună astfel:

„*Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul*.

Ferice de poporul pe care El şi-l alege ca moştenire.

Din locaşul locuinţei Lui, El priveşte pe toţi locuitorii pământului, El le întocmeşte inima la toţi şi ia aminte la toate faptele lor" (Psalmul 33, 12 – 15).

„*Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce* a fost, n-a fost făcut fără El". (Ioan 1, 3).

PETRU COCÂRŢCU

Nr. *19. Începutul sec*. *al XX-lea*. *Perioada Primului Război Mondial*, *1914 – 1918*

România, în această perioadă, se confruntă cu evenimente

destul de grele de soluţionat pentru întreaga naţiune. În septembrie 1914 începe războiul, iar Regele Garol al Românilor se stinge din viaţă, România aflându-se în poziţie de neutralitate faţă de război.

Pe tronul României urcă Ferdinand, nepotul lui Garol, care prin înţelegere cu guvernul ţării, după ce cumpăneşte bine lucrurile, decide să intre în război de partea Antantei, împotriva Austro-Ungariei, cu scopul de a lua înapoi teritoriile Transilvaniei, Banatului şi Bucovinei.

Astfel că, la 4 august 1916, România intră în război, eveniment salutat de toţi românii din Transilvania şi Banat, şi, în special de ofiţerii români originari din aceste provincii, care se înrolaseră în armata română. Pentru aceşti ostaşi, de abia acum începe să ia formă visul lor de veacuri, reunirea cu ţara a tuturor teritoriilor româneşti. Demn de amintit, în acest sens, a fost generalul Ioan Dragalina, originar din Banat, oraşul Caransebeş, comandantul Diviziei I, care a eliberat Banatul de sub ocupaţia austro-ungară.

La 11 oct. 1916, el înlocuieşte pe Gen. Culcer, şi devine comandantul Armatei I a României, luptând pe Valea Jiului şi Cerna, împotriva armatei Austro-Ungariei, care trecuse Dunărea, şi intra vertiginos în trupul ţării. În cele din urmă, Austro-Ungaria a fost înfrântă.

Gen. Ioan Dragalina, deşi a făcut academia în cadrul Imperiului Austro-ungar, în anul 1881 demisionează din armata austro-ungară, trece în România şi se înrolează în armata română, cu dorinţa de a lupta pentru reîntregirea neamului, ideal care

Viziunea unei naţiuni

I-a urmărit toată viaţa, el fiind românul în care caracterul străbunilor şi-a impus amprenta. Iată ce a scris pe verso-ul certificatului de naştere al fiului său, Virgil Dragalina: „*Binecuvântarea lui Dumnezeu şi a mea să te însoţească toată viaţa fiul meu*! *Creşti şifă-te mare*, *în credinţa străbunilor*; *fii credincios lui Dumnezeu*, *respectă legile ţării şi pe mai marii tăi*, *păstrează recunoştinţă părinţilor tăi*". (Din Corespondenţa Gen. Dragalina, Liviu Groza, 1995).

Caracterul său de român ca şi cel de părinte pentru toţi subordonaţii, a fost recunoscut de fiecare ostaş, dar în mod special de sublocotenenta Ecaterina Teodoroiu, pe care o întâlneşte în Valea Jiului, şi căreia îi dă mantaua sa de general, în toamna friguroasă a lui noiembrie 1916.

Marele erou al neamului se stinge la 24 oct. 1916, în spitalul din

Bucureşti, după ce-i fusese amputat braţul drept, fiind rănit în Valea Jiului. Iată cuvintele marelui istoric român N. Iorga, rostite la înmormântarea generalului: „*Gen. Dragalina, care a apărat cu energia sa de soldat şi calda lui inimă de bănăţean Oltenia, nu mai este*!... *Dar sufletul său nobil este la Dumnezeu. Cu pietate, vom privi ultimul său drum între noi căci, lacrimile le-am isprăvit. Dar mâine, când Banatul său pământesc va fi came din trupul României biruitoare, când, acolo, departe, în Caransebeş, va flutura steagul sub care şi el şi-a vărsat sângele, vom ridica statuie de bronz, întru pomenirea curatei figuri de erou a Gen. Ioan Dragalina*". (Războiul nostru în note zilnice, N. Iorga, 1928).

Ce minunat este să ai viaţă veşnică asigurată, să ştii că sufletul tău după moarte va merge la Dumnezeu, după cum spune Cuvântul: „*Cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică, nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă*". (Ioan 5, 24).

77

PETRU COCÂRŢEU

Viziunea unei naţiuni

Nr. 20. Sfârşitul primului război mondial şi înfăptuirea României Mari, 1 Decembrie 1918

Năzuinţa şi visul de veacuri al tuturor românilor, din teritoriile româneşti din estul Europei, se realizează acum, la 1 dec. 1918, prin alipirea Basarabiei, Bucovinei, Banatului şi Transilvaniei la România.

Evenimentele acestei vremi, petrecute în provinciile româneşti, au demonstrat tuturor popoarelor din Europa maturitatea caracterului românesc, încununat fiind de realizarea României Mari.

Iată pe scurt cum s-a realizat România Mare: La 24 Ianuarie 1918, Sfatul Basarabiei de la Chişinău, a proclamat Republica Moldovenească, „*slobodă, de sine stătătoare şi neatârnată*", iar la 27 martie 1918, se uneşte cu ţara. La 28 noiembrie 1918, Congresul Bucovinei, cu sediul la Cernăuţi, hotărăşte unirea Bucovinei, în vechile ei hotare, cu România. Citez cuvintele unui cotidian al vremii de atunci: „*Români de pretutindeni, aşteptarea noastră de veacuri este încununată de o mare bucurie, visul nostru de aur s-a împlinit. Mare şi bun este Dumnezeul nostru, numai lui cinstea i se cuvine*". (Glasul Bucovinei, 29 nov. 1918).

La 1 decembrie 1918, Adunarea Naţională a tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, ţinută la Alba Iulia,

protejată de armata română, care trecuse Carpaţii, hotărăşte alipirea cu România. Citez mai jos cuvintele istoricului român N. Iorga legate de acest eveniment: „*Dorobanţii noştri au intrat în Ardeal, unde de atâta vreme erau aşteptaţi cu lacrimile pe obraji şi cu pâinea caldă-n vatră. Cu îndurarea lui Dumnezeu, ceasul izbăvirii a sosit, fie el pe vecie! De când e neamul românesc, n-a fost atâta bucurie pe feţele oamenilor*".

Cu litere de aur va rămâne scris pentru totdeauna în cartea neamului românesc acest mare eveniment al unirii, când românii de pretutindeni s-au unit, redobândindu-şi ţara, recunoscând cu toţii că aceasta a putut fi înfăptuită prin mila şi îndurarea lui Dumnezeu, încununată cu jertfa multor fii ai neamului românesc.

Semnificativ pentru acest eveniment, pot fi cuvintele proorocului Isaia, care zice:

„*Îmi ascunsesem o clipă faţa de tine, dar Mă voi îndura de tine, cu o dragoste veşnică! zice Domnul Răscumpărătorul tău.*

Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, şi legământul meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, Care are milă de tine". Isaia (54; 8, 10).

PETRU COCÂKŢEL)

Nr. 21. România după primul război mondial (anii 1918 – 1929)

După război, România, în mod progresiv, îşi reorganizează întreaga activitate. Au fost aplicate noi legi, care au îmbunătăţit situaţia poporului, determinând ca, prin aceasta, fiecare pătură socială să contribuie cu dăruire la progresul ţării.

Astfel, reforma agrară se termină în toamna lui 1921, fiind împroprietăriţi aproximativ 2 milioane de familii, cu 4 – 6 ha pe cap de familie. De asemenea, în anul 1923, se elaborează noua Constituţie, prin care se garantează drepturi egale în toate domeniile vieţii sociale, politice şi religioase.

În 1926, România era a patra ţară din Europa din punct de vedere agro-alimentar, iar trusturile metalurgice Titan, Nădrag şi Reşiţa, se aflau între cele mai moderne din Europa.

Iată cum este prezentată această perioadă de politicianul şi istoricul Vintilă I. Brătianu: „*Statul mărit este o entitate economică, adică un stat economiceşte desăvârşit, putând trăi în limitele hotarelor sale viaţa economică modernă, sub mâna Proniei Divine. Condiţiile sale naturale, aşa cum ne-a binecuvântat Dumnezeu, îi îngăduie dezvoltarea unei agriculturi în toate ramurile sale, dându-i posibilitatea creării*

tuturor ramurilor industriale şi comerciale, punând la dispoziţia românilor toate oportunităţile, şi acestea numai cu ajutorul lui Dumnezeu". (însemnări, 1926).

Această perioadă a fost cea mai înfloritoare pentru România, Constituţia ţării garantând egalitate, respect reciproc, întrucât avea la bază legea Scripturii şi a caracterului românesc, al expresiei umane verificate în sufletul românilor, dintotdeauna.

Viziunea unei naţiuni

Citez mai jos cuvintele lui N. Iorga: „*Cine se inspiră din lucruri trecătoare, îşi mușcă mâinile mai târziu, pentru că ce-i trecător a şi dispărut. Noi căutăm o Constituţie nouă, care să aibă izvoarele în două lucruri, care rămân cu siguranţă: trecutul poporului nostru şi sufletului poporului nostru în credinţa marelui nostru Dumnezeu*". (Despre Constituţie, 1923).

Ce minunat este ca întreaga noastră fiinţă să fie ancorată în lucruri care nu pier, după cum spune scriptura:

„*Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu, şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra*.

Cuvântul Tău este mai de preţ ca toate comorile pământului.

Ţi s-a arătat, omule, ce este bine şi ce alta cere Dumnezeu de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila, să umbli smerit cu Dumnezeul tău". (Luca 6: 8).

PETRU COCÂRŢEL!

Viziunea unei naţiuni

Nr. 22. Aportul lui Constantin Brâncuşi la patrimoniul culturii mondiale (1876 – 1957)

Pe plan cultural, România, la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, prezintă tezaurului culturii mondiale opere de artă de înaltă valoare, şi care se definesc prin trei caracteristici:

1. Unitate şi originalitate.
2. Determinism şi dăruire.
3. Credinţă şi virtute milenară.

România, prin poziţia sa geografică, o insulă latină într-o mare slavonă, aflându-se la întrepătrunderea celor două mari culturi, cultura occidentală şi cultura orientală, a dat naştere unei culturi originale, unice, plină de credinţă şi virtute, Cultura Românească.

Pentru observatorul extern, această realitate obiectivă este

împiedicată să fie văzută la justa sa valoare datorită câtorva factori:

a. Factorul economic, poporul îndurând lipsuri şi greutăţi de-a lungul istoriei.

b. Punctul de vedere subiectiv al supraputerii; stăpânul vorbind în numele supuşilor, glasul poporului era puţin auzit.

c. Lipsa de cunoaştere a adevărului istoric; superficialitea, ideile preconcepute şi formarea unui stereotip de gândire despre naţiunea română.

Cu toate aceste impedimente, caracterul Culturii Româneşti luminează ca farul din îndepărtatul port pentru naufragiile vremii, dar numai pentru acei ce au ochi să vadă şi urechi să audă. În acest context al istoriei, îşi face debutul marele artist român Constantin Brâncuşi, cu cele mai cunoscute opere ale sale, şi anume: Fiul risipitor, Coloana infinitului şi Masa tăcerii.

1. Fiul risipitor, sculptură în lemn de stejar, o perfectă balanţă a valorilor, unghiurilor şi planurilor, reprezentând un fecior aşezat în genunchi, purtând asupra sa povara nelegiuirilor sale, dar care, prin însuşi gestul său de pocăinţă, recapătă îndurarea şi fericirea de-a fi din nou fiu, având ca inspiraţie Cuvântul scripturii din Luca (15, 21 – 24):

„*Fiul i-a zis*: *Tată*, *am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta*, *nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău*. *Dar*, *Tatăl a zis robilor săi*: *Aduceţi repede haina cea mai bună şi îmbmcaţi-l cu ea*, *puneţi-i un inel în deget şi îjicălţăminte în picioare*. *Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăiaţi-l*. *Să mâncăm şi să ne veselim*, *că acest fiu al meu era mort şi a înviat*, *era pierdut şi a fost găsit*, *şi au început să se veselească*".

2. Coloana infinitului exprimă cel mai fidel forţa de îmbinare a formelor geometrice cu structura spirituală umană. Se întrezăreşte ideea aspiraţiei umane spre absolut, perfecţiune, fericire, având ca idee de bază „Lutul în Mâna olarului". Opera a fost dedicată soldaţilor români căzuţi în Primul Război mondial, această împlinire fiind posibilă numai dacă lutul rămâne în mâna olarului, ca din el, Marele Maestru să facă o capodoperă pentru pământ şi veşnicie.

„*Nu pot să fac cu voi ca olarul*, *aceasta casă a lui Israel*? *zice Domnul*. *Iată cum este lutul în mâna olarului*, *aşa sunteţi voi în mâna mea*, *casă a lui Israel*". (Ieremia 18: 6).

3. Masa tăcerii din care se poate vedea şi înţelege cu uşurinţă ideea de meditaţie şi tăcere în faţa Marelui Creator. Masa în formă de cerc, simbolul perfecţiunii, în jurul ei 12 scaune, fiecare poziţionat

după forma orelor unui cadran de ceasornic, a fost dedicată eroilor neamului din toate timpurile, fiind asemănătoare cu sanctuarul de la Sarmizegetusa, vechea capitală dacică. Pline de adevăr sunt cuvintele Scripturii, care spun:

„Taci în faţa Domnului… Domnul a fost sprijinul meu, El m-a scos la loc larg, pentru că mă iubeşte". (Ps. 18, 19).

„Mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii, mi-a pus în gură o cântare nouă, mulţi au văzut lucrul acesta, s-au temut şi s-au încrezut în Domnul". (Ps. 40, 2 – 3).

Materialul documentar pentru acest articol a fost furnizat autorului din partea lui RADU GHEORGHIE, student la Institutul de Arte din Cleveland, 1997.

Viziunea unei naţiuni

Nr. 23. România între anii 1930 – 1936

Contribuţia lui N. Titulescu la promovarea şi menţinerea păcii în Europa şi în lume

Anul 1930, pentru România, a fost de mare importanţă, întrucât aspiraţiile poporului, pentru progres şi pace în Europa şi în lume se materializează în practică, prin alegerea diplomatului român Nicolae Titulescu, ca preşedinte al Ligii Naţiunilor de la Geneva.

Tenacitatea, chibzuinţă, generozitatea, frica de Dumnezeu l-au caracterizat pe diplomatul român N. Titulescu, care a reuşit să păstreze, cu ajutorul lui Dumnezeu, aproape un deceniu, pacea în Europa şi în lume. Pentru dăruirea sa prestigioasă, Liga Naţiunilor de la Geneva i-a acordat două mandate: anul 1930 şi anul 1931.

Nicolae Titulescu a fost acela care a străbătut aproape toate colţurile lumii pentru a media la diferite tratate de pace, cum au fost: Pactul ţărilor nordice, al ţărilor balcanice, Europei centrale, Estului Mijlociu şi îndepărtat. N. Titulescu a fost acela, care, în anul 1935, a cerut sancţiuni economice împotriva Italiei fasciste şi Germaniei hitleriste.

Prin poziţia sa fermă, cu suflet de român, era împotriva aspiraţiilor nedrepte spre care se îndreptau acum Germania şi Italia. Cele două mari puteri care fac presiuni la Bucureşti şi în urma acestora, la 29 August 1936, N. Titulescu este eliminat din Parlamentul României, de regele Carol al II-lea.

Iată ce declara Nicolae Titulescu, pe când încă era preşedintele Ligii Naţiunilor, la cea de-a XI-a sesiune a Adunării de la Geneva, în 1930:

PETRU COCÂRŢEU

„Nu mă îndoiesc nicicum de triumful cooperării internaţionale. În opera de colaborare sunt trei elemente, fără de care nimic măreţ nu poate fi îndeplinit:

1. Dorinţa de înţelegere cu răbdare;

2. Voinţa de acţiune cu frica de Dumnezeu;

3. Generozitatea cu slujirea aproapelui". (N. Titulescu, Societatea Naţiunilor, Geneva, 10 Sept. 1930).

Cât de pline de har sunt aceste trei principii, fiind, de fapt, înscrise în paginile Sfintelor Scripturi: *„Voi să vă purtaţi cu frică de Domnul, cu credinţă şi cu inimă curată*". (II Cronici 19, 9). Ba mai mult, *„aceia din popor, care vor cunoaşte pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari şi vor face mari isprăvi*". (Daniel 11, 32)

Viziunea unei naţiuni

Nr. 24. România între anii 1936 – 1940. Pierderi mari teritoriale

După îndepărtarea marelui politician român, Nicolae Titulescu, din Parlamentul României, situaţia internă a ţării, cât şi cea internaţională, se schimbă vertiginos. Astfel că, în anul 1937, se stabileşte pentru prima dată pactul Axei, Berlin, Tokio, Roma, având caracter de agresiune.

În România, regele Carol al II-lea instaurează regimul de autoritate monarhică, dictatorială, la 10 feb. 1938, Constituţia din 1923 este desfiinţată, Parlamentul devenind o instituţie fără putere, dreptul la vot a fost ridicat la 30 de ani, faţă de 21 de ani cum era.

Guvernul O. Goga a fost demis şi înlocuit cu un altul, în frunte cu Miron Cristea, care avea ca reprezentant al liberalilor pe Gh. Tătărescu, iar al Ţărăniştilor pe Armand Călinescu.

Această perioadă este urmată de lupte interne în sânul guvernului, unde reprezentanţii diferitelor grupări se răzbună împotriva altora. Aceste lupte şi frământări, neputând fi stopate de regele Carol al II-lea, România trece prin cea mai crudă perioadă, astfel că spre sfârşitul anului 1940, trupul ţării este ciopârţit din toate părţile, după cum urmează:

La 28 iunie 1940, prin pactul Ribbentrop-Molotov, Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţei sunt cedate Uniunii Sovietice.

La 30 august 1940, prin Dictatul de la Viena, centrul Transilvaniei trece la Ungaria.

La 7 septembrie 1940, prin acordul de la Craiova, sudul i) obrogei trece la Bulgaria.

Prin această nedreptate care i se face ţării, România pierdeO suprafaţă de 99.738 km^2, cu o populaţie de 6.821.000 de locuitori.

PETRU COCÂRŢCL

Iată ce spunea cotidianul american, New York Herald Tribune, legat de această mare nedreptate care i s-a făcut României: „*Nimic nu se poate clădi pe violenţă*, *după cum nimic nu se poate clădi pe nisip*, *nici dictaturi*, *nici dictate*" (New York Tribune, sept. 1940).

Aceste cuvinte sunt aidoma parabolei casei zidită pe nisip: „*A dat ploaia*, *au venit şuvoaiele*, *au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea*. *Ea s-a prăbuşit şi prăbuşirea i-a fost mare*". (Matei 7, 27).

Tot în acea perioadă, scriitoare româncă Marta Bibescu, nota în jurnalul său cuvintele:

„*Ce va mai rămâne din ţara noastră*? *Deocamdată este un trunchi schilodit*. *Să nu disperăm*! *Să ne încredem în Dumnezeu*! mai *este sămânţă şi bulbul din care va răsări stânjenelul*". (Marta Bibescu, însemnări, 1940).

Ce minunat este să ai credinţă, ca să te refugiezi în vremuri grele, reflectată în următorul vers: „*Suflete*, *dacă n-ai pierdut credinţa*, *încă n-ai pierdut nimic*". „*Feriee de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Jacob*, *ferice de cine-şi pune nădejdea în Domnul*, *Dumnezeul Său*. *El a făcut cerurile şi pământul*, *marea şi tot ce este în ea*, *El îşi ţine credincioşia în veci*, *El face dreptate celor asupriţi*". (Psalmul 146; 5 – 7).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 25. România între anii 1940 – 1946. Personalitatea Mareşalului Ion Antonescu

Perioada cruntă prin care trecea România la sfârşitul anului 1940, datorită luptelor interne cât şi a pierderilor masive teritoriale, l-a determinat pe regele Garol al II-lea să însărcineze pe Gen. Ion Antonescu, la 4 septembrie 1940, să constituie un nou Guvern.

Gen. Ion Antonescu, numit „omul potrivit acelui moment istoric al României", fiind diplomat mulţi ani la Londra, acreditat la Berlin, militar de carieră, susţinut de partidele istorice ale lui Iuliu Maniu şi Constantin Brătianu, şi-a consolidat bine poziţia, împreună cu

guvernul său. La 6 septembrie 1940, cere abdicarea regelui Garol al II-lea, înscăunând pe principele moştenitor Mihai I, care depune jurământul şi devine rege al României, iar Gen. Ion Antonescu, conducătorul statului. În această calitate, la 22 iunie 1941, a ordonat armatei române să intre în război împotriva Uniunii Sovietice pentru reintegrarea Basarabiei, Bucovinei şi ţinutului Herţei în trupul ţării. Iată cuvintele Gen. Ion Antonescu la 22 iunie 1941: „*Ostaşi*, *vă ordon*, *treceţi Prutul*! *Zdrobiţi vrăjmaşul vostru de la răsărit şi miazănoapte*, *reintegraţi în trupul ţării glia străbună a Basarabiei şi codrii voievodali ai Bucoinei*, *ogoarele şi plaiurile voastre*. *Aşa să ne ajute Dumnezeu*!". Astfel că, la 5 iulie 1941, Cernăuţul a fost eliberat, iar la 16 iulie 1941, Chişinăul a fost eliberat.

Începând cu august 1941, Mareşalul Ion Antonescu a însărcinat pe Mihai Antonescu, ministrul de externe, să ia legătura cu Italia, cu ţările latine şi ţările balcanice, pentru a face o Axă Latină; iar pe Iuliu Maniu să ia legătura cu Anglia şi Franţa, cu scopul să scoată ţara din război şi să întoarcă armele împotriva

PETRU COCÂRŢCL

Germaniei naziste, prin constituirea unui al treilea front din sud, împotriva Germaniei.

Aceste negocieri au durat până în august 1941, când evenimentele au luat altă întorsătură. Mareşalul a căzut victimă, datorită neînţelegerilor interne şi a ameninţării Uniunii Sovietice, de a cotropi ţara. Astfel că, la 22 August 1944, Mareşalul Ion Antonescu este arestat la Palatul Regal, împreună cu Mihai Antonescu şi Gen. Pantazie, din ordinul regelui Mihai I, şi predaţi garnizoanei sovietice, unde au fost ţinuţi până în 1946, când au fost aduşi din nou în ţară şi executaţi de guvernul comunist, instaurat după război.

Personalitatea Mareşalului Ion Antonescu, luată în general, va rămâne controversată pentru mulţi dintre români, dar caracterul şi sufletul său de român va rămâne demn de urmat pentru istoria neamului românesc. Aşa cum este prezentat şi de Marin Preda în opera sa: „*Cel mai iubit dintre pământeni*", tăria de caracter, curajul unui adevărat comandant şi dăruirea sa totală pentru ţară şi neamul românesc sunt reflectate în întreaga sa operă. (Kiss the hand you can not bâte, a lui Edward Behr, 1991 New York).

Voi reda mai jos câteva citate care reflectă caracterul Mareşalului Ion Antonescu:

„Români, cu copiii şi bătrânii noştri, să mergem mâine, 8 sept. 1940, la ora 11.00, în bisericile noastre şi, îngenunchind în faţa altarelor, prosternaţi la pământ, să ne rugăm lui Dumnezeu, recunoscându-ne greşelile de care cu toţii suntem vinovaţi, cerându-l milă şi îndurare pentru noi şi neamul nostru". (Apelul către Ţară, Gen. Ion Antonescu, 7 sept. 1940, Bucureşti).

Iată cuvintele mamei sale, adresate Mareşalului în ziua execuţiei:

„Mareşale, fii român! (*cu mâna dreaptă îi pune Tricolorul în piept şi continuă*). *Fii bucuros că ai onoarea să mori pentru ţară, pentru credinţa străbună într-un singur Dumnezeu, şi că ai avut tăria de a nu-ţi pleca fruntea în faţa muscalilor*! *Sunt mândră de*

Viziunea unei naţiuni *tine, fiul meu, Dumnezeu să-ţi primească sufletul tău"*. (Editorialul Durerii, Bucureşti 1996)

Cu vrednicie răsună peste veacuri cuvintele profetului Luca, cel care spunea:

„Ţi s-a arătat, omule, ce este bine şi ce alta cere Dumnezeu de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău". (Luca 6, 8)

„Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-şi ţine mânia pe vecie, ci îi place îndurarea. El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre şi vei arunca în fundul mării toate păcatele lor". (Luca 7, 18 – 19).

PETRU COCÂRŢEU

Nr. 26. România între anii 1947 – 1964. Calvarul Bisericii Creştine

La 30 decembrie 1947, regele Mihai I al Românilor este alungat de guvernul comunist, sprijinit de dictatura sovietică, începând cu a doua zi, pentru România urmează o perioadă cumplită de totalitarism şi dictatură comunistă, deşi, pe faţă, se flutură falsa aparenţă a democraţiei populare, România devenind Republica Populară Română.

Imediat se dezlănţuie o politică de represiune asupra bisericilor de toate confesiunile. Biserica Ortodoxă este complet aservită statului, prin numirea preotului Justinian Marina ca Patriarh, el fiind un simpatizant al comuniştilor, sute de preoţi, care nu s-au conformat au fost arestaţi. Biserica greco-catolică, sau Biserica Unită, a fost complet desfiinţată şi forţată să se unească cu Biserica Ortodoxă, prin campania începută de Patriarhul Justinian Marina, în catedrala din Caransebeş, la

13 septembrie 1948 şi încheiată la 1 noiembrie 1948, prin reuniunea de la Cluj, unde s-a pus capăt Bisericii Unite. Liderii ei au fost puşi în închisoare, la sfârşitul lui oct. 1948, iar până la sfârşitul anului 1948, au fost arestaţi mai mulţi de 600 de preoţi, majoritatea sfârşind în închisoare. Cu cinste şi reverenţă voi cita mai jos numele episcopilor Bisericii Unite care au fost arestaţi în 1948:

1. Ioan Suciu, episcop de Blaj, arestat la 28 oct. 1948
2. Traian Frenţiu, episcop de Oradea, arestat la 28 oct. 1948
3. Vasile Aftene, episcop de Bucureşti, arestat la 29 oct. 1948
4. Alexandru Russu, episcop de Maramureş, arestat la 29 oct. 1948
5. Ioan Bălan, episcop de Lugoj, arestat la 29 oct. 1948

Viziunea unei naţiuni

6. Iuliu Hqsu, episcop de Cluj-Gherla, arestat la 29 oct. 1948.

La fel, Bisericilor Evenghelice Nou Testamentale şi Oştii Domnului li s-a impus un regim strict de funcţionare, iar mulţi dintre liderii lor au fost arestaţi, condamnaţi la ani grei de închisoare. Cu cinstire şi recunoştinţă voi cita mai jos numele lor:

1. Rev. Richard Wurbrand, pastor luteran, Bucureşti, condamnat la 25 ani.
2. Rev. Simion Cure, Pastor Baptist, Reşiţa, condamnat la 25 ani.
3. Traian Dorz, poet, Oastea Domnului, Beiuş, condamnat la 25 ani.
4. Nicolae Moldovan, muzicolog, Oastea Domnului, Sibiu, condamnat la 25 ani.
5. Vasile Moisescu, Teolog şi filosof baptist, Arad, condamnat la 25 ani.
6. Teodor Băbuţ, Evanghelist baptist, Arad, condamnat la 25 ani.

Semnificativ va rămâne fragmentul de mai jos din poezia „Ia jugul lui Hristos" de T. Dorz:

„*Ia jugul lui Hristos pe umăr şi trage lângă El arând*, Chiar dacă semeni numa-n lacrimi şi umbli numai sângerând.

Christos în cer te va cunoaşte nu după numele ce-ţi pui, Ci după rănile-ndurate sub crucea ta şi crucea Lui". Cu toată cruzimea şi dictatura pe care comuniştii au impus-o României, românii nu s-au dat înapoi şi mulţi fii ai neamului românesc au plătit cu însăşi viaţa lor. Demn de amintit este Gen. Ion Aldea, comandantul Mişcării de rezistenţă anticomunistă din Ardeal, col. Ion Utză, Spira Blănaru, Aurel

Vernichescu, comandanţii Mişcării de rezistenţă anti-comunistă din Banat, care au ţinut piept până în anul 1950, când au murit la datorie. Numărul victimelor făcute de comunişti până în 1964

PETRU COCÂRŢEU

s-a ridicat la 510.000 de oameni, dintre care 5.000 au fost numai intelectuali licenţiaţi în ţară şi în străinătate. Comuniştii au mers până acolo că au căutat să distrugă tot ce era sfânt, arzând documente religioase de la diferite mănăstiri. Au pătruns şi în centru Ortodoxiei Bizantine, de la Muntele Athos, după mărturiile călugărului Ilarion, care o viaţă de om a stat zi şi noapte îmbrăcat cu documentaţii istorice ale Sfintei Evanghelii. Iată declaraţia în versuri a călugărului Ilarion:

„Le-am purtat şi le voi ţine, / Toată viaţa tot cu mine, / Rină bunul Dumnezeu, / Mă va lua la sânul Său". (Cuvintele lui Ilarion, Muntele Athos, 1955).

Cu toată furia dezlănţuită de comunişti asupra fiinţei umane şi a bisericii din România, biserica a rezistat şi a ieşit triumfătoare, pentru că stâlpul şi temelia bisericii, a fost şi va rămâne „Piatra din capul unghiului, Iisus Hristos, Domnul slavei, împăratul păcii". „*Cel ce este*, *Cel ce era şi Cel ce vine*, *Cel Atotputernic*". (Apoc. 4, 8).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 27. România între anii 1953 – 1956

Această perioadă este cunoscută de români ca perioada României sub conducerea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Deşi din punct de vedere politic şi economic, România înregistrează o oarecare dezvoltare, după moartea lui Stalin, în 1953 şi plecarea ruşilor din ţară, 1958, din punct de vedere cultural şi religios a fost una din cele mai negre perioade pentru istoria poporului român. Cu toate că mişcarea anticomunistă fusese lichidată încă din anii 1950 (şi aici este demn de amintit: Gen. Ion Aldea, comandantul Mişcării de Rezistenţă din Ardeal, col. Ion Utză, Spiru Blănaru şi Aurel Vernichescu, conducătorii mişcării din Banat), majoritatea intelectualilor fiind în închisoare şi la Canal, totuşi, pentru guvernul lui Dej, un pericol au rămas simpatizanţii intelectualităţii româneşti, unii strecurându-se chiar în aparatul de stat şi alţii fiind cu domicilii forţate în provincie. Dintre aceştia amintim doar câţiva:

1. *Lucreţiu Pătruşcanu* – mare politician, om de ştiinţă, care fiind pătruns de sentimentul românesc, mereu repeta următoarele cuvinte la conferinţele sale: „*Eu sunt român*, *voi toţi sunteţi români şi dorim să*

clădim destinele ţării, prin capacitatea şi puterea sentimentului românesc respingând cu tărie orice altă influenţă din afară". (Conferinţa Piaţa Universităţii – Cluj 1948). Pentru acest act curajos este executat din ordinul lui Dej, în 1954.

2. *Văran Sabin*, deputat al regiunii Hunedoara în M.A.N., a avut curajul să atace pe faţă politica lui Dej, spunând cuvintele: „*Dorinţa mea şi a poporului pe care-l reprezint este să ţinem cont de punctul lor de vedere. Noi suntem aici ca să-i reprezentăm pe eh când ei n-or să mai fie, nici noi n-o să mai fim*". (Cronici, cap. I-Viaţa şi act. politică, Ion Buday Deleanu 1982). Pentru acest

act curajos, a fost arestat în 1959 şi a stat în închisoare până în 1969.

3. *Col. Dar a Florea*, comandantul regimentului 96 infanterie, care a luptat în cel de-al doilea război mondial, pe frontul de răsărit, a fost cu domiciliu forţat, între anii 1945 – 1958, la Bolvaşniţa-Caransebeş, unde a şi murit, la numai 63 de ani. Iată cuvintele colonelului Dar a Florea: „*Vitregă ne-a fost soarta: Gen. Sava a fost pus la o parte, apostrofat de Molotov în Budapesta, Gen. Avrămescu arestat de Molincovski în Cehoslovacia, Mareşalul Ion Antonescu, Gen. M. Antonescu, Gen. Pantazie au fost executaţi din ordinul lui Groza, având şi semnătura regelui Mihai I. Cu toate acestea, românu-i tot român, cu credinţă-n Dumnezeu, cu iubire de neam şi dăruire pentru glia străbună*". (Oameni şi fapte, Simion Gocârţeu 1995).

4. *Constatin Noica*, mare filosof român, speranţă a gândirii româneşti, omul care s-a preocupat îndeosebi de sentimentul românesc al fiinţei umane. În perioada 1949 – 1958 era cu domiciliu forţat la Câmpulung Muscel, apoi, pentru curajul său, în 1958 a fost arestat şi s-a eliberat în 1964. Iată cuvintele sale: „*Nu se poate cunoaşte fiinţa umană, sufletească şi spirituală a omului fără să se ţină cont de condiţiile, structurile, posibilităţile de care s-a lovit el de la origini*!". În mod categoric filosofic exprimă: „*N-a fost să fie, era să fie, ar fi să fie, este să fie, a fost să fie* etc". (Sentimentul românesc al fiinţei, C. Noica, 1978).

Ce minunat este să ştii că fiinţa umană are natură duală, este suflet şi timp, că poate fi cunoscută, numai dacă ţine cont de originea ei, de unde este şi unde se duce după moarte. Biblia, Cartea cărţilor,

afirmă: „*Dumnezeu însuşi să vă sfinţească, însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe voi desăvârşit, şi întreg duhul vostru, şi sufletul şi trupul, să se păzească, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos*”. (I Ţes. 5: 23).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 28. România între anii 1965 – 1977

În martie 1965, Gheorghe Gheorghiu-Dej moare şi lasă succesorului său, Nicolae Ceauşescu o situaţie nouă, un început de autonomie pentru ţară. Intelectualitatea era unită prin conştiinţa latinităţii limbii române, cu o puternică critică împotriva caracterului slavic în cultură şi artă, fiind o întoarcere de aproape 180° faţă de perioada anilor 1955.

Perioada 1965 – 1977 este considerată ca o perioadă de destindere, atât intern cât şi extern, pentru România.

Tot în anul 1965, se elaborează o nouă Constituţie, care nu mai laudă pe fratele de la Răsărit. Caracterul liberal, de destindere internă, a încurajat iniţiativa particulară, iar partidul a îngăduit, în 1967, deschiderea de prăvălii, restaurante, pensiuni particulare şi, a îngăduit autorizaţii de construire a locuinţelor particulare.

Cu începutul anului 1969, s-a dat la o parte limba rusă din şcoli şi s-a accentuat predarea disciplinelor sociale şi tehnice, învăţământul apropiindu-se de modelul occidental. Astfel că ţara noastră este vizitată de oaspeţi străini, precum de Gaulle, în 1968 şi Richard Nixon, în 1969, România fiind unica ţară din pactul de la Varşovia, care nu participă la invadarea Cehoslovaciei, în 1968.

Cu tot începutul promiţător al lui Nicolae Ceauşescu, în urma vizitei sale făcute în China în 1971, politica se schimbă şi, astfel, rând pe rând, parteneri de valoare altă dată, acum sunt înlocuiţi. La sfârşitul anului 1970, începe aşa-numitul cult al personalităţii şi al socialismului dinastic pentru România, care stârneşte, din nou, împotrivire în toate păturile sociale. Pentru a masca această poziţie a guvernului, N. Ceauşescu, în mod vădit antidemocratic, încheie acorduri de pace şi economice cu

aproape fiecare ţară, extinzându-şi o deosebită colaborare cu ţările africane.

În 1976, participă şi are un rol important la pacea Israelului cu lumea arabă, astfel că, din nou, ochii românilor sunt aţintiţi în altă

parte. Totuşi, tensiunea internă creştea tot mai mult. La nivelul universităţilor cât şi a comitetelor judeţene se manifestă nemulţumiri, se fac restructurări iar cultelor religioase li se interzice orice procesiune publică în afara lăcaşurilor de cult. Directorii Departamentului Cultelor, din organe mediatoare între culte şi stat, devin organe executive ale guvernului.

Începând cu 1974, în România începe o prigoană culturală şi religioasă. Profesorii de la universităţi sunt daţi afară, studenţii exmatriculaţi şi, apoi, puşi în închisoare, liderii religioşi sunt daţi afară şi mutaţi cu domiciliu forţat în diferite localităţi. Amintesc aici pe Rev. Olah Liviu, pastorul Bisericii Baptiste Nr. 1 din Timişoara, care pentru influenţa sa în rândul studenţilor timişoreni, este mutat la Făget, apoi la Oradea, ca, de aici, Dumnezeu să-l folosească la începuturile trezirii din România, pentru toată ţara anilor 1976 – 1980. Aidoma cuvintelor psalmului: „*Cât de mari şi minunate sunt planurile tale*, *Doamne*, *Dumnezeu al oştirilor*". (Ps. 66: 1 – 2).

Viziunea unei naţiuni

Nr. 29. *România între anii 1977 – 1989*. *Continuarea persecuţiei religioase* în această perioadă, cultul personalităţii dictatorului N. Ceauşescu a ajuns la culme, aproape tot aparatul de stat fiind format din dinastia ceauşeştilor şi a rudelor apropiate. Intelectualii de vază, politicienii şi oamenii de ştiinţă au fost daţi afară şi înlocuiţi cu rudele dictatorului.

În acest context, intelectualii bucureşteni, în 1976, se grupează sub conducerea lui Paul Goma, cel care a redactat CARTA 76, iar în ianuarie 1997 adresează programul ei, în mod deschis, guvernului, mulţi oameni de ştiinţă fiind arestaţi şi alţii omorâţi. Paul Goma a fost expulzat şi s-a stabilit în Franţa. Iată un fragment din conţinutul Cartei 76: „*Dorim respectarea libertăţii de conştiinţă a fiecărui cetăţean*, *conform cu tratatul de la Helsinki*, *libertate de exprimare culturală şi religioasă*". (Programul Cartei 76, Bucureşti 1977).

Tot în anul 1977, minerii din Valea Jiului organizează o grevă generală, având ca purtător de cuvânt pe subinginerul Ion Dobre, asistat de Carol Anton, supranumit Aldo Moro, Stan Gâr-baciu şi alţii. Nu au început lucrul până ce N. Ceauşescu nu s-a deplasat la faţa locului. Li s-au promis revendicări şi că nimeni nu va fi arestat, dar toate acestea au fost minciuni, întrucât la numai două săptămâni, sute de mineri au fost arestaţi, iar Ion Dobre este arestat şi moare în

închisoarea de la Craiova, accidentat.

În aprilie 1978, se fondează Comitetul Creştin Român pentru Apărarea Libertăţilor Religioase şi de Conştiinţă, sub conducerea Rev. Pavel Nicolescu, din Bucureşti, având şapte membrii fondatori. Comitetul Creştin Român a avut ca mentori spirituali pe: rev. Iosif Ţon şi rev. Aurel Popescu, rev. Olakiiviu şi rev.

99

PETRU COCÂBTEIJ

Petru Dugulescu, rev. Taloş Vasile şi preot Gheorghe Calciu Dumitreasa, fiind afiliat la Solidaritatea Creştină Internaţională, cu sediul la Zürich, Elveţia, având, prin S.C.I., reprezentanţă juridică la Organizaţia Naţiunile Unite, de la Geneva. În ţară, Comitetul Creştin Român avea câte doi până la patru reprezentanţi juridici în următoarele oraşe: Bucureşti, Timişoara, Iaşi, Cluj, Arad, Caransebeş, Sibiu, Reşiţa, Bocşa, Haţeg, Hunedoara, Zalău, Dej, Oradea, Lugoj, Orşova, Topleţ, Drobeta Turnu Seve-rin, Târgu Jiu, Petroşani, Constanţa, Brăila, Suceava, Alexandria, Ploieşti, Braşov.

La numai câteva luni de la înfiinţare, Comitetul Creştin Român a ajuns la câteva sute de membri, din toate cultele creştine, având caracter interconfesional, iar după un an, împreună cu suporterii şi simpatizanţii, a depăşit ordinul miilor. Iată un fragment din Programul Comitetului, mai 1978: „*Cerem Guvernului român garantarea libertăţii religioase şi de conştiinţă*;

1. *Posibilitatea propovăduirii Evangheliei la toate nivelele*: *radio*, *televiziune*, *pe stradă şi stadioane*;

2. *Tipărirea de literatură religioasă şi răspândirea ei în ţară*;

3. *Aprobarea imediată şi fără piedici a autorizaţiilor de construcţie pentru localurile de închinăciune şi orice altă cerinţă legată de buna funcţionare a organizaţiilor bisericeşti*". (Comitetul Creştin Român, A.L.R.C. Document nr. 3, mai 1978).

Ca urmare a mai multor apeluri adresate fie direct guvernului român, fie prin postul de radio Europa liberă, membrii comitetului au fost anchetaţi şi interogaţi, iar la 15 oct. 1978, Rădoi Nicolae, Petru Cocârţeu şi Ionel Prejban, membrii fondatori ai Comitetului Creştin Român, au fost arestaţi şi puşi în închisoare pentru ani de zile. Rând pe rând, membrii comitetului continuă să fie arestaţi, iar după eliberarea din închisoare, să fie obligaţi să părăsească ţara.

De-a lungul anilor, până în 1984, unii din membrii şi

colaboratorii comitetului au plătit cu viaţa. Voi aminti aici pe unii din

Viziunea unei naţiuni confraţii şi prietenii mei, al căror nume se alătură eroilor credinţei străbune, aşa după cum urmează: Sabin Teodosiu – Cisnădie, Clipa Petru – Suceava, Victor Lăcătuş – Sibiu, Nicolae Tra-ian Bogdan – Timişoara, preotul Zamisnicul – Vălenii de Munte, rev. Ioan Gherman – Orşova. Activitatea Comitetului Creştin Român este descrisă amănunţit în mai multe publicaţii în limba română, franceză şi engleză. Iată câteva din acestea: „*Calvarul României Creştine*" de Sergiu Grossu, Paris 1987, 1994; „*Istoria Românilor*", Vlad Georgescu, 1989; „*Ceauşescu and the Securitate*", Dennis Deletant, London, 1995.

Cu toată prigoana şi persecuţia, Biserica lui Hristos a rămas în picioare, mulţi eroi ai credinţei plătind cu însăşi viaţa lor. După anii de suferinţă ai poporului român, în decembrie 1989, dictatorul Ceauşescu a fost înlăturat şi aspră i-a fost judecata. Psalmistul spune: „*Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi*, *iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara*, *încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi*. *Te vei uita în locul unde era şi nu va mai fi*. *Cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace*". (Psalmul 37, 9 – 11).

PETRU $COC_4RŢCL$

Nr. *30*. *Stimularea optimismului unei naţiuni prin credinţa în Dumnezeu*

Istoria milenară a poporului român a înscris în paginile ei fapte demne d «e cinste, care merită recunoştinţa şi preţuirea generaţiilor de astăzi. Cine are ochi să vadă şi urechi să audă, pildele înaintaşilor noştri trebuie să fie un îndemn la efortul de ridicare a întrejgii naţiuni la demnitatea pe care o au popoarele dotate cu toarse calităţile pe care noi, românii, le avem realmente, dar lăsăim uneori impresia că nu le avem.

Cum se poate trezi optimismul unui popor? Există cel puţin trei categorii de e fapte care pot schimba viziunea unei colectivităţi asupra viitorului: 1. să ne cunoaştem din istoria şi mentalităţile străbunillor, ca să ştim cine suntem; 2. să ne cunoaştem bine starea reală actuală, pentru a putea folosi calităţile şi talentele – fortificsate prin acţiunea şcolii, bisericii, armatei, mass-mediei etc; 3. Să ne întărim credinţa în Dumnezeu, ca să putem păşi cu încrede: reînainte.

Dragostea ode neam şi de glia străbună, iubirea aproapelui şi credinţa în Dumnezeu au fost dintotdeauna trei calităţi sprecifice

românilor. Modelele de perseverenţă şi dăruire, de talent şi muncă, de drajgoste faţă de neam sunt nenumărate în istoria socială, în istoiria culturii, artei, ştiinţei: N. Iorga, C. Brâncuşi, N. Titulescu, H. Coandă etc.

În religie ate aminti lupta Comitetului Creştin Român, fondat în 1978, la Bucureşti, care a realizat, nu fără mari sacrificii, dar cu credinţăi nestrămutată în izbânda finală paşi decisivi pentru libertăţile omeneşti: a. libertate religioasă de exprimare; b. promovarea şi apărarea credinţei religioase în România; c. propovăduirea şi răspândirea Evangheliei pe pământ românesc.

Aşadar, în; retrecut şi prezent trebuie să existe o legătură neîntreruptă, pentru a pregăti viitorul.

Capitolul al III-lea

Un vis şi o împlinire

Lucrăriri memorialistice privind activitatea unor luptători români pentru drepturile omului

Comentarii în limbile română şi engleză

1. Înv. Ion Udrea, Memorii – Memories

2. Simion Cocârţeu, Oameni şi fapte – People and actions

3. Înv. Ion Popescu, Eroii neamului românesc – Heroes of the *Romanians*

4. Comitetul Creştin Român pentru Apărarea Libertăţii Religioase şi de Conştiinţă

The Romanian Christian Committee for the Defense of Religions Freedom and Conscience

PETRU COCÂBŢEU

J*. Înv. Ion Udrea, Memorii*

„Memorii", este o lucrare sub formă de manuscris alcătuită de înv. Ion Udrea, unul din cei mai importanţi pioni ai Mişcării de Rezistenţă anti-comunistă din jurul Caransebeşului, perioada anilor 1947 – 1950. Această mişcare, pentru care a executat 13 ani de închisoare, este prezentată de autor în detaliu. Venit acasă, îşi întemeiază o familie, locuind şi în prezent în oraşul Caransebeş.

Manuscrisul are mai multe părţi, aşa după cum urmează:

A. Notă edificatoare

Autorul îşi exprimă bucuria că poate face cunoscut urmaşilor de pretutindeni caracterul românilor dintotdeauna, reprezentat prin trei lucruri. 1. Dragostea de neam, 2. Credinţa într-un singur Dumnezeu, 3. Iubirea de semeni, cu dăruire pentru glia străbună.

Aici, sunt prezentate, de asemenea, punctele de vedere, în legătură cu felul cum este privită România peste hotare, avertizând diaspora românească de intervenţiile nelegitime, adresate până şi Congresului American, ale unor grupări hortiste şi a unor organizaţii evreieşti, că românii ar fi antisemiţi, lucru cu totul neadevărat; dimpotrivă, evreii din Europa şi-au găsit refugiul totdeauna în România. Amintesc doar anii 1866 şi 1940.

Autorul vizează problema ţiganilor din Europa şi spune: „Nu poporul român a adus ţiganii în Europa; el i-a primit „cadou, de la cei care au năvălit peste noi, de-a lungul anilor, şi, în special, după cel de al doilea război mondial. Românii nu au atacat niciodată alte seminţii, decât în legitimă apărare".

Viziunea unei naţiuni

B. Participanţii mişcării anti-comuniste

Sunt enumerate numele celor care au participat şi ale celor care au condus Mişcarea de rezistenţă formată în anul 1947, Comandantul Mişcării de rezistenţă din jurul Caransebeşului fiind Ing. Aurel Vernichescu, membru al Partidului Naţional Ţărănist, fost deputat în Parlamentul ţării. Autorul, împreună cu Jumanca Constantin, zis Dălescu, erau comandanţii Rezistenţei \lrciorova, împreună cu mulţi alţii, enumeraţi la capitolul „Participanţi".

Pe lângă Rezistenţa „VSrciorova, comandantul A. Vernichescu mai avea patru Rezistenţe:

1. Rezistenţa Borlova, condusă de Miron Ivănescu şi Tocaci Petru.

2. Rezistenţa Bolvaşniţa, condusă de Liuba Filimon, zis Boldan şi Dragomir M. Petru, zis Primejdie.

3. Rezistenţa Petroşniţa, Vălişoara, Ilova, condusă de Dr. Suciu Gheorghe şi Av. Anderca Traian.

4. Rezistenţa Porţile de Fier, condusă de Văran Sabin şi Maciovan Domnosie.

Participanţii Mişcării erau români din toate clasele sociale, cu dorinţa de-a trăi liber, democratic, bucurându-se de tot ce Dumnezeu ne-a dat, fiind, dintotdeauna, împotriva oricărui cotropitor.

C. Asigurarea legăturilor în cadrul mişcării de rezistenţă anti-comunistă.

Acest capitol prezintă felul de viaţă al diferitelor grupări de rezistenţă ascunse în munţi, după anul 1946. La început, aceste

legături au fost făcute de membrii familiei, apoi rude apropiate şi, mai târziu, de tineri şi adolescenţi, care împărtăşeau aceleaşi idei cu ei şi nu se temeau de comunişti. Perioada cât au stat în codru a fost din iunie 1947 – iunie 1950, după precizările autorului.

PETRU COCÂRTEL

Emoţionantă a fost scena zilei de Paşti din primăvara lui 1948. Iată un fragment;

„Ne aşezasem într-un vârf de deal, de unde vedeam bine ce se petrecea în faţa bisericii de Ziua învierii. Parcă ne vedeam şi noi acolo, ca şi altă dată, cântând în corul Bisericii, slăvind pe Dumnezeu pentru glorioasa zi a învierii Fiului Său, Iisus Hristos. Noi, neavând voie să participăm la bucuria învierii ne-a pornit un plâns, ne venea să urlăm de durere şi mereu repetam: Unde eşti, Tu, Doamne? Cât mai trebuie să răbdăm dictatura comunistă? neştiind că, de fapt, acesta era doar începutul".

Este descrisă viaţa lor de fugari, când trebuia să se mute tot timpul de la munte la şes, şi invers, pentru a nu fi depistaţi de comunişti, condiţiile grele prin care au trecut în timpul iernii; frigul, lipsa de hrană. În cele din urmă, au fost prinşi, deoarece armata, timp de trei luni, înconjurase toată zona şi dorea să lichideze mişcarea de rezistenţă.

În primăvara lui 1950, autorul, împreună cu prietenul său, Constantin Dălescu, au fost prinşi şi duşi la închisoare pentru un deceniu şi jumătate.

Udrea Ion, autorul manuscrisului „Memorii", împreună cu C. Dălescu, au fost ultimii arestaţi din cadrul Mişcării de rezistenţă, şi, cu aceasta, Mişcarea Anticomunistă s-a terminat.

D. Desfăşurarea acţiunii.

Este prezentat, în detaliu, planul de luptă al Mişcării de rezistenţă anti-comunistă din jurul Caransebeşului, sub conducerea Ing. Aurel Vernichescu. Planul de atac împotriva dictaturii comuniste, impusă de Uniunea Sovietică şi consolidată la 30 Dec. 1947, prin alungarea Regelui Mihai I, a fost stabilit de Ing. Aurel Vernichescu şi comandanţii Mişcării de rezistenţă din Banat şi Transilvania. Ziua stabilită a fost ziua de 18 spre 19 Martie 1949, când Banatul şi Ardealul vor porni la luptă împotriva dictaturii comuniste din România.

Viziunea unei naţiuni

Comandantul Aurel Vernichescu era în legătură cu colonelul Ion Utză, comandantul Mişcării de rezistenţă de la Cornea şi Cornereva, care avea 5 formaţiuni de rezistenţă în subordine, şi cu au. Spiru Blănaru şi aviatorul comandor Petre Domăşneanu comandanţii Mişcării de Rezistenţă de la Teregova şi Domaşnea care aveau 7 formaţiuni de rezistenţă în subordine. (Mai multe informaţii despre ultimele două mişcări de rezistenţă sunt în Gazeta de Vest, August, 1995, Timişoara). Prin formaţiunea de rezistenţă Porţile de Fier, condusă de Varan Sabin, din Bucov; era în legătură cu Gen. Ion Aldea, comandantul Mişcării dt rezistenţă din Transilvania. Planul era următorul:

Aurel Vernichescu cu cele 4 formaţiuni de rezistenţă trebui; să ocupe Caransebeşul, apoi să se îndrepte spre Lugoj, ocupâne reşedinţa jud. Severin. Tot timpul, trebuia să comunice cu Gen Ion Aldea prin formaţiunea de rezistenţă Porţile de Fier, condusa de Văran Sabin. După ocuparea Lugojului, arând forţe întărite urmau să ocupe Timişoara, apoi Aradul, misiunea fiind îndeplinită

Autorul Udrea Ion, în Memoriile sale, vrea să arate că poporul român nu a acceptat comunismul sub nicio formă, fiind total împotriva ideii de accepţiune, care se flutură aşa de ieftin în Europa de vest şi în lume. Ba, dimpotrivă, românii au protestat vehement, dintotdeauna, la Potsdam, apoi la Yalta, când Marile Puteri au încadrat România între ţările înfrânte după cel de-al doilea război mondial, deşi toţi ştiau contribuţia substanţială a României la înfrângerea Germaniei naziste. Cu toate acestea, a fost lăsată sub bagheta Moscovei, care a impus dictatura comunistă, în această situaţie, românii s-au revoltat, şi-au pregătit un plan, au avut o viziune, au luptat până la capăt, rând pe rând mulţi eroi ai noştri murind cu nădejdea izbăvirii neamului românesc. Astfel că, la pierderile de 1.100.000 de oameni în cel de-al doilea război mondial, se mai adaugă 510.000 de oameni, omorâţi de dictatura comunistă, până în 1964, dintre care, aproape 5.000 au fost intelectuali, cu studii la Viena, Paris, Praga, Oxford, Atena, Roma. Cairo. Pechin, Bucureşti etc.

L

PETRI) COCÂRŢCL

În acest context, sunt bine venite versurile de mai jos, ele aparţinând lui Petru Gocârţeu, comentatorul manuscrisului MEMORII, semnat de Ion Udrea.

„Rând pe rând, eroii noştri au căzut, au dispărut, Dar, vor rămâne peste veacuri pilde vii de ne-ntrecut, ştiind că ziua izbăvirii ce-au visat-o, o să vie. Dacă-ntârzie, aşteapt-o, bravă ţară, Românie!"

Date biografice

Ion Udrea s-a născut în anul 1920, în corn. Vârciorova, jud. Severin, fiind fiul lui Adam şi Mina Udrea. A urmat şcoala elementară în satul natal, continuă la Caransebeş liceul, terminând Şcoala Normală de învăţători, în 1940. În anul 1941 este încorporat în armată, urmează Şcoala de ofiţeri la Ploieşti, Bucureşti, terminând-o la Vălenii de Munte. Fiind locotenent, este trimis pe frontul de la Nistru şi Odesa, unde este grav rănit. Este transportat în cele din urmă la spitalul din Timişoara, ca apoi, să revină învăţător în satul natal, fiind invalid de război. În iunie 1947, se implică în Mişcarea anti-comunistă şi se refugiază în Munţii Banatului, unde stă până în iunie 1950, când este prins de comunişti şi condamnat la 25 ani închisoare. Execută 13 ani de închisoare, fiind eliberat în 1964. Venit acasă îşi întemeiază familie, stabilindu-se în Caransebeş. A lucrat ca funcţionar, până s-a pensionat. împreună cu soţia şi cu cei doi copii, locuiesc în Caransebeş.

Nov. 17, 1996

Petru Cocârţeu D.L.T.

206 Manning Rd. Mogadore, OH. 44260

Viziunea unei naţiuni *înv. Ion Udrea*, *născut 1920*

MEMORIES ION UDREA

„Memories", is in the form of a manuscript, written by school teacher Ion Udrea, one of the most important pawns in the anti-communist resistance movement in the area of Caransebeş. The rime period from 1947 – 1950 is that in which he presents his movement în detail. For his resistance activities he had to execute 13 years of prison. Upon his return home, he establishes his family and lives up to the present in the city of Caransebeş.

The manuscript has several parts which are as follows:

A. A NOTE OF ENCOURAGEMENT.

The author expresses joy for the fact that he is able to make known to descendants everywhere THE CHARACTER OF THE ROMANIANS OF ALL TIME. This is reprezented through three items: 1. Love for nation, 2. Belief în a single God, 3. Love for fellow man with gratuity for his ancestral land.

Here are also presented his views on how he believes that

România is perceived abroad. Here, he lists accounts of when illegitimate reports were addressed even to the American Congress sent by fascist groups situated in Hungary along with some Jewish groups, that the Romanian people are antisemitic. This statement was totally false since România was a place where European Jews were able to fiind a place of refuge and the dates included are 1866 and 1940.

The author also addressed the problem of gypsies în Europe and says: „The Romanian people did not bring gypsies în Europe instead they when given as a gift to România from the many nations that invaded us through the years, especially after the

PETRU COCÂRŢEL

Second World War. România never attacked any nation except in a way to defend itself.

B. THE PARTICIPANTS OF THE ANTI-COMMUNIST MOVEMENT

The names of those who participated and lead the Resis-tance Movement, formând în 1947, are listed here. The Gom mander of this resistance movement in the area of Caransebeş was Aurel Vernichescu member of the National Peasant Party and former member of the Romanian Parlament. The author together with Jumanca Constantin called Dalescu were the Commanders of the Resistance of Varciorova together with oth-ers that were enumerated at the start of this chapter.

Besides the Varciorova Resistance, Commander A. Vernichescu had four other Resistances:

1. Borlova Resistance lead by Miron Ivănescu and Petru Tocai.
2. Bolvasnita Resistance lead by Filimon Liuba called Boldan and Petru M. Dragomir called Primejdie
3. Petrosnita, Valisoara, and Ilova Resistance lead by Dr. Gheorghe Suciu and Anderca Traian
4. Porţile de Fier Resistance lead by Sabin Varan and Dom noise Maciovan.

Participants of the movement were members of several social classes, all having the desire to lead a free democratic life enjoying all that God had given them and always being against any sort of invasions.

C. *THE ASSURANCE OF CONNECTIONS IN THE ANTI-COMMUNIST RESISTANCE MOVEMENT*

This chapter presents the way of life of different resistance groups hidden in the mountains after the year 1946. In the begining the connections with others were made by the family, afterwards close relatives, and later young people that held the

Viziunea unei naţiuni same ideas as they did and were not afraid of the communists. The time they spent in the forest was from June 1947 to June 1950; this period was given by the author.

Easter Sunday 1948 was a very emoţional day: here is a fragment of it.

„We situated ourselves on a mountain top from which we were able to observe the services that were being held in the vil-lage below. We imagined ourselves there, as we had been many times before: singing in the choir and praising God for the won-drous day when he caised his Son from the dead. Since we were unable to participate at the joy of Easter, we began to cry and then we roared at God and repeated often: Where are you God? We often asked how much longer we had to endure this communist dictatorship, not knowing that it was only the begining".

Their lives as fugitives is described here. They had to move from the mountains to the plains all the time în an effort to not be found by the communists. The harsh conditions they endured during the winter: cold and hunger are also described. In the end they were caught since the army had surrounded them for three months in order to terminate the resistance movement.

In the spring of 1950, the author and his friend Constantin Dalescu were caught and sent to prison for a decade and half. Ion Udrea, the author of manuscript „MEMORIES", and Constantin Dalescu were the last members of. the Resistance Movement to be arrested: because of this the Anti-communist Movement was halted.

D. THE TURN OF EVENTS

Îs presented în a detailed plan of conflict of the Anti-communist Resistance Movement in the surrounding Caransebeş a*" ea under the leadership of Engineer Aurel Vernichescu. The plan of resistance against the communist dictatorship, imposed by the Soviet Union and Consolidated on Dec. 30, 1947 through

PETRU COCÂRŢEU

the forced abdication of King Michal I, was brought about by Aurel Vernichescu and the leaders of the Resistance Movement from

Banat and Transylvania. The date that was agreed upon when Banat and Ardeal would begin the fight against the corn-munist dictatorship în România was 18 – 19th of March 1949.

Commander Aurel Vernichescu was în alliance with Colonel Ion Utza, the leader of the Resistance Movement în Cornea and Cornereva who had five resistance formations under his control, and with Judge Spiru Blanaru and Air Force Commander Petre Domasneanu, the leaders of the Resistance Movement în Tere-gova and Domasnea who had 7 resistance formations under their control. (More information about on the last two Resistance Movements may be found in The Western Gazzette, Augh-ust 1995 Timişoara) Through the Resistance Formation The Iron Gates led by Varan Sabin, from Bucova which was allied with Gen. Ion Aldea, the leader of the Resistance Movement în Transylvania. The plan was as follows:

Aurel Vernichescu with his 4 resistance formations was sup-posed to occupy Caransebeş, then he was to direct his forces towards Lugoj, occupying the residence of Jud. Severin. The whole time he was to communicate with Gen. Ion Aldea through the Resistance Formation, The Iron Gates (Porţile de Fier), led by Varan Sabin. After the occupation of Lugoj had been strengthened, they were to occupy Timişoara and then Arad. The mission would then be accomplished.

The author, Ion Udrea, in his Memories wants to show that the Romanian people did not accept communism under any form, being totally against the idea of acceptance as it had been rumored thjoughout Western Europe and the world. The Romanians had always protestând vehemently at Potsdam, then at Yalta when the major powers placed România with the defeated countries after World War II, knowing full well the substanţial contribution of România în helping to defeat Nazi Germany. Despite all this România was placed under Moscow's iron boot, which

Viziunea unei naţiuni imposed a communist dictatorship. In this situation România revolted, prepared a plan, had a vision, and fought to the end. One after one, many of our heroes died with the hope that the Romanian people would be free, in that to the 1, 100.000 people lost în World War II, there were added 510.000 more killed by the communist dictatorship until 1946, of which 5.000 were intellectuals which had studied în Vienna, Paris, Prague, Oxford, Athens, Rome,

Cairo, Pechin, Bucharest etc.

In this context, the verses of the poem below, which were written by Petru Cocirteu, commentator of this Manuscript, MEMORIES signed by Ion Udrea, are relevant.

Row by row our heroes have fallen, disappeared.

But will remain over the centuries, live parables unsur-passed

Knowing that the day of victory, which they hoped for, will arrive.

If it is late, wait diligently! Brave country of România.

BIOGRAPHICAL DATES

Ion Udrea was born in the community of Varciorova, jud. Severin, he son of Adam and Mina Udrea, in the year 1920. He went to elementary school in his native town, continuing high school în Caransebeş. He finished training to become a teacher în 1940. The Following year he was incorporated into the military, from there he went to officer training school în Ploieşti, Bucharest finishing it at Vălenii de Munte. Being a lieutenant, he is sent to the front of Nistru and Odessa, where he is badly wounded. He is transported to a hospital în Timişoara, after which he again becomes a teacher in his native community, being a war invalid. În 1947 he is implicated in the Anti-Com-munist Resistance Movement and becomes refugee in the Moun

PETRU COCÂRŢEU

tains of Banat where he stays until June of 1950 when he is cap-tured by the communists and sentenced to 25 years în prison. He stays în prison 13 years and is liberated în 1964. Corning home he forms a family, settling în Caransebeş, where he worked as a secretary until he retired. He lives în Caransebeş, with his wife and children.

Nov. 17, 1996 Petru Cocirteu D.L.T. 206 Manning Rd. Mogadore, OH. 44260

Înv. Ion Udrea, born 1920

Viziunea unei naţiuni

2. Simion Cocârţeu, Oameni şi fapte

Această mică publicaţie, intitulată „OAMENI şi FAPTE", există sub formă de manuscris, şi este semnată de Simion Cocârţeu, tatăl lui Petru Cocârţeu şi bunicul lui Cosmin Cocârţeu, toţi trei aducându-şi contribuţia la apariţia ei.

Cartea aceasta este expresia caracterului românesc,

experimentat de strămunii naţiunii române, urmat şi transmis de autor generaţiilor viitoare.

Cartea are mai multe capitole, după cum urmează:

1. *Căpitanul IANCU TEMEŞ*, *1830 – 1897*. Autorul fiind unul din strănepoţii căpitanului, descrie evenimentele, aşa cum i-au fost transmise de la bunica sa, Semenica Temeş Cocârţeu (Kokorzen), fiica lui Ion Temeş, fratele căpitanului. Sunt descrise evenimente legate de familie, rudenii, precum şi micile suveniruri, rămase de la căpitan, rudeniilor. Este menţionată contribuţia lui Iancu Temeş la promovarea şi răspândirea limbii române şi a culturii româneşti, prin Fundaţia Iancu Temeş.

2. *Colonelul FLOREA DALA*, *1895 – 1958*. Descrie personalitatea colonelului Dar a, a aceluia care a fost comandantul batalionului 2 grăniceresc şi comandantul regimentului 96 infanterie, Caransebeş. Colonelul Dar a a luptat pe frontul de răsărit, pentru redobândirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, teritorii cedate Rusiei în 1940, fiind martor ocular al acestui eveniment. Cu multă dăruire, povestea urmaşilor scene, întâmplări, lucruri pe care le-a experimentat, dorind ca şi urmaşii să ştie ce-au făcut strămunii lor. Tot la acest capitol, este prezentată Mişcarea de rezistenţă anti-comunistă din jurul Caransebeşului, la care au participat mulţi români din satele învecinate, arătând totodată contribuţia Colonelului Dar a la promovarea caracterului românesc generaţiei postbelice.

Înv. *TURNEA Mihai 1906 – 1971*

Înv. *POPESCUIon născut 1919*

Şcoala Generală Bolvaşniţa împreună cu învăţătorul ei Preotul Ioan Munteanu, *16 Septembrie 1932*

Rev. *MATEI Solomon 1898 – 1970*

Rev. *RADULA Pavel 1895 – 1977*

De la stânga la dreapta

R. *Dragomir Nicolae*, *Rev*. *Matei Solomon*, *Ioan Chişmore în Petru*, *Ştirban Nicolae*. *Bolvaşniţa*, *Iulie 1968*

PETRU COCÂBŢEU

3. *Preotul ION MUNTEAN şi învăţătorii satului*.

Este prezentată activitatea Preotului Ion Munteanu, ca teolog şi învăţător, dăruirea şi slujirea sa, puse la dispoziţia sătenilor. Autorul l-a avut ca învăţător pe preot, dezvăluind multe evenimente din anii copilăriei sale. Tot aici, este amintită contribuţia învăţătorului Turnea

Mihai, zis Gioia, la promovarea şcolii şi culturii în rândul sătenilor, fiind alături de preotul Munteanu, pentru sat, pentru mai mulţi ani, în Bolvaşniţa şi în satele învecinate. Apoi continuă prezentarea învăţătorilor din sat până în anul 1980, menţionând, în mod deosebit, perioada înv. Matei Trandafir, care a slujit o viaţă de om, educând generaţii după generaţii, cu multă dăruire.

4. Istoricul Bisericii Creştine Baptiste Bolvaşniţa

Este prezentat un scurt istoric despre felul cum a luat fiinţă Biserica în Bolvaşniţa. Începutul formării a fost anul 1927, fiind marcantă contribuţia care a adus-o Dragu Pavel, Ion Mantu şi Matei Solomon, ca fondatori, sprijiniţi mai târziu de Ilie Negrei şi Pavel Radula, ca pastori. Comuna Bolvaşniţa a devenit un centru evanghelic puternic pentru satele din jur, aşa că, imediat, se înfiinţează şi alte biserici în zonă, după cum urmează: 1. \ar-ciorova, având pe Maxin Măran, 2. Vălişoara, având pe Ilie Spune-i, 3. Cârpa, pe Ilie Neamţu, 4. Borlova, pe Pavel Radula, 5. Ilova, pe Bona Ion, 6. Buchin, pe Olariu Ion, 7. Armeniş, pe Ion Baderca.

Date biografice

Simion Cocârţeu s-a născut la 2 Februarie 1926, în satul Bolvaşniţa, fiind unul din cei 5 copii ai lui Petru şi Floarea Cocârţeu, ambii ţărani. A făcut şcoala primară apoi generală în comună, având ca învăţători pe preotul Munteanu şi înv. Turnea Mihai. Urmează Şcoala profesională de lăcătuşi mecanică fină la Timişoara, împreună cu Sporea Nicolae. La 20 Mai 1947, se căsătoreşte cu Maria Jura Ecsha, iar în anul următor, este încor

Viziunea unei naţiuni porat în armată; anii 1948 – 1950. În armată este accidentat, şi va rămâne invalid gradul II.

În urma căsătoriei, vor avea doi copii; Petru Cocârţeu, care, urmând şcoala, devine dentist şi Timotei Cocârţeu, care devine învăţător. La 14 August 1986, Simion şi Maria Cocârţeu emigrează în U.S.A., stabilindu-se definitiv la copiii lor. Petru Cocârţeu, cu familia, erau aici din 1981, expulzaţi fiind de Guvernul Comunist Român, iar Timotei din 1983.

Comentariu realizat de Petru Cocârţeu, 20 Nov. 1996, Mogadore, Oh. U.S.A.

Simion Cocârţeu, născut 1926

PCTRL COCÂRŢEU

PEOPLE AND ACTIONS SIMION COCIRTEU

This small publication entitled People and Actions is in the form of a manuscript. It is signed by Simion Gocirteu, the father of Petru Cocirteu and the grandfather of Gosmin Cocirteu, all three contributing to the manuscript appearance.

This book is an expression of the Romanian character, experimented by the forefathers of the Romanian nation. They are our parents, followed and transmitted to future generations.

The book has several chapters. They are as follows:

1. Captain IANCU TEMES, 1830 – 1897. The author being one of his great nephews, describes the events which were spoken to him by his grandmother, Semenica Temes Cocirteu (Kokorzen), the daughter of Ion Temes, who was the brother of Gaptain Iancu Temes. Described in this book are the events tied to his family, relatives which were left with small souvenirs from the captain. Also mentioned is Capt. Temes's contribution to the spreading and teaching of the Romanian language and culture through the Iancu Temes Foundation.

2. Colonel FLOREA DAR A, 1895 – 1958. Describes the personality of col. Dar a, who was the commander of the 2nd Bat-talion of Border Guards and the commander of the 19th Infantry Regiment of Caransebeş. Col. Dar a fought on the east-ern front to retake Basarabia and Northern Bucovina which were captured by the Russians în 1940. Being a eyewitness to these events… he told his descendants, with great pride, of these scenes, happeanings and other things which he experimented wanting to pass on to his descendants what their ancestors had done. In this same chapter, the Anti-Communist Resistance Movement is presented, from the surrounding Caransebeş area.

Viziunea unei naţiuni in which many Romanians from the neighboring villages partic-ipated în at the same time showing col. Dar a's contribution to spreading the Romanian Character to the post-war generation.

3. Father IONMUNTEJ\NU (Priest) and the teachers of the village.

The activity of Father Ion Munteanu is presented as priest and teacher, his sacrifice and service at the demand of the vil-lagers. The author had as his teacher Father Munteanu, recall-ing many events from his childhood. Also mentioned here is the contribution of teacher Turnea Mihai called Cioia, who promoted schooling and culture to the villagers, standing by Father Munteanu for many years în Bolvasnita

and the neighboring villages. After which follows the list of teachers which came after until 1980. Especially mentioned is the period of Matei Trandafir, who served all his life, educating generation after generation, with great sacrifice.

4. The histori of the Christian Baptist Church Bolvasnita A short history is presented of how the Baptist Ghurch în

Bolvasnita took shape and formând. The begining of the formations was the year 1927, marking the contributions brought by Dragu Pavel, Ion Mantu and Matei Solomon, as the founders. They were later supported by Ilie Negrei and Pavel Radula as Pas-tors. The Gommunity of Bolvasnita became a powerful evangeli-cal center for the surrounding villages, so much so that other ehusches were started in the area. They are as follows (church and founder): 1. Varciorova, Maxim Maran; 2. Valisoara, Ilie Spune-i; 3. Cârpa, Ilie Neamţu; 4. Borlova, Pavel Radula; 5. Ilova, Bona Ion; 6. Buchin, Olariu Ion; 7. Armenis, Ion Baderca.

Biographical dates

Simion Cocirteu was born on Feb. 2, 1926 in the village of Bolvasnita. He was one of the 5 children of Petru and Florea Gocirteu, both peasants. He went to both primary and general

PETRU COCÂRŢEU

school in the community. He had as his teacher Father Munteanu and teacher Turnea Mihai. He then went to the Professional Locksmith School în Timişoara with Sporea Nicolae. On May 20, 1947 he is married to Maria Jura Ecsha. The Fol-lowing yearhe is incorporated into the army; 1948 – 1950. In the army he is wougded and will remain a 2nd degree invalid.

Following the marriage, they had 2 children; Petru Gocirteu who became a dentist, and Timotei Cocirteu who became a teacher. În 1986 Simion and Maria immigrate to the USA to be with their children; Petru Gocirteu and his family being here since 1981, expelled by the communist government în România, and Timotei being here since 1983.

Gommentary by Petru Cocirteu, Nov. 20, 1996, Mogadore, OH U.S.A.

Simion Cocârţeu, born 1926

Viziunea unei naţiuni

3. Inv. Ion Popescu, Eroii neamului românesc

Această scurtă lucrare, intitulată „EROII NEAMULUI ROMÂNESC", ne-a parvenit sub formă de manuscris şi este semnat de înv. Ion Popescu din Caransebeş, ROMÂNIA.

Prezentarea este, de fapt, punctul de vedere al autorului faţă de strămoşii noştri, aceia care ne-au lăsat tot ce-au avut mai bun şi mai măreţ, sub graţia Atotputernicului Dumnezeu:

1. Glia strămoşească, pământ udat de sânge şi lacrimi.

2. Cultură şi ştiinţă, produsul gândirii umane, urmată de la daci şi romani.

3. Credinţa într-un singur Dumnezeu, transmisă şi păstrată de fiecare generaţie.

Manuscrisul are trei părţi, şi se încheie cu câteva date biografice ale unor personalităţi bănăţene din sec. XIX-XX:

A. IANCU TEMEŞ, 1830 – 1897, a fost căpitan al regimentului grăniceresc Caransebeş pe vremea Imperiului Austro-ungar, (având ca împărat pe Frantz Josef, Banatul şi Ardealul fiind parte inclusă în cadrul imperiului). Iancu Temeş, „fiind unul care s-a situat în fruntea mişcării de păstrare a fiinţei naţionale şi a purităţii limbii române", fiind fondatorul „Fundaţiei Iancu Temeş", după moarte, toată averea, împreună cu suma de 6.000 florini a donat-o Diecezei Caransebeşului, constituind un fond substanţial, folosit pentru dezvoltarea ştiinţei şi culturii româneşti.

B. FLOREA DAR A, 1859 – 1958, a fost polonei al batalionului grăniceresc nr. 2 Caransebeş şi apoi comandantul regimentului 96 infanterie, cel care a luptat pe frontul de răsărit în cel de-al doilea război mondial, pentru reintegrarea Basarabiei şi

PETRU COCÂRŢEL

Bucovinei în trupul ţării. Sunt descrise lucruri legate de familie, autorul fiind rudă cu colonelul, din partea mamei.

C. AUREL VERNICHESCU, 1898 – 1949, inginer agronom de profesie, deputat în Parlamentul României, membru al Partidului Naţional Ţărănesc, condus de Iuliu Maniu, a fost conducătorul Mişcării de rezistenţă anti-comunistă din jurul Caransebeşului, alături de col. Ion Utză şi au. Spiru Blănaru de la Băile Herculane.

În august 1949, A. Vernichescu este condamnat la muncă silnică pe viaţă, ca la numai câteva zile să fie executat fără sentinţă în Pădurea Verde, din Timişoara, sfârşindu-şi viaţa la numai 51 de ani.

Date biografice

Ion Popescu s-a născut în anul 1919, în.com. Bolvaşniţa, jud. Garaş-Severin, fiind fiul lui Ion şi Maria Popescu.

A urmat şcoala primară în satul natal, deşi a fost orfan de tată, care a murit în primul Război Mondial, este crescut împreună cu verişoara sa primară, Maria Ecsha, de mama sa şi de bunicul său, Solomon, şi cu toate greutăţile familiare, mama sa, Maria Popescu, îl dă la Şcoala Normală din Caransebeş, termină ca învăţător, în anul 1939, şi este repartizat în Com. Buchin, unde funcţionează până pleacă pe front, în 1941.

„Mama, pentru mine, a fost totul; a fost o eroină, a dăruit tot ce-a avut, s-a dăruit pe sine, numai ca să-mi dea mie carte…"

În armată, a făcut Şcoala de ofiţeri, fiind sublocotenent pe front, unde este rănit la piciorul drept, apoi trece în rezervă. A fost susţinătorul şi mentorul spiritual al Mişcării de rezistenţă anti-comunistă din Banat şi Ardeal, pentru care a fost arestat de mai multe ori. În 1959, a fost condamnat la 25 ani închisoare, fiind eliberat în 1964. De la vârsta de 24 de ani şi până în anul 1989, a fost urmărit şi anchetat de securitate, executând aproape 10 ani de închisoare. Din prima căsătorie are doi copii;

Viziunea unei naţiuni

Ion Popescu, asistent medical, şi Stelian Popescu, învăţător. După 1964, se recăsătoreşte cu doamna Maria Popescu, din Caransebeş, dedicându-se slujirii Bisericii Ortodoxe locale, până în prezent.

Comentariul a fost realizat de Petru Cocârţeu, Mogadore, OH. U.S.A. 10 Nov. 1996.

ION POPESCU născut 1919

PETRU COCÂBŢCL

HEROES OF THE ROMANIANS Ion Popescu

This short report is entitled „HEROES OF THE ROMANIANS", and is in the form of a manuscript signed by Ion Popescu from Caransebeş, România.

This report is written from the autor's point of view regard-ing our ancestors whom have left us all they had great and won-derful through the of our Grace of our Almighty God:

1. Ancestral nation, eartdrenched with blood and tears.

2. Culture and knowledge, products of human throught, taken from the Dacians and the Romans.

3. Belief în a single God, transmitted and retained through ea ch generation.

The Manuscript is divided into parts, begining with several biographical dates.

A. IANCU TEMES 1830 – 1897, former captain of the Border Regiment of Caransebeş during the time of the Austro-Hungarian Empire, having Frantz Josef as their king. Banat and Ardeal were also included in this empire. Iancu Temes, „begin one who situsted himself at the head of the movement designed to sustain Romanian nationality and its language in the purest form", was the founder of „The Iancu Temes Foundation". After his death, he donated his entire estate and the amount of 6.000 florints of the Orthodox Parish of Caransebeş, this constituted a substanţial fund used for the development of Romanian science and culture.

B. FLOREA DAR A 1895 – 1958, former colonel of the second Border Battalion of Caransebeş and afterwards the commander of the Regiment of the 96th Infantry, fought on the eaştern front in the Second World War for the reintegration of Basarabia

Viziunea unei naţiuni and Bucovina to the Romanian nation. Here are included things related to the family since the author is related to the colonel by his mother.

C. AUREL VERNICHESCU 1898 – 1949, by profession was an agicultural engineer, representative in the Romanian Parlament, and member of the National Peasant Party headed by Iuliu Maniu. Aurel Vernichescu wa the leader of the anti-com-munist resistance movement in the area of Caransebeş together with col. Ion Utza and Spiru Blanaru from Băile Herculane. În 1949 he was condemned to forced labor for life. However after a few days he was executed without begin given a trial în Timişoara at the age of 51.

Biographical dates

Ion Popescu was born în Bolvasnita, district Severin, son of Ion and Maria Popescu, in year 1919. He attended primary school in the village in which he was born even though he was an orphan with no father. He was caised together with cousin, Maria Ecsha, and his mother and grandfather Solomon. Even through the family suffered great economic hardship, his mother send him to the school în Caransebeş for teachers. He finised as a teacher în 1939 and taught în Buchin until he was summoned to the front în 1941. He writes this

about his mother, „For me my mother was everything. She was a heroine who grave all she had along with herself to give me learning…". While in the army he attended the school for officers, and was a second lieutenant while on the front. While on the front he was înjured on his right leg and sent to the rezerves. Ion Popescu was a supporter and spiritual mentor for the anti-communist resistance movement în Banat and Ardeal. He was arrested for this numerous times. În 1959 he was condemned to 25 years în prison and was released în 1964. From 1943 to 1989 he was pursued and investigated upon by the national security, enduring almost 10 years

PETRU COCÂRŢEL

of prison. From his first marriage he has two sons, Ion Popescu a medical assistant and Stelian Popescu a teacher. În 1964 he marries Maria Popescu from Caransebeş and dedicated himself to serving his local Orthodox Church until the present.

This commentary was accomplished by Petru Cocirteu, Mogadore, OH, U.S.A. Nov. 10, 1996.

ION POPESCU, *born 1919*

Viziunea unei naţiuni

4. *COMITETUL CREŞTIN ROMÂN*.

Apărarea Libertăţii Religioase şi de Conştiinţă.

1978 – 1989

Comitetul Creştin Român a fost organizaţie religioasă inter-confesională, care s-a fondat în primăvara anului 1978. Prin harul lui Dumnezeu şi eu am fost unul dintre fondatori. De-a lungul anilor, începând cu anul 1978 şi sfârşind cu anul 1989, Comitetul Creştin Român a apărat libertăţile religioase şi de conştiinţă ale tuturor românilor persecutaţi de guvernul comunist.

Întreaga activitate, constituirea, şi programul de revendicări al Comitetului Creştin Român a fost tratat de către mai mulţi autori în publicaţiile lor de-a lungul anilor. Iată câteva dintre cele mai importante: 1. Sergiu Grossu, „Calvarul României Creştine", ISBN 5 – 88586 – 107 – 4, 1994.2. Dennis Deletant, „Ceauşescu and the Securitate 1965 – 1989", ISBN 1 – 85065 – 267 – 8, 1995.3. Vlad Georgescu, „Istoria Românilor, De la origini până în zilele noastre", ISBN 973 – 28 – 0548-x, 1992.

Comitetul Creştin Român a avut o chemare din partea lui Dumnezeu într-un moment de grea încercare pentru poporul Român.

Celor ce au răspuns chemării, Dumnezeu le-a dat o viziune cu privire la lucrarea şi mandatul pe care-l au de îndeplinit şi tot El, Marele nostru Dumnezeu, a împlinit această viziune sub ochii noştri. Care era, de fapt, această viziune? Răspunsul este ca România să se bucure de libertate religioasă la toate nivelele. La vremea aceea, acel vis părea imposibil, era iluzoriu, greu de crezut pentru mulţi români. De peste tot, în anchetele securităţii, auzeam cuvintele: „Cu o floare, nu vine primăvara!", dar ei uitau, de fapt, să realizeze că tocmai acea floare prevestea Primăvara. „Ce poate să facă un strop de apă care cade pe o

stâncă?". Uitau, de asemenea, să realizeze că, în timp, picătura de apă va sparge stânca, cu atât mai mult cu cât ştiam că acea picătură este acţionată de puterea lui Dumnezeu.

Doresc să menţionez cu deplină certitudine că activitatea Comitetului Creştin Român a fost controlată şi păzită de mâna Celui Atotputernic, altfel nu am fi putut izbuti. Dumnezeu însuşi a acţionat chiar cu semne şi minuni în multe situaţii, fapt care a băgat groază în potrivnicii noştri, ca apoi, în cele din urmă, rând pe rând, să ne oblige să părăsim ţara.

Lucrarea Lui Dumnezeu a fost încununată cu succes şi biruinţă, dar ara avut şi pierderi, mulţi dintre compatrioţii şi fraţii noştri plătind cu însăşi viaţa lor. Numele lor cu cinste s-a adăugat eroilor neamului românesc, pe care istoria, cu onoare, îi va recunoaşte şi, cu siguranţă, în ziua veşniciei, Dumnezeu îi va răsplăti.

Comitetul Creştin Român a împlinit anul acesta 20 de ani de la înfiinţare.

În acest an, 1998, Statele Unite şi România au celebrat 80-a aniversare a relaţiilor diplomatice dintre cele două ţări, eveniment sărbătorit la Washington, la 16 ianuarie 1998, în cadrul Departamentului de Stat al Statelor Unite.

Cu această ocazie, Dumnezeu mi-a creat oportunitatea, prin reprezentanţii celor două ţări, să fiu unul dintre invitaţi, ca vorbitor la această aniversare. Astfel că în cele 30 de minute, am avut ocazia să prezint activitatea Comitetului Creştin Român în promovarea Drepturilor Omului în România în anii 1980 şi, cu aceasta, pot să afirm încă o dată, că biruitor este Domnul Dumnezeul nostru, Cel care a coordonat şi îndeplinit viziunea acelora care s-au încrezut în El.

În cele ce urmează, este redat în întregime, în limba engleză, discursul ţinut de autor la cea de-a 80-a aniversare a relaţiilor diplomatice dintre Statele Unite şi România.

Viziunea unei naţiuni

THE ROMANIAN CHRISTIAN COMMITTEE'S

Activity Promoting Human Rights în România in the 1980's. THE ROMANIAN CHRISTIAN COMMITTEE

for the DEFENSE of RELIGIOUS FREEDOM and CONSCIENCE

Speech Given By: *Petru Cocirteu*

On The 80th ANNIVERSARY Of DIPLOMATIC RELATION

BETWEEN

The UNITED STATES and ROMÂNIA – JANUARY 16, 1998 U.S. DEPARTAMENT OF STATE

2201 C STREET, N.W. WASHINGTON, D.C.20520

Itis a great honor and privilegefor me to be here, *on this the 80th Anniversary of Diplomatic Relation between the United States and România*. *I am grateful to the reprezentatives of the State Departament*, *the representatives of România and Ambasadors James C*. *Rosapepe and Mircea D*. *Geoană who invited me to participate at this celebrated event*.

I am delighted to address you, *distinguished Representatives of the State Departament*, *Representatives of România*, *Members of Congress*, *Ambassadors and leaders of the Romanian Community in the United States*.

Ladies and Gentleman, *over the years I was involved in the Romanian Christian Committee for the Defense of Religion Freedom and Conscience*, *an organizationfounded în 1978 în România*, *of which I was one of the founding members*. *This year the organization will commemorate its 20th Anniversary*. *The international* conditions *following the year of 1976*, *were favorablefor theformation ofthis committee*. *Jimmy Carter*, *a*

strong believer în humans rights, *became president of the United States*. *Jean Paul* II, *of commurdst Poland*, *became Pope of the Vatican and the SOLIDARITY movement was on the rise în Poland*. *These condition determined afew Romani-ans to lift their voices for the defense of human rights*. *In the spring of 1976*, *Paul Goman* formând *CARTA* 76. *În 1977 a large group of miners from Petroşani went on strike*, *protest-ing their rights*, *under the leadership of Ion Dobre*.

Being encouraged by these movements and because human rights were being trampled under foot, în April, 1978, students, people of various professions, pastors and priests founded The Romanian Christian Commâttee under the leadership of Rev. Pavel Nicholescu. In the months followed, the Committee became qffiliated with Christian Solidarity International, based în Zürich, Switzerland, whose president was Hans Stukerberger. Through this organisation, the Romanian Christian Committee had an internaţional voice at the United Nations, English Parlament, French Parlament, German Parlament and most importantly the U.S. Congress. the Committee was founded by ten members. They were the foilowing: Pavel Nicolescu from Bucharest, Genoveva Sfateu from Iaşi, Ianculovici Dimitrie, John Moldovan, Emerich luchas, Nicolae Troian Bogdan, Ion Brisefrom Timişoara, Ludovic Oshwald from Zalău, Rădoi Nicolae and Petre Cocirteu from Caransebeş.

Afew days after the Committee sfounding and its presen-tation over Radio Free Europe by its director Noel Bernard other new members joined the committee as follows: from Bucharest: Gheorghe Calciu Dumitreasa, Gheorghe Braşoveanu, Ionel Cana; from Cluj: Radu Capusan, Ion Teodosiu, Iosef Enedith; from Arad: Pavel Gavrilovich, în

Viziunea unei naţiuni

Flonta, Ion Dimbianu and Troian Bogdan; from Caransebeş: Ion Teleaga, Petru lela and Ion Mircu; from Oradea: Paul Negruti; from Bosca: Ion Spune-i and Ion Girboni; from Ploieşti: FUip Dinca; from Constanta: Emil Dumitru; from Suceava: Petru Clipa; from Sibiu: Sabin Teodosiu and Victor Lacătus; from Hunedoara: Duca Viorel and Ionel Presban; from Turnu Severin: Zaharia Plascaru, Pavel Ploscarul and Gheorghe Burtea.

În May of 1978, pastors Joseph Tzon and Aurel Popescu addressed a leter to the Committee trough which they expressed their wishes to help the Committee trough the evan-gelistic branch, after which other pastors. and priest also joined în *They are Liviu Olah, Petru Dugulescu, Vasile Talos, Bunian Cocor, Baniamin Cocar, Ion Stef Vasile Brânzei, Joseph Stefanut, Viorel Dumitrescu, Ion Avramescu, Ştefan Gavrilă.*

The Purpose of Committee was: 1) to defend religioustree-dom and conscience through open letters address to the Romanian government, Christian Solidarity International and the governments of West; 2) to preach the Gospel throughout the country boldly and without hindrance; 3) to distribuie the Bible and other Christian literature

throughout the country and the former Romanian terrttories of Moldavia, Bucovina and the district of Herza. Committee was organized trough four branches: 1) Defense, of which the founding members were responsible for and which three were în charge of: Pavel Nicholescu, Dimitrie Ianculovich and Petre Cocirteu; 2) Evan-gelism, of which Liviu Olah, John Moldovan and Petru Dugulescu were responsible for; 3) Distribution of Christian Literature which was under the responsability of FUip Dinca, ion Oroian, Constantin Sfatcu, Paul Gross and Emil Dumitru;

4) International Relations under the responsability of Radu Capusan, Filip Dinca, John Moldovan and Aurel Popescu.

În September of 1978 afew months after the Committee's founding, the Committee had hundreds of members and col-laborators and had representatives în almost every dty în România. The Committee elaborated seven documents regarding human rights violation which were sent to Christian Solidarity International, the governments of the West and the U.S. Congress. Because of this three members of the Committee: Petru Cocirteu, Rădoi Nicolae and Ionel Presban were arrested. We were be sentenced to 15 – 25 years în prison, being accused of high treason, but through the Grace of God and the intervention of U.S. government we were sentenced to varying terms of at least 1 year în prison. on this occasion I would like to thank Mr. Robert Baker and Mr. Ted Baker from the State Departament, Steve Sabo and Judith Bunckerform the U.S. Embassy în Bucharestfor their contribution in our case.

After my release from prison, I was asked by Romanian government officials to leave the country. Because at the time I did not want to leave România, on November 29, 1979 the „Securitate" caused a traffic accident in which I was severely înjured but through God's Mercy I recovered after one year. On February 14, 1981, I came to the United States with my family and in 1986 I become a citizen of the United States. Begining with 1982, members of the Committee and myself would come before the U.S. Congress and the Commission for Security and Cooperation in Europe presenting facts concerning human rights violation in România. Duc to this, Christians and dissidents were releasedfrom prison and the demo-lition ofehurches stopped in many *cities. Among them was Ion Teodosiu, a member of the Committee, who*

was arrested and

Viziunea unei naţiuni *sentenced to death în 1982 accused of high treason and Ion Ştefan who was sentenced tofour years în prison for political activities against the government. Because of U.S. inter*vention *Ion Teodosiu was released after six months and is cur-rently residing* în *Oregon with his family. I would like to thank Ambassador David Fundenburck, Mr. Jonathan Rickert and Mr. Ted Baker from the State Departament for their contribution to this case.*

Even though the activity of the Romanian Christian Committee was successful during this. period of 1978 – 1989, we had severa! *members who paid with their lives. These are their names*:

1) Sabin Teodisiu from Cisnadie; *2) Victor Lacătus from Sibiu*; *3) Nicolae Troian Bogdan from Timişoara*; *4) Petru Clipa from Suceava*; *5) Daniel Pausanform Baia Mare*; *6) Ion Gherman from Orşova. In this context, the words of Constantin Brâncoveanu, addressed to the Sultan at Constantinople, is the motto of the martyrs who died for the freedom of their people, „only when a seed died can it produce a large harvest".*

In our interrogation by the „Securitate", they would try to intimidate us by saying, it doest aflower bring the spring!... *bat theyforgot, that even oneflower announced the coming of spring. They would also say, „You are like a drop ofwater on «mountain". They did nit realize that this drop ofwater was în God's hands and in the end would destroy their mountain.*

During this period the Romanian Christian Committee os *also closely helped by*:

1) Kestone Collège from London led by their representative 4 «en *Schorff*;

PETRI! COCÂRŢEU

2) East and West International Iad by Jeff Collins and Radu Capusan;

3) The Voice of the Martyrs led by Rev. Richard Wurmbrand;

4) East Watch International led by Jim Crossley;

5) Christian Solidarity International from U.S.A. led by Jim Glazier;

6) Radio Pree Europe from New York led by C. Alexandroaie and Liviu Floda.

Thday, as we commemorate the 80th Anniversary of diplomatic relation between the United States and România, I

would like to thank the State Departament, especially Mr. Robert Baker, Mr. Jonathan Rickert, Mr. Ted Baker, Mr. Martin A. Wenick, and Secretary of State Jim Baker for their contributions to the Romanian people and to the Romanian Christian Committee between the period of 1978 – 89. I would like to extend the same apreciation to the Commission of Security and Cooperation in Europe and the United State Congress, especially Sen. Alfomse D'Amato, Sen. Steny Hoyer, Sen. Dante Fascell. Sen. Robert Dole, Rep. James McDonald, Rep. Christopher Smith, Sen. Alen Cranston, Sen. Edward Kennedy, Rep. Mary Rose Oakar, Sen. Jesse Helms, Rep. Frank Woljf, Sen. John Glenn and Sen. Coates.

I am very happy and excited at how well relations between the United States and România have evolved over the past several years following 1989 and especially after Novemberl996.

The words of Nicolae Titulescu, President of The League of Nations in 1930 and 1931, shoidd be a motto forfuture relations between the United States and România. He stated that, „three elements are necessary for internaţional coopera

Viziunea unei naţiuni *don to triumph. 1) The wish of understanding another though patience. 2) The will to action with thefear of God. 3) Generosity and servitude towards your ally".*

— Sept. 10, 1930, League of Nations, Geneva. In our presence here as Romanian-American leaders of the Romanian community in the United States we want to make known our unanimous wish that Romanian fulfil her longtime dream of being a part of the Western world. We look forward with hope, in that România will be part of the *North Atlantic Treaty Organization in 1999.*

I thank all that have assembled here to commemorate this the 80th Anniversary of Diplomatic Relation between United states and România.

May God help us in this endeavor and bless the United States of America and România.

May God bless you all. Thank You.

Petru Cocirteu D.L.T.
Portage Dental Laboratory
206 Manning Rd.
Mogadore, OH 4426

tel. (330) 699 – 0784
fax. (330) 928 – 5573

Capitolul al IV-lea

Normele creştine

1. *Doctrina creştină propriu-zisă*

2. *Aplicaţie personală*.

Doctrina creştină, *realitate a vieţii zilnice*

PETRU COCÂRŢEU

J. *Doctrina creştină propriu-zisă*

Notă: Dacă în primele capitole am văzut cine au fost străbunii neamului nostru, care le-au fost caracterul, ţelul, năzuinţele şi care le-a fost credinţa, cred că este absolut necesar pentru noi, generaţia de la sfârşitul secolului al XX-lea şi începutul secolului al XXI-lea, să ne cunoaştem crezul, să-l cunoaştem pe Marele nostru Dumnezeu, Creatorul şi Susţinătorul tuturor lucrurilor, văzutelor şi nevăzutelor, Să-i urmăm povaţa sub călăuzirea Duhului Sfânt. Numai aşa vom fi o naţiune binecuvântată pe pământ, unde pacea şi buna învoire vor dăinui pururea, bucurându-ne eu toţii, sub mâna binefăcătoare a Proniei divine.

În acest sens, capitolul care urmează, intitulat Normele Creştine, prezintă pe scurt, şi pe înţelesul tuturor, doctrina creştină.

Cele prezentate în acest capitol pot fi de folos pentru toţi oamenii, pentru creştini, indiferent de confesiunea sau biserica de care aparţin, precum şi pentru toţi aceia care doresc să cunoască doctrina creştină.

7. *Doctrina despre Dumnezeu*.

Exd. 3: 13 – 15, Deut. 4: 32 – 36, Psalmul 46: 10.

Introducere: Există un singur Dumnezeu, Care se manifestă ca Trinitate absolută şi indispensabilă: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dar acţionează ca Unitate dintotdeauna. El este începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor; Gen. 1: 26, Mat. 3: 16 – 17, Apoc. 1: 8.

Viziunea unei naţiuni

Câteva noţiuni introductive: Domeniul de definiţie, (infinitul şi finitul).

1. Domeniul de definiţie reprezintă totalitatea informaţiilor pe care le avem cu privire la un lucru, fiinţă etc, pentru a-l putea defini sau prezenta.

a. Domeniul de definiţie material (lumea materială), este finit,

tridimensional, determinat de timp, spaţiu şi loc şi are ca suport toată înţelepciunea lumii, acumulată de-a lungul veacurilor.

b. Domeniul de definiţie spiritual (lumea spirituală) este infinit, cât cunoaştem noi prin credinţă. A patra dimensiune spirituală are ca suport înţelepciunea lui Dumnezeu arătată oamenilor în Cuvântul lui Dumnezeu, adică BIBLIA, care este puterea lui Dumnezeu. Rom. 1: 16, I Cor. 1: 18.

Dumnezeu este Duh şi Persoană, unica fiinţă care există prin Sine însăşi, nu depinde de creaţie sau om, ci creaţia şi omul depind de El. (Exd. 3: 4)

„Eu sunt Cel ce sunt, vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numeşte „EU SUNT", m-a trimis la voi".

Atributele lui Dumnezeu:

1. Dumnezeu este Atotputernic (omnipotent), a creat cerurile, pământul şi pe om. Prin Cuvântul Său a zis şi au luat fiinţă. (Gen. 1: 31) (Gen. 2: 7).

Domnul i s-a arătat lui Avraam şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea mea şi fii fără prihană" (Gen. 17: 1).

2. Dumnezeu este peste tot, în acelaşi timp (omniprezent), nimeni nu se poate ascunde de faţa Sa. „Crugurile cerurilor nu te pot cuprinde" (Ps. 97: 9) (Ps. 92: 5).

„Unde voi fugi departe de Faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo, dacă mă voi culca în locuinţa morţilor.

PETRU COCÂRŢEL

Iată-Te şi acolo, dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mâna Ta mă va călăuzi". (Ps. 139: 7 b-lOa)

3. Dumnezeu este Atotştiutor (omniscient), ştie totul prin înţelepciunea Sa, toate lucrurile stau în fiinţă. (Ps. 94: 11) (Ecles. 3: 11) (I Cor. 2: 7) (Efs. 3: 10).

„Ştii când umblu şi când mă culc şi cunoşti toate căile mele, căci nu-mi ajunge Cuvântul pe limbă şi Tu, Doamne, îl cunoşti în totul". (Ps. 139: 3 – 4).

4. Dumnezeu este SFÂNT. „Sfinţenia este podoaba casei Tale, Dumnezeule". Isaia 6: 3, Lev. 11: 45, Isaia 57: 15.

„Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel atotputernic, care era, care este, care vine!" Apoc. 4: 8 b.

5. Dumnezeu este Unitate în Trinitate specifică, unică singurului

Dumnezeului Atotputernic. Isaia 45: 5, Gen. 1: 26.

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, ootezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt". Matei 28: 19.

6. Dumnezeu este Dragoste, îl iubeşte pe om cu o dragoste jertfitoare (agape) şi aceasta a dovedit-o în Fiul Său Iisus Hristos. I Ioan 4: 8 – 9, Ioan 3: 16.

„Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste". I Ioan 4: 16.

7. Dumnezeu este Drept. În dreptatea Sa a judecat şi pedepsit păcatul omenirii, în Trupul Său pe crucea de pe Golgota. I Ioan 3: 3 – 4, Gen. 18: 25, Apoc. 15: 4 b, Ps. 145: 17.

„Eu sunt Domnul care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu! zice Domnul". Ieremia 9: 24 b.

Viziunea unei naţiuni

8. Dumnezeu este Etern, veşnic, dintotdeauna, începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor Ioan 1: 1 – 4. Apoc. 1: 17 – 18.

„Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul", zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic". Apoc. 1: 8.

9. Dumnezeu este Infinit în timp şi spaţiu, în cunoaştere şi înţelepciune, în toate atributele sale, deasupra tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute.

Efeseni 1: 17 – 21, Psalmul 145: 7, I Cor. 1: 25; 1: 27. „Scaunul Tău de domnie este aşezat din vremuri străvechi, Tu eşti din veşnicie" Psalmul 93: 2.

10. Dumnezeu este Adevăr. Cuvântul Său este adevărat şi rămâne în veac. Psalmul 119: 160, Ioan 14: 6, Ioan 17: 17.

„Dar Domnul este Dumnezeu Adevărat, este Dumnezeu Viu şi un împărat veşnic, pământul tremură de mânia Lui". Ieremia 10: 10.

11. Dumnezeu este Suveran în mărire şi putere, în măreţie şi slavă, în univers şi veşnicie. Psalmul 24: 7 – 10, Deut. 4: 35.

„A ta este Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău. A Ta, Doamne, este Domnia, căci Tu te înalţi ca un stăpân mai presus de orice!" I Cronici 29: 11.

12. Dumnezeu este Neschimbat, adică imutabil. Tot ce începe duce la bun sfârşit. Numeri 23: 19 – 20, I Samuel 15: 29, Rom. 11: 29.

„Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus,

pogorându-se de la Tatăl luminilor în care nu este nici schimbare nici umbră de mutare". Iacov 1: 17.

Sfinţenia, Dragostea şi Dreptatea lui Dumnezeu sunt indisolubile, acesta fiind caracterul lui Dumnezeu. Ps. 93: 5.

PETRU COCÂRŢtL

Omul este creatura lui Dumnezeu şi este format din: trup, suflet şi duh. Gen. 2: 7. I Ţes: 5: 23. Omul, prin neascultare, cade în păcat şi este alungat de la faţa lui Dumnezeu Gen. 3: 6, 10 – 11; 3: 24. Dumnezeu ia chip de om în Fiul Său, se naşte în Trup, vesteşte Calea, Adevărul şi Viaţa (Mântuirea) pentru o perioadă de 32 ani după care moare pe cruce, plătind păcatul omenirii. Înviază după trei zile şi este viu în vecii vecilor. Ioan 3: 16, Ioan 14: 6, Luca 32: 33 – 34. Luca 24: 5 – 6. Matei 28: 18 – 20.

Dumnezeu, ca să se poată apropia de om, intră în dispensaţiune şi aşa a fost:

— Dispensaţiunea Tatălui, de la căderea omului în păcat până la Ioan Botezătorul. În această perioadă: patriarhi, legea lui Moise, judecătorii, prorocii, profeţii mari şi mici.

— Dispensaţiunea Fiului, de la Ioan Botezătorul până la Ziua pogorârii Duhului Sfânt. În această perioadă: Naşterea Domnului Iisus, Lucrarea Domnului Iisus pe pământ cu cei 12 apostoli, Moartea, învierea Sa glorioasă, înălţarea la cer.

— Dispensaţiunea Duhului Sfânt, de la Rusalii şi până la Răpire; este, de fapt, perioada Bisericii, din prima eră şi până în prezent.

Cine caută pe DUMNEZEU, îl găseşte. Prin auzirea Cuvântului vine credinţa. Ea este darul lui Dumnezeu pentru toţi cei ce-L caută. Prin credinţă, pricepem lumea Lui Dumnezeu, fără ea este imposibil. Ev. 11: 3.6.

A. DUMNEZEU TATĂL

Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu, are toate atributele ca Dumnezeu. Pentru a putea fi înţeles suficient, şi necesar în limitare, este prezentat ca Dumnezeu Tatăl.

Viziunea unei naţiuni

1. AUTOR (planificator) şi CREATOR.

a. A creat lumea văzută şi nevăzută şi omul:

„La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul" Gen. 1: 1.

„Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu". Gen. 2: 7.

b. A creat planul salvării omenirii şi a celor credincioşi. Ioan 1: 12.

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui". Efeseni 1: 4.

2. PĂSTRĂTOR (Veghetor) şi SUSŢINĂTOR

a. Păstrează şi susţine lumea şi creaţia:

„El, Care ţine toate lucrurile (Universul) împreună cu Cuvântul puterii Lui". Evr. 1: 3.

b. Păstrează şi susţine fiinţele create, vieţuitoarele. „Toate aceste vieţuitoare te aşteaptă ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc, îţi deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătăţile Tale". Psalm 104: 27 – 28.

c. Păstrează şi susţine pe om şi naţiunile pământului. „El a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului: Le-a aşezat anumite vremi şi le-a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ele să-L caute pe Dumnezeu" Fapte. 17: 26 – 27 b.

d. Păstrează şi susţine pe cei credincioşi.

„Nu vă îngrijoraţi dar zicând: Ce vom mânca? sau Ce vom bea? sau cu ce ne vom îmbrăca? Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută, Tatăl vostru Cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele". Matei 6: 31 – 32.

PETRU COCÂRŢCL

3. JUDECĂTOR şi DISCIPLINATOR

Dumnezeu va judeca şi va pedepsi orice fărădelege şi păcat.

a. Va judeca lumea cu dreptate, Rom. 2: 2.

„El va judeca şi va răsplăti fiecăruia după faptele lui".

Rom. 2: 6.

b. Disciplinează şi pedepseşte pe cei credincioşi, ca să nu fie judecaţi odată cu lumea. Evrei 12: 7 – 9.

„Căci Domnul pedepseşte pe cine-L iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-L primeşte". Evrei 12: 6.

B. DUMNEZEU FIUL

Dumnezeu Fiul este Dumnezeu, are toate atributele dumnezeirii: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt Una, Dumnezeu Fiul a luat trup de om, a făcut cunoscute omenirii lucrările Tatălui, a murit pe Cruce, ispăşind plata păcatului, a înviat şi este viu în vecii vecilor.

J. *ÎNAINTE de înTRUPARE, (de Bethleem)*

a. Una cu Dumnezeu în creaţie. Coloseni 1: 16, Gen.

1: 26.

„Toate lucrurile au fost făcute prin El, şi nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El". Ioan 1: 3.

b. Ca Îngerul Domnului, Gen. 16: 7, Gen. 16: 11. Iisus Hristos apare în Vechiul Testament de mai multe ori ca Îngerul Domnului, vorbeşte cu autoritatea lui Dumnezeu şi primeşte închinarea ca un Dumnezeu.

„Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri şi i-a zis: „— Avraame! Avraame!" – Iată-mă", a răspuns el"... – „Pe mine jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi *m*

Viziunea unei naţiuni voi înmulţi foarte mult sămânţa". Gen. 22: 11, Gen. 22: 16 – 17.

c. Ca Mesia, cel profeţit de proroci şi profeţi, Venirea lui Mesia în lume, este profeţită de aproape toţi prorocii şi profeţii Vechiului Testament; Isaia 11: 1 – 4, Ps. 22: 25 – 28, Apoc. 5: 2 – 5, Mica 5: 2, Isaia 53: 1 – 12.

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui. îl vor numi: minunat Sfetnic, Dumnezeu Tare, Părintele veşniciilor, Domn al Păcii". Isaia 9: 6.

2. Perioada mesianică a lui IISUS HRISTOS.

DUMNEZEU-FIUL; (*de la naştere şi până la înălţare*).

a. Ca Dumnezeu: La naştere, a participat oştirea cerească care a cântat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui". Luc. 2: 14. La vârsta de 12 ani învăţa norodul în sinagoga din Nazaret şi zicea: „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia...". Luca 4: 18. A făcut semne şi minuni, a vindecat pe bolnavi, a înviat morţii şi a poruncit mării înfuriate: „Iisus s-a sculat şi a certat vântul şi valurile înfuriate, care s-au potolit; şi s-a făcut linişte". Luca 8: 24. Apostolul Ioan declară cuvintele: „Şi noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Iisus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu Adevărat şi Viaţa Veşnică. Ioan 5: 20. De câteva ori s-a prezentat ca Dumnezeu cu cuvintele: „Înainte să fi fost Avraam, „EU SUNT!"; Gând le-a zis Iisus: „EU SUNT!", ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ". Ioan 18: 6. De fapt, sunt aceleaşi cuvinte cu care s-a adresat lui Moise. (Exodul 3: 4)

PETRU COCÂRŢEL

La moartea lui Iisus, tâlharul a avut parte de viaţă veşnică: „Iisus

a răspuns: Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai!" Luca 23: 42.

Creaţia, Universul, n-au putut să înţeleagă moartea Creatorului ei. De aceea; „de la ceasul al şaselea s-a făcut întuneric peste toată ţara până în ceasul al nouălea, soarele s-a întunecat" Luca 23: 44 – 45 b.

Învierea Sa glorioasă: îngerul i-a zis: „Pentru ce căutaţi printre cei morţi pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat! Aduceţi-vă aminte ce v-a spus când era încă în Galileea!" Luca 24: 5 – 6; Iisus Hristos s-a arătat de nenumărate ori după înviere: „Pe când uşile locului, unde erau adunaţi ucenicii, erau încuiate de frica iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă!" Luca 20: 19.

Înălţarea la cer: „Pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei, şi a fost înălţat la cer" Luca 24: 51.

b. Ca om, Este Dumnezeu perfect şi este om perfect, a avut un moment al naşterii, al copilăriei, al adolescenţei şi al maturităţii, apoi al morţii, dar a înviat şi este viu în vecii vecilor; „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, CEL VIU; am fost mort şi iată că sunt VIU în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale locuinţelor morţilor". Apoc. 1: 17 – 18. S-a născut la Bethleem, unde pastorii şi magii au venit, s-au închinat şi i-au adus daruri; „Au intrat în casă şi au văzut pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu faţa la pământ şi i s-au închinat, apoi şi-au deschis vistieriile şi i-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă" Matei 2: 11.

Ca om, a fost flămând, i-a fost sete, a fost ispitit de diavol în pustie: „Pleacă, Satano! i-a răspuns Iisus, căci sete scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini, şi numai Lui să-l slujeşti". Matei 4: 10.

Viziunea unei naţiuni

Ca om, a fost trist şi a plâns la mormântul lui Lazăr şi pentru cetatea Ierusalimului; „Când s-a apropiat de cetate şi a văzut-o, Iisus a plâns pentru ea". Luca 19: 41.

Ca om, a murit, fiind răstignit pe crucea de pe dealul Golgota, suferind şi ispăşind plata păcatelor omenirii de la cele trei nivele, Trup, Suflet şi Duh.

1. Suferinţă la nivelul trupului: bătăi cu biciul roman, sudoarea s-a transformat în mari picături de sânge, cununa de spini; „Au împletit o cunună de spini şi I-au pus-o pe cap". Marcu 15: 17 b.

2. Suferinţă la nivelul sufletului: răstignit între doi tâlhari, batjocorit de trecători, care au tras la sorţi pentru cămaşa Lui, sufletul îi era întristat de moarte: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce

m-ai părăsit?!" Marcu 15, 34.

c. Scopul venirii Fiului în Lume a. Să-l facă cunoscut pe Dumnezeu; Ioan 14: 8 – 9

„Şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl. Tot astfel, nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de fiul şi acela, căruia vrea fiul să i-L descopere". Matei 11: 27.

b. Să facă cunoscut lumii întregi planul salvării din păcat şi moarte; Ioan 10: 9, 3: 16; „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine!" Ioan 14: 6.

c. Să ispăşească (plătească) păcatul lumii întregi; Evrei 9: 14, Isaia 53: 4 – 5, Rom. 9: 28, Rom. 5: 8, 10; „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire. Prin rănile Lui aţi fost vindecaţi!" I Petru 2: 24.

PETRU COCÂBŢCL

3. DUPĂ ÎNĂLŢAREA LA CER A FIULUI

a. Domn, Evrei 12: 2, Efeseni 1: 20 – 23.

„De aceea, şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi la dat numele ce este mai presus de orice nume, pentru ca, în numele lui Iisus, să se plece orice genunchi a celor din ceruri, de pe pământ şi de supt pământ, şi orice limbă să mărturisească despre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Iisus Hristos este Domnul". Filip 2: 9 – 11.

b. Mare Preot, I Tim. 2: 5, Evrei 4: 15.

„Şi tocmai un astfel de Mare Preot, ne trebuia; sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi înălţat mai presus de ceruri". Evrei 7: 26.

c. Judecător, Fapte 10: 42, Rom 2: 16.

„Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prim Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin fapta că L-a înviat din morţi..." Fapte 17: 31.

C *DUMNEZEU DUHUL SFÂNT*.

Duhul sfânt este Dumnezeu, are atributele dumnezeirii, a înfiinţat Biserica pe pământ, este una cu Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul, dintotdeauna şi în toate lucrările; I Cor. 2: 10 – 14, I Cor. 2: 4, Fapte 2: 4, 2: 17, Matei 28: 19.

1. Persoana şi Caracterul Duhului Sfânt

Duhul Sfânt nu este doar o forţă, o putere sau o influenţă. El este

o persoană, având conştiinţa de Sine, cu prezenţa calităţilor personale: voinţă raţiune şi sentiment. – ITes. 5: 19.

Viziunea unei naţiuni

„Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării". Efeseni 4: 30.

În limitarea sa, omul nu poate să perceapă în totalitate caracterul Duhului Sfânt. De aceea, Biblia foloseşte diferite metafore pentru a ilustra felul şi modul cum lucrează Duhul Sfânt: vânt, pecete, apă, foc, haină, ulei, porumbel; „Duhul lui Dumnezeu, pogorându-se în chip de porumbel şi venind peste El". Mat. 3: 16.

2. Lucrarea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt preia ceea ce a realizat Domnul Iisus, continuă şi aplică în viaţa oamenilor.

a. Duhul Sfânt lucrează la mântuirea oamenilor:

— Îi convinge de Păcat; Ioan 16: 8.

— Îi naşte din nou; „Adevărat, adevărat îţi spun că dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu". Ioan 3: 5.

b. Duhul Sfânt lucrează la creşterea spirituală a credincioşilor:

— Îi învaţă legea Domnului; Ioan 14: 26, Luca 14: 49, I Ioan 2: 20.

— Îi sfinţeşte; Efeseni 1: 4, I Petru 1: 2.

— Le dă roadele Duhului; „Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia". Galateni 5: 22.

c. Duhul Sfânt veghează asupra lucrării lui Dumnezeu:

— Îi călăuzeşte pe credincioşi; Ioan 16: 13.

— Îi împuterniceşte pe credincioşi; Fapte 1: 8.

— Le dă daruri credincioşilor; „Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh. De pildă, unuia ăi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune, altuia să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh". I Cor. 12: 4, 12: 8.

PETRU COCÂRŢCL

2. DOCTRINA DESPRE OM

Omul este creaţia lui Dumnezeu, făcut după chipul şi asemănarea Sa.

A. CREAŢIA OMULUI;

Omul a fost creat de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa, ca

să aibă părtăşie cu Dumnezeu. Gen. 1: 27.

„Să facem omul după chipul Nostru, după asemănarea Noastră, el să stăpânească peste toţi peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ". Gen. 1: 26.

După cum Dumnezeu este o Trinitate şi omul este o trinitate: trup, suflet şi duh.

Gen. 2: 7, I Ţes. 5: 23; „Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului (trup) i-a suflat pe nări suflare de viaţă (duh) şi omul s-a făcut astfel un suflet viu (suflet). Gen. 2: 7.

1. Trupul omului este format din organe, sisteme care împreună alcătuiesc organismul uman, se orientează faţă de mediul înconjurător prin cele cinci simţuri (văz, auz, tactil, miros, locomotor). Dorinţa lui Dumnezeu este ca trupul să fie păstrat cu sfinţenie, pentru că el este, de fapt, templul Duhului Sfânt. Rom. 6: 19, 1 Cor. 3: 16, II Cor. 6: 16.

„Fiecare din voi să ştie să-şi stăpânească vasul cu sfinţenie şi cinste". I Ţes. 4: 4.

2. Sufletul omului se manifestă prin: voinţă, sentiment (simţuri), raţiune (intelect).

a. Voinţă; Iov. 7: 15. Deut. 21: 14, Ps. 27: 12, 41: 2; „Puneţi-vă acum inima şi sufletul să-l caute pe Dumnezeul vostru". I Cronici 2: 19.

Viziunea unei naţiuni b. Sentiment (simţuri) Deut. 6: 5, II Petru 2: 8, Samuel 30, 6;

„Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, Aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule, sufletul meu însetează după Dumnezeu Cel viu". Psalmul 42: 1 – 2.

c. Raţiune (intelect) Psalmul 13: 2; Prov. 3: 21 – 22. „Căci înţelepciunea va veni în inima ta, şi cunoştinţa va fi desfătarea sufletului tău. Chibzuinţă va veghea asupra ta, priceperea te va păzi". Prov. 2: 10 – 11.

3. Duhul omului se manifestă prin: conştiinţă, intuiţie, comunitate (părtăşie).

a. Conştiinţă; Deutronom 2: 30; Rom. 8: 16.

„Nu am avut linişte în duhul meu, fiindcă nu am găsit pe fratele meu, Tit". II Cor. 2: 13.

b. Intuiţie; Matei 26: 41, Cor. 2: 11, I Ioan 2: 20. „Îndată Iisus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei şi le-a zis: Pentru ce aveţi astfel de gânduri în inimile voastre?" Marcu 2: 8.

c. Comuniunea (părtăşia); Ioan 4: 23, Rom. 7: 6.

„Dar cine se lipeşte de Domnul, este un duh cu El". I Cor. 6: 17.

B. CĂDEREA OMULUI ÎN PĂCAT.

Prin neascultare de Dumnezeu, omul a căzut în păcat, astfel că omul şi creaţia sunt afectaţi de păcat:

1. Toate facultăţile omului sunt afectate de păcat; din veşnic devine muritor; moartea fizică şi spirituală. Isaia 64: 6; Rom. 6: 23.

„Căci în ziua în care vei mușca din el, vei muri negreşit". Gen. 2: 17 b.

2. Toată creaţia suferă din cauza păcatului şi aşteaptă izbăvirea.

PETRU COCÂRŢEU

„Dar ştim că până în ziua de azi toată firea (creaţia) suspina şi sufere durerile naşterii şi ce va fi izbăvită de robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu". Rom. 21: 22.

C *RĂSCUMPĂRAREA OMULUI DIN PĂCAT*.

Prin Moartea şi învierea Domnului Iisus Hristos, Dumnezeu oferă întregii omeniri răscumpărarea omului din păcat şi moarte. Dar numai aceia care-L recunosc ca Dumnezeu, ÎI cred şi-L ascultă, beneficiază de acest plan măreţ al răscumpărării omului din păcat; Ioan 3: 16, Rom. 5: 10, I Ioan 1: 12.

Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut prin moarte la viaţă". Ioan 5: 24. Credincioşii cei răscumpăraţi au parte de glorificare, de slavă, ca şi mirele lor Iisus Hristos; I Ioan 3: 2.

„Ferice de cei care îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate" Apoc. – 22: 14.

3. DOCTRINA DESPRE ÎNGERI

Îngerii sunt fiinţe spirituale, cu puteri supranaturale, fără trupuri materiale, cu discernământ şi mare înţelepciune.

Îngerii sunt creaţi de Dumnezeu şi sunt de ordinul sutelor de mii şi mii şi mii... un număr nelimitat de fiinţe angelice, organizaţi pe căpetenii. Biblia vorbeşte de trei căpetenii: 1. Mihail (Daniel 10: 13); 2. Gavriil (Luca 1: 26); 3. Lucifer (Ezechel 28: 14).

Îngerii sunt de două feluri: îngeri buni şi îngeri răi.

Viziunea unei naţiuni

J. *ÎNGERII BUNI*;

Îngerii buni sunt heruvimii, serafimii, făpturile vii, îngerii

mesageri, îngerii păzitori, îngerii în slujba credincioşilor, îngerii care duc la îndeplinire judecăţile lui Dumnezeu, îngerii războinici împotriva forţelor demonice.

a. Heruvimii au rol în paza şi ocrotirea Scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

„Erai un Heruvim ocrotitor, cu aripile întinse, te pusesem pe muntele cal sfânt al lui Dumnezeu". Ezechel 28: 14.

b. Serafimii au rol în închinarea adusă lui Dumnezeu. „Serafimii stăteau deasupra Lui şi fiecare aveau şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele şi cu două zburau. Strigau unul la altul şi ziceau: Sfânt, Sfânt este Domnul Oştirilor, tot pământul este plin de mărirea Lui" Isaia 6: 2 – 3.

c. Făpturile vii, au rol în închinare adusă lui Dumnezeu. „Fiecare din aceste patru făpturi vii, aveau câte şase aripi şi erau pline cu ochi de jur-împrejur şi pe dinăuntru. Zi şi noapte ziceau fără încetare: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Care era, Care este, Care Vine!" Apoc. 4: 8.

d. Îngerii mesageri trimit mesajele lui Dumnezeu.

„În luna a şasea Îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nauareth, la o Fecioară. Numele Fecioarei era Maria". Luca l: 26 – 27 b.

e. Îngerii care duc la îndeplinire judecăţile lui Dumnezeu.

„Pe când îngerul întindea mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul s-a căit de răul acesta şi a zis îngerului care ucidea poporul: Destul! Trage-ţi mâna acum Îngerul Domnului era lângă aria lui Aravna Iebusitul". II Samuel 24: 16.

PETRU COCÂRŢCU

f. Îngerii luptători, războinici împotriva diavolului şi căpeteniilor lui.

„Dar căpetenia împărăţiei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile. Însă Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor şi am ieşit biruitor acolo, lângă împăraţii Persiei". Daniel 10: 13, Apoc. 12: 7.

g. Îngerii păzitori în păzirea copiilor mici şi în păzirea credincioşilor;

— În păzirea copiilor mici; Domnul Iisus a zis: „Feriţi-vă să nu defăimaţi pe nici măcar unul din aceşti micuţi, căci vă spun că îngerii lor din ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu, Care este în ceruri". Matei

18: 10.

— În paza credincioşilor; „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale şi ei te vor duce de mâini, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de vreo piatră”. Psalmul 91: 11 – 12, Matei 4: 6:

h. Îngerii în slujba şi slujirea credincioşilor;

„Nu sunt oare toţi duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea?” Evrei 1: 14.

2. ÎNGERII RAL

Îngerii răi sunt fiinţe angelice care au păcătuit fată de Dumnezeu, au fost alungaţi de la faţa lui Dumnezeu şi care, în prezent, luptă împotriva lucrării lui Dumnezeu şi lucrează rău în lume. Îngerii răi sunt organizaţi în structuri de autoritate şi au căpetenie pe Satana, sau Diavolul. Ezechel 28: 15.

„Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ şi împreună cu el, au fost aruncaţi şi îngerii lui”. Apoc. 12: 10.

Viziunea unei naţiuni îngerii răi sau demonii au puteri limitate. Dumnezeu le-a pus limite, ei nu ştiu gândurile oamenilor şi nici viitorul, dar luptă cu mare furie să distrugă lucrarea lui Dumnezeu.

„Atunci şarpele a zis femeii: Hotărât că nu veţi muri, dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. Gen.3: 4 – 5.

Demonii sunt organizaţi pe structuri ierarhice şi sunt în locurile cereşti. Credincioşii, în Numele lui Iisus, pot să lupte împotriva tuturor forţelor satanice prin rugăciune şi sunt biruitori. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereştii”. Efeseni 6: 12.

„Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit, pentru că Gel care este în voi, este mai mare decât cel care este în lume”. I Ioan 4: 4.

Soarta diavolului şi a tuturor forţelor demonice este iadul fiind despărţiţi pentru totdeauna de faţa lui Dumnezeu, locul de foc şi pucioasă, unde vor fi chinuiţi pe vecie.

„Şi diavolul, care înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte, în vecii vecilor”. Apoc. 20: 10.

4. DOCTRINA DESPRE PĂCAT

Păcatul este tot ce este împotriva legii morale a lui Dumnezeu în natură, atitudine şi fapta. Păcatul se clasifică în: păcatul originar şi păcatele comise;

a. Păcatul originar este moştenit de la Adam. Noi, cu toţii, suntem vinovaţi şi am păcătuit, deoarece noi eram în

PETRU COCÂRŢEU

Adam, când Adam a păcătuit. Astfel că, prin Adam, se transmite speţei umane natura coruptă a păcatului.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat a intrat şi moartea, şi astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit". Rom. 5: 12.

„Iată că sunt născut în nelegiuire şi în păcat m-a zămislit mama mea". Psalmul 5: 12.

b. Păcatele comise, sunt păcatele personale săvârşite de fiecare persoană.

„Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu". Romani 3: 23.

„Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici. Nu este niciunul să facă binele, niciunul măcar". Romani 3: 12.

Păcatele comise pot fi la nivelul trupului, la nivelul sufletului şi la nivelul duhului.

— Păcatele la nivelul trupului: beţia, curvia, furtul, sodomităţi, uciderile, necurăţia, desfrânarea.

„Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea..." Galateni 5: 19, Efeseni 5: 3.

— Păcatele la nivelul sufletului: ura, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, minciuna, dezbinările, certurile de partide etc.

„Faptele firii pământeşti sunt cunoscute: vrăjbile, certurile, zavistiile, neînţelegerile, certurile de partide". Galateni 5: 20 b

— Păcate la nivelul duhului: vrăjitoria, ghicirea, descântecele, horoscopul, ocultismul (magia neagră, magia albă, yoga, meditaţia transcendentală etc.)

„Să nu te înveţi să faci după urâciunile neamurilor acestora... nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, *dt* cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de

Viziunea unei naţiuni descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile, sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi". Deuteronom 18: 9 – 11. Galt. 5: 20 a.

Păcatele oamenilor pun un zid de despărţire între om şi Dumnezeu. Păcatul cere judecată, iar plata păcatelor este moartea.

„Nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeu". Isaia 59: 1.

„Fiindcă plata păcatului este moartea dar, darul fără de plată a lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru". Romani 6: 23.

Păcatul nu poate fi uitat sau negat, el trebuie pedepsit (ceea ce înseamnă moarte), fie ispăşit, care înseamnă substituţia morţii noastre cu moartea Domnului Iisus Hristos… Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii". Ioan 1: 29 b.

Prin mărturisirea păcatelor, în numele lui Iisus, se capătă iertare.

„Dacă zicem că nu avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire". Ioan 8 – 9.

„Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirilor, şi nu şi-au iubit viaţa până la moarte". Apocalipsa 12: 11.

5. *DOCTRINA DESPRE MÂNTUIRE (SALVARE)*

Mântuirea (Salvarea) este planul lui Dumnezeu din veşnicie de a-l împăca pe omul păcătos cu Sine, prin însuşi Piui Său, Iisus Hristos, spre a-L aduce din nou în Slavă.

PETRU COCÂRŢCL

unde să se bucure de El pentru veşnicie. Ioan 3: 16, Ioan 1: 29, Efeseni 1: 27, Romani 5: 8.

„Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El". I Ioan 4: 9

Sfânta Treime prin harul Său, a adus Mântuirea întregii omeniri:

— Dumnezeu Tatăl a planificat din veşnicie Mântuirea: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său". Romani 8: 29.

— Dumnezeu Fiul a realizat Mântuirea:

„Pe El, Dumnezeu l-a rânduit mai dinainte, ca să fie, prin

credinţă în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-şi arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte în vremea îndelungă-i răbdări a lui Dumnezeu". Romani 3: 25.

— Dumnezeu Duhul Sfânt aplică Mântuirea la viaţa credincioşilor:

„Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică, ci aţi primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: Ava", adică Tată! însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu". Romani 8: 15, 16.

Mântuirea este înţeleasă ca o ispăşire a păcatelor întregii omeniri şi, totodată, ca o substituţie a omului păcătos cu Domnul Iisus Hristos, Care a murit în locul lui, ca omul să poată deveni din nou sfânt la duh, împlinit la suflet şi sănătos la trup, aşa cum, iniţial, a fost creat. Aşadar, mântuirea începe la nivelul duhului, (naşterea din nou) se transmite la nivelul sufletului, apoi a trupului.

Viziunea unei naţiuni

„În El avem răscumpărarea, prin Sângele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile Harului Său". Efeseni 1: 17.

„Căci prin Har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu". Efeseni 2: 8.

„Duceţi până la capăt mântuirea voastră cu frică şi cu cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea". Filipeni 2: 12 b.

Cum se obţine mântuirea (salvarea)

Ca un om să fie mântuit, este nevoie să audă şi să creadă Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu îl va convinge că-i păcătos. Convins fiind că este păcătos, omul se pocăieşte, adică îi pare rău de păcatele săvârşite, le mărturiseşte, îşi cere iertare pentru păcate Domnului Iisus, renunţă la ele şi se hotărăşte de a umbla în ascultare faţă de Dumnezeu şi să creadă în Domnul Iisus Hristos, că este singura persoană care-i poate ierta păcatele şi-i poate da viaţă veşnică cu Dumnezeu.

a. Omul trebuie să audă şi să creadă Cuvântul lui Dumnezeu. Luca 10: 1 – 5.9: 1 – 2.

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică, nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă". Ioan 5: 24.

b. Omul trebuie să se pocăiască. Matei 4: 17, Marcu 1: 15, Matei 3: 2.

„Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremuri de înviorare". Fapte 3: 19.

c. Omul trebuie să creadă în Domnul Iisus Hristos. Galat. 3: 26, I Ioan 3: 1.

PETRU COCÂRŢEL

„Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan 1: 12.

6. *DOCTRINA DESPRE BISERICĂ*

Biserica este comunitatea tuturor credincioşilor adevăraţi din toate timpurile, care-L recunosc pe Domnul Iisus Hristos Capul bisericii şi practică învăţătura apostolilor, legătura frăţească, frângerea pâinii şi rugăciunii.

Biserica, sau Mireasa Domnului Iisus Hristos, poate fi numită a patra dimensiune spirituală după Trinitate, în conceptul dispensaţionalismului.

Biserica este un organism viu, al cărui Cap este Iisus Hristos, iar credincioşii mădulare unii altora în vederea slujirii.

„El este Capul trupului, al Bisericii, El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea". Coloseni 1: 18.

Biserica cuprinde totalitatea bisericilor locale din toate timpurile.

„Biserica locală este unitatea voluntară a unui grup de credincioşi, care-L recunosc pe Iisus Hristos Cap al bisericii, iar ei sunt mădularele unii altora, având la bază învăţătura apostolilor, legătura frăţească, frângerea pâinii şi rugăciuni.

1. CARACTERISTICILE ŞI PRACTICILE BISERICII

a. Învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu: în Biserică, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie predicat, învăţat şi aplicat de credincioşi. I Petru 1: 23 b, I Corinteni 1: 24.

Viziunea unei naţiuni

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos, pentru că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede". Romani 1: 16.

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în

numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit". Matei 28: 19, 20.

b. Botezul Nou-Testamental. Biserica, prin slujitorii săi, aplică Botezul fiecărui credincios care-L recunoaşte pe Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor. Botezul este administrat în numele Sfintei Treimi, este mărturia unui cuget curat şi o certificare în faţa lumii fizice şi spirituale pentru credincios că aparţine împărăţiei lui Hristos. Botezul este porunca Domnului Iisus Hristos. Iisus Hristos s-a botezat, apostolii s-au botezat şi toţi creştinii, de-a lungul veacurilor, s-au botezat, ca să împlinească tot ce trebuie împlinit. Matei 3: 13 – 15. Marcu 1: 9 – 11. Matei 28: 19. Ioan 1: 26 – 27. I Petru 3: 21.

„Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez". Efeseni 4: 5.

c. Frângerea Pâinii (Cina Domnului sau Sfânta împărtăşanie)

Domnul Iisus a instituit Cina Domnului înainte de moartea Sa şi a lăsat poruncă: „Să faceţi aceasta spre pomenirea Mea". Cina Domnului se compune din pâine şi vin.

— Elinea frântă ne aminteşte de Trupul frânt pe Cruce şi înviat dintre cei morţi pentru vecii vecilor. „Iisus a luat o pâine şi după ce a binecuvântat-o a frânt-o şi a dat-o ucenicilor zicând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu!" Matei 26: 26.

— Vinul ne aminteşte de sângele vărsat pentru spălarea păcatelor, pentru protecţie în faţa lumii spirituale şi pen

tru glorificarea credincioşilor. Evrei 9: 12 – 14, Exodul 12: 13, Apoc. 22: 14. „Beţi tot din el, căci Acesta este Sângele Meu, Sângele Legământului celui Nou, Care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor". Matei 26: 28.

Cina Domnului nu are calitatea de-a ierta păcatele, ci reprezintă reînnoirea legământului nostru făcut cu Dumnezeu şi, totodată, prin împărtăşire cu pâinea şi vinul, mărturisim în faţa lumii fizice şi spirituale, şi unii faţă de alţii, că suntem mădularele unii altora şi că aparţinem împărăţiei lui Hristos.

Înainte ca să ne împărtăşim la Cina Domnului, fiecare este dator să se cerceteză şi apoi să se apropie de Cină. Aceasta este porunca Domnului Iisus.

„Fiecare să cerceteze dar pe sine însuşi şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă şi bea,

îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte Trupul Domnului". I Corinteni 11: 28 – 29.

d. Legătura frăţească (Părtăşie)

Fiecare membru al Bisericii, mădular în Trupul lui Hristos, trebuie să participe activ în slujirea unii faţă de alţii, având o prezenţă continuă. Numai astfel este posibilă părtăşia.

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alţii, cu cât vedeţi mai mult că ziua se apropie". Evrei 10: 24 – 25.

e. Rugăciunea

Rugăciunea este comunicarea omului cu Dumnezeu. „Vărsaţi-vă inimile înainte lui Dumnezeu". Rugăciunea este expresia interioară sinceră, spontană, liberă a unui copil cu Tatăl Său Ceresc. Rugăciunile pot fi de slăvire şi adorare, de cerere, de mijlocire şi de mulţumire. Rugăciunea este

Viziunea unei naţiuni adresată lui Dumnezeu Tatăl, în numele lui Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt şi trebuie făcută cu credinţă. Evrei 11: 6, Fapte 4: 31, Mat. 6: 6 – 15.

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mulţumiri, mijlociri pentru toţi oamenii". I Timotei 2: 1.

2. MENIREA ŞI FUNCŢIILE BISERICII

a. Închinarea şi Slăvirea lui Iisus Hristos

Biserica este chemată să se închine şi să slăvească pe Mirele ei Iisus Hristos. Efeseni 5: 20, Oseia 14: 2, Coloseni 3: 16.

„Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc numele Lui". Evrei 13: 15.

b. Zidirea şi creşterea spirituală

Cuvântul propovăduit în biserică este spre zidirea şi creşterea spirituală a fiecărui credincios. De aceea, biserica are slujitori credincioşi slujirii, aşa după cum urmează: apostoli, proroci, evanghelişti, păstori şi învăţători. I Ioan 2: 12 – 16, I Petru 5: 1 – 2, I Petru 3: 14.

„Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor în vederea lucrării de slujire pentru zidirea trupului lui Hristos, până vor ajunge toţi la unirea credinţei şi cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos". Efeseni 4: 11 – 13.

c. Misiune şi Evanghelizare

Biserica este chemată să ajute pe orfan şi văduvă (misiune) şi să răspândească Cuvântul lui Dumnezeu până la marginile pământului (evanghelizare). Evrei 13: 16, Galateni 6: 9, I Corinteni 2: 4 – 5.

PETRU COCÂRŢEU

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului". Matei 28: 19 – 20.

De-a lungul secolelor, bisericile creştine s-au axat mai mult sau mai puţin pe unele caracteristici şi practici. Ca urmare a acestui fapt, bisericile s-au diferenţiat aşa după cum urmează: 1. Biserica Creştină Ortodoxă, de tip bizantin, axată mai mult pe ritualul religios şi învăţătura apostolilor. 2. Biserica Catolică Unită, axată pe legătura frăţească (Unitate) şi misiune. 3. Biserica Creştină Baptistă, axată pe propovăduirea Evangheliei (Botez şi Evanghelizare). 4. Biserica Creştină Penticostală, axată pe Darurile Duhului Sfânt şi Evanghelizare.

7. *DOCTRINA DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU SAU BIBLIA*

Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care cuprinde 66 de cărţi, împărţită în Vechiul Testament şi Noul Testament.

Biblia a fost scrisă de-a lungul vremii, de diferiţi oameni, prin inspiraţia Duhului Sfânt. De aceea, este fără greşeală, infailibilă în tot cuprinsul ei.

Biblia este singura autoritate pentru credincios în măsură de învăţătură, morală şi practică creştină, ea este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Romani 1: 16, I Petru 1: 23, 25, Ioan 10: 35, Exodul 20: 1 – 17.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos, ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire". II Timotei 3: 16.

Viziunea unei naţiuni

CARACTERISTICILE CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU:

1. Revelaţia. Cuvântul lui Dumnezeu a fost revelat de El însuşi. Este, de fapt, actul lui Dumnezeu de a descoperi anumite adevăruri despre El, despre planurile Lui, despre om şi destinul omului. Aceasta, Dumnezeu a făcut-o prin proroci, profeţi şi la vremea îndurării Sale, a făcut-o prin însuşi Fiul Său, Iisus Hristos. Ioan 3: 34.

„Voi să mergeţi după Domnul Dumnezeul vostru şi de El să vă

temeţi, poruncile Lui să le păziţi, de glasul Lui să ascultaţi, Lui să-l slujiţi şi de El să vă alipiţi". Deut. 13: 4.

2. Inspiraţia. Cuvântul lui Dumnezeu a fost inspirat de Duhul lui Dumnezeu. Inspiraţia este actul prin care Duhul lui Dumnezeu a folosit diferiţi oameni să scrie Cuvântul lui Dumnezeu fără nicio greşeală, în ciuda limitărilor umane. De fapt, inspiraţia este procesul prin care mijloacele imperfecte umane împuternicite de Duhul Sfânt, au posibilitatea să producă ceva perfect. Romani 15: 4, I Corinteni 1: 27 – 29.

„Căci nicio proorocie n-a fost adusă prin voia omului", ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mâhniţi de Duhul Sfânt". II Petru 1: 21.

3. Autoritatea. Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea supremă în tot universul. Cuvântul său este „Da" şi „Amin" şi se împlineşte cuvânt cu cuvânt. Autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu este procesul prin care Dumnezeu Fiul recunoaşte cărţile Bibliei ca fiind Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Iisus Hristos afirmă autoritatea Cuvântului chiar până la literă. Isaia 40: 8, Luca 16: 17, I Petru 1: 25.

„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi Pământul, nu va trece o iotă sau frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile". Matei 5: 18.

PETRU COCÂRŢEL

4. Iluminarea sau înţelegerea. Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, ilumineză mintea omului, îl face să-l înţeleagă. Ca Duhul lui Dumnezeu să poată lucra în viaţa omului este nevoie ca omul să primească Cuvântul. I Cor. 2: 10, Evrei 8: 10, Evrei 10: 16.

„Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie şi nici nu le poate judeca, pentru că trebuie judecate duhovniceşte". I Cor. 2: 14.

5. Canonicitatea. Este actul Bisericii de a consfinţi şi recunoaşte care sunt cărţile inspirate de Duhul Sfânt şi care reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu.

Canonul Biblic cuprinde 66 de Cărţi.

Canonicitatea Vechiului Testament era stabilită pe vremea Domnului Iisus, recunoscută şi acceptată de Biserica primară din primele veacuri.

Canonicitatea Noului Testament a fost stabilită final la Consiliul Bisericesc de la Cartagina, din 397 a.d.

Ca o epistolă să fie primită în canonul Scripturii, ea va trebui să

fie scrisă sau susţinută de un Apostol, să fie în context cu restul Scripturii şi să fie recunoscută că este insuflată de Duhul lui Dumnezeu.

Numai biserica Catolică, prin Consiliul Bisericesc de la Trent în 1546 a.d., include Cărţile apocrife în canonul Bisericesc.

Biserica din primul veac acceptă canonul scripturii şi-l respectă întru totul.

„Să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate şi de curvie, lucruri de care dacă vă veţi păzi va fi bine de voi! Fiţi sănătoşi!" Fapte 15: 29.

Viziunea unei naţiuni

8. DOCTRINA DESPRE SFINŢIRE

Sfinţirea înseamnă separarea omului de păcat şi trăirea totală şi permanentă pentru neprihănirea lui Dumnezeu.

Sfinţirea este un proces continuu, care începe în viaţa omului în momentul convertirii lui la Dumnezeu şi durează până în veşnicie, până la întâlnirea cu Domnul Iisus Hristos: „Dar ştim, atunci când se va arată El, vom fi ca El". I Ioan 3: 2 b, Filipeni 2: 12 – 16, Filipeni 3: 13 – 14, Coloseni 3: 15 – 17.

„Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui şi: oricine rosteşte numele Domnului, să se depărteze de fărădelege". Timotei2: 19.

Omul născut din nou, cunoscător al Cuvântului lui Dumnezeu şi umplut de Duhul lui Dumnezeu, grăbeşte procesul sfinţeniei în viaţa sa.

Cum se realizează sfinţirea:

1. Prin Sângele lui Iisus Hristos, Care ne poate spăla şi curaţi de orice fărădelege şi păcat. Evrei 9: 12 – 14, Efeseni 1: 7.

„Şi sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat". I Ioan 1: 7.

2. Prin Cuvântul lui Dumnezeu şi credinţă, care ne creşte de la statura de copilaşi şi tineri, la statura de părinţi în Hristos. Dacă-l citim şi memorăm, îl ştim şi-l aplicăm şi astfel, Cuvântul lucrează sfinţirea noastră. I Ioan 2: 12 – 15, Coloseni 3: 16. Psalmul 1: 1 – 6.

„Sfinţeşte-i prin adevărul Tău, Cuvântul Tău este Adevărul". Ioan 17: 17.

3. Prin Duhul Sfânt, Care ne învaţă din Cuvânt şi ne călăuzeşte umblarea în căile Domnului, cu sfinţenie. Ioan 16: 13 – 15, I Petru 1: 5.

PETRI) COCÂRŢEL

„Prin Sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Iisus Hristos. Harul şi pacea să vă fie înmulţite”. I Petru 1: 2 b.

Sfinţenia nu este cu putinţă la omul păcătos, dar este cu putinţă la omul mântuit şi spălat în Sângele Mielului, care doreşte din toată inima să facă voia Domnului.

„Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în numele Domnului Iisus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru”. Corinteni 6: 11.

Viziunea unei naţiuni

2. Aplicaţia personală Doctrina creştină – o, *realitate a vieţii zilnice*

Astăzi, mai mult ca oricând, Cuvântul Lui Dumnezeu se împlineşte sub ochii noştri. Care este poziţia ta, iubite cititor, faţă de dragostea Sa minunată? El l-a dat pe Fiul Său să moară în locul tău, ca prin moartea Lui, tu să ai viaţă? 2 Petru 3: 11; 2 Tim. 3: 1; Ioan 3: 16

2 Petru, 3: 11. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă.

2 Timotei, 3: 1. Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Ioan, 3: 16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.

Mai jos, în cuvinte puţine, este prezentat şi planul SALVĂRII tale din lumea păcatului. Citeşte-l, acceptă-l. pune-l în practica vieţii tale de zi cu zi şi vei avea o viaţă binecuvântată, atât pe pământ, cât şi în VEŞNICIE.

A. Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a binecuvântat şi l-a aşezat în Eden.

a. Scopul: Să crească, să se înmulţească şi să stăpânească pământul.

Gen. 1: 27; Gen. 1: 28.

PETRU COCÂRŢCL

27. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său; l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.

28. Dumnezeu i-a binecuvântat, şi le-a zis: „Creşte-ţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe

pământ".

b. Păcatul neascultării l-a făcut pe om să fugă şi să se ascundă de faţa lui dumnezeu şi în loc să fie binecuvântare pentru pământ, pământul a devenit blestemat.

Gen. 3: 10; Gen. 3: 17.

10. El a răspuns: „Ţi-am auzit glasul în grădină şi mi-a fost frică, pentru că eram gol şi m-am ascuns".

17. Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale.

c. Odată cu căderea omului în păcat, toată omenirea a căzut sub aceeaşi osândă a păcatului. De atunci, a intrat în lume moartea fizică (biologică) şi moartea spirituală (iadul sau locuinţa morţilor).

Rom. 5: 12; Rom. 1: 24; Rom. 1: 28; 1 Cor. 15: 21, 22;

Rom. 6: 23.

12. De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat a intrat moartea, tot aşa moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit…

Viziunea unei naţiuni

24. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimilor lor: Aşa că, îşi necinstesc singuri trupurile;

28. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoştinţa lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.

21. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea morţilor.

22. Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos;

23. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru.

B. Dumnezeu, în dragostea Sa, a trimis pe Fiul Său Iisus Hristos în lume, ca să moară în locul nostru, plătind plata păcatelor noastre, eliberându-ne de la moarte şi dându-ne VIAŢĂ.

a. Deci, Dumnezeu, prin Iisus, reabilitează omenirea căzută în păcat, aducând planul salvării.

Ioan 3: 16; Romani 5: 8; I Ioan 4: 9; Ioan 1: 29; Efeseni 1: 7.

16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe

singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.

8. Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.

9. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ea noi să trăim prin El.

29. A doua zi, Ioan a văzut pe Iisus venind la el, şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii!

7. În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor după bogăţiile harului Său.

b. Dar ca fiecare om să aibă parte de mântuire (salvare) trebuie să-şi recunoască starea lui păcătoasă, să-şi mărturisească păcatele, cu alte cuvinte să se POGĂIASCĂ de trecutul său cerându-şi iertare de la Dumnezeu şi invitându-L pe Domnul Iisus să vină în viaţa sa şi să fie Domn şi Stăpân al vieţii sale.

Matei 3: 2; Matei 4: 17; Marcu 1: 15.

2. El zicea: „Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape”.

17. De atunci încolo, Iisus a început să propovăduiască şi să zică: „Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape”.

15. El zicea: „S-a împlinit vremea şi împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie”.

Fapte 3: 19; Fapte 4: 12; Efes. 2: 13, 16.19. Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la domnul vremile de înviorare.

Viziunea unei naţiuni

12. În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi”.

13. Dar acum, în Hristos Iisus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos.

16. Şi a împăcat pe cei doi cu dumnezeu într-un singur trup, prin Cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia.

c. Făcând acest act al CREDINŢEI, predându-ţi viaţa în mâna lui Iisus, pe baza Cuvântului sfânt al Bibliei, Dumnezeu te numeşte Fiul Său şi-ţi dă dreptul de moştenire la VIAŢA VEŞNICĂ, împreună cu toţi sfinţii.

Ioan 1: 12; Galateni 3: 26; 1 Ioan 3: 1; Efeseni 2: 19; 1 Ioan 3: 14.

12. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;

26. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Hristos Iisus.

1. Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl! Să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.

19. Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu.

14. Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte.

PETRU COCÂRŢEU

d. Omul predat în mâna lui Dumnezeu, în viaţa căruia Domnul Iisus este Domn şi Stăpân. El îi transformă viaţa. Acest om este născut din nou pentru împărăţia lui Hristos. Opera de transformare o face Duhul Sfânt, odată cu acceptarea lui Iisus în inimă. Şi, astfel, dintr-un om păcătos, sortit pierzării, devine un om spălat, născut din nou pentru împărăţia lui Dumnezeu, care nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la VIAŢĂ.

Ioan 3: 3, 5; Ioan 5: 24; Romani 8: 15, 16.3. Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun că dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu”.

5. Iisus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu”.

24. Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.

15. Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică, ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”

16. Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui „Dumnezeu.

e. Toţi oamenii care l-au primit pe domnul Iisus în viaţa lor sunt MÂNTUIŢI, sunt spălaţi de păcatele lor, iar Duhul sfânt i-a NĂSCUT din Nou. Trebuie să confirme public, în faţa lumii fizice şi spirituale această transformare a lor şi aceasta o fac prin BOTEZUL NOU-TESTAMENTAL, aşa cum Domnul Iisus, apostolii şi toţi creştinii, de-a lungul

Viziunea unei naţiuni veacurilor, au îndeplinit această poruncă,

au certificat prin BOTEZ, că de acum înainte aparţin împărăţiei lui Hristos şi vor trăi pentru slava şi gloria împăratului slăvit IISUS HRISTOS, DOMNUL NOSTRU.

Matei 3: 13, 14, 15; Matei 28: 19, 20; Efes. 4: 5.

13. Atunci a venit Iisus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.

14. Dar Ioan căuta să-L oprească. „Eu", zicea el, „am trebuinţă să fiu botezat de Tine şi Tu vii la mine?"

15. Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit „Atunci, Ioan L-a lăsat.

19. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

20. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

5. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez.

C. Copilul lui Dumnezeu are nevoie de creştere spirituală şi aceasta se face în Trupul lui Hristos pe pământ, care este BISERICA, al cărui Cap este IISUS HRISTOS.

a. În Biserică se primeşte învăţătura din Cuvântul lui Dumnezeu, acolo este legătura frăţească cu fiecare mădular al Trupului lui Hristos, acolo se face Frângerea Riinii, adică CINA DOMNULUI şi acolo se înalţă RUGĂCIUNI. Coloseni 1: 18; Fapte 2: 42; Fapte 2: 46.

PETRU COCÂRŢEU

18. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.

42. Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, şi în rugăciuni.

46. Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana, cu bucurie şi curăţie de inimă.

Evrei 10: 24, 25; 2 Tim. 2: 19.

24. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune.

25. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie.

19. Totuşi, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui"; şi: „Oricine rosteşte numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!"

b. Biserica, Trupul lui Hristos, Mireasa lui Hristos, este un organism viu, în care fiecare din noi suntem mădulare unii altora. De aceea, este necesară legătura frăţească şi părtăşania în Casa Domnului.

1 Cor. 12: 27; Efs. 5: 29, 30; Efs. 2: 21, 22.

27. Voi sunteţi trupul lui Hristos şi fiecare, în parte, mădularele lui.

29. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrăneşte, îl îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica;

Viziunea unei naţiuni

30. Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui.

21. În El, toată clădirea bine închegată creşte ca să fie un Templu Sfânt în Domnul.

22. Prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin duhul.

Apoc. 22: 16, 17; Apoc. 21: 2.

16. Eu, Iisus, am trimis pe Îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina şi Sămânţa lui David, Luceafărul strălucitor de dimineaţă.

17. Şi Duhul şi Mireasa zic: „Vino!” Şi cine aude, să zică: „Vino!” Şi celui ce îi este sete, să vină. Cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!

2. Şi eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

c. Păstrând legătura cu BISERICA, aici se face FRÂNGEREA PÂINII, sau CINA DOMNULUI, care este o poruncă a Domnului Iisus şi prin care arătăm lumii fizice şi spirituale că Domnul IISUS a murit şi a înviat. Mâncând din Faine şi bând din Paharul Legământului celui Nou, să facem aceasta până va veni El.

1 Cor. 11: 24, 25, 26; Marcu 14: 22, 23, 24.

24. Şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi a zis: „Luaţi, mâncaţi, Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi, să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea”.

PETRU COCÂRŢEU

25. Tot astfel, după cină, a luat paharul, şi a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el”.

26. Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi

din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El.

22. Pe când mâncau, Iisus a luat o pâine şi, după ce a binecuvântat, a frânt-o, şi le-a dat, zicând: „Luaţi, mâncaţi, Acesta este trupul Meu”.

23. Apoi a luat un pahar şi, după ce a mulţămit lui Dumnezeu, l-a dat apostolilor şi au băut toţi din el.

24. Şi le-a zis: „Acesta este sângele Meu, Sângele Legământului celui Nou, Care se varsă pentru mulţi.

d. Copilul lui Dumnezeu trebuie să fie într-o dependenţă totală faţă de Tatăl Său din Ceruri, şi aceasta fiecare din noi o facem prin RUGĂCIUNE. în numele lui IISUS ne putem adresa TATĂLUI din ceruri, să-l spunem toate dorinţele şi nevoile (ofurile) inimii noastre şi El ne va ajuta. Totodată, să-L slăvim şi să-L binecuvântăm pentru tot ce ne dă în fiecare zi.

Matei 6: 5 – 15; Iacov 1: 5 – 7.

6. Ci tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa şi roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti.

7. Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi.

Viziunea unei naţiuni

8. Să nu vă asemănaţi cu ei, căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-l cereţi voi.

9. Iată dar cum trebuie să vă rugaţi:

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, Sfinţească-se Numele

Tău.

10. Vie împărăţia Ta, Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.

11. Rinea noastră cea de toate zilele de-ne-o nouă astăzi;

12. Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;

13. Şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin!

14. Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre.

15. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre.

5. Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de

la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată.

6. Dar, s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo.

PETRU COCÂBŢCU

Viziunea unei naţiuni

7. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul.

Evrei 11: 6; Fapte 4: 31; 2 Cor. 2: 14.6. Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.

31. După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi. Toţi s-au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

14. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, Care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi, în orice loc, mireasma cunoştinţei Lui.

Efeseni 6: 10 – 18

10. Încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui.

11. îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţine piept uneltirilor diavolului.

12. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti.

13. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul.

14. Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii.

15. având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii.

16. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău.

17. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

18. Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi

sfinţii.

Fiind copilul lui Dumnezeu, având legătura cu Trupul lui Hristos, BISERICA, împărtăşindu-te la Masa Domnului şi trăind o viaţă de rugăciune, DUHUL SFÂNT te va învăţa tot ce trebuie să faci, pas cu pas, dacă cu sinceritate doreşti să creşti spiritual pentru slava şi gloria lui IISUS pe pământ şi pentru o veşnicie alături de HRISTOS, după ce vei părăsi acest trup muritor al limitării.

Viziunea unei naţiuni

BIBLIOGRAFIE

1. Acte şi Documente, D.A. Sturza, 1909.

2. Biblia, (Cartea cărţilor), N. Cornilescu, 1916.

3. Biblioteca domnească a Mavrocordaţilor, Vasile Mihordea, 1940.

4. Catechism, Studiu Biblic; Emil Titus Colţea, Cleveland, Ohio, 1996.

5. Carte de învăţătură, Varlaam, 1643.

6. Contribuţii la cunoaşterea culturii grănicerilor bănăţeni, Liviu Groza, Lugoj, 1993.

7. Despre societăţile de credit funciar şi instituirea lor în România, Gh. Viilturescu, 1889.

8. Despre originea românilor, Nicolae Râmceanu, 1820.

9. Descriptio Moldaviae, Dimitrie Cantemir, 1716.

10. Din Corespondenţa Generalului Ion Dragalina, Liviu Groza, Lugoj, 1995.

11. Eroii neamului Românesc, Ion Popescu, Kent State University, Ohio, 1997.

12. Geografia, de Strabo, 63 BC-19 AD.

13. Historiae, de Th. Simacatta, 641 AD.

14. Istoria Ţării Româneşti, Mihai Cantacuzino, 1776.

15. Istoria lucrurilor şi întâmplărilor românilor, Gheorghe Şincai, 1806.

16. Istoria pentru începuturile românilor în Dacia, Petru Maior, 1812.

17. Istoria Bisericii Ortodoxe Române, D. Păcurariu, 1980.

18. Istoria românilor din Dacia Traiană, A! Papiu – Ilarian, Viena, 1852.

PETRU COCÂRŢEL

19. Istoria lui Mihai Viteazul, Nicolae Iorga, 1936.
20. Istoria Românilor. De la origini până în zilele noastre, Vlad Georgescu, Ediţia a IV-a, 1995.
21. Istoria Românilor, Mircea Eliade, 1976.
22. Istoria Românilor, Nicolae Iorga, 1927.
23. Înaltul ordin de zi către armată, Garol 1, Monitorul Oficial, nr. 106, 11/ 28 Mai 1977.
24. Introduction to the Appostles, Diaconul Coresi, 1563.
25. Lung, Meşterii Spirituali; Anthony Stevens, 1994.
26. Începuturile vieţii romane la gurile Dunării, Vasile Rir-van, 1923.
27. Letopiseţul Ţării Moldoviei, Miron Gostin, 1672.
28. Lumini peste Veacuri. vol. I şi Voi. II, Petru Popovici, Los Angeles CA, 1985.
29. Manualul de legi, Alexandru Donici, 1814.
30. Manualul de patriotism, Iancu Nicoară, 1829.
31. Memorii, Ion Udrea, Kent State University Ohio, 1997.
32. Marea importanţă a rugăciunii, Liviu Olah, Bucureşti, 1994.
33. Noul Testament – O privire de ansamblu, Merilli C. Ten-nex, Wheaston, Illinois, 1981.
34. Oameni şi fapte, Simion Cocârţeu, Kent State University Ohio, 1996.
35. Roman Roads of Europe, N.H. Sitwell, New York, 1981.
36. Războiul de independenţă, Monitorul Oficial, nr. 118, 8 iunie 1877.
37. Scrisorile lui C. Brâncoveanu către Petru cel Mare, 1688 – 1697.
38. Sentimentul românesc al fiinţei, Constantin Noica, 1978.
39. Scrisori sociale şi filosofice, Xenopol, Paris, 1908.
40. Ştefan cel Mare, Ion Ursu, 1925.
41. Tâlcul Evangheliilor, Coresi, 1564.
42. The overcomers, Richard Wurmbrand, 1995.
43. The Spiritual Man, Watchman Nee, 1984.
44. The Layperson's Introduction to the New Testament. Carl H. Morgan, 1968, 1991.
45. The Heidelberg Catechism, Grand Rapids Michigan, 1989.
46. The Second World War, Triumph and Tragedy, W. Ghurchill,

1953.
47. Tradiţia istorică despre întemeierea statelor româneşti, Gh. Brătianu, 1945.
48. Toch the world through PRAYER, Weslei L. Ducwel, 1986.
49. Vestirilor filozoficeşti şi moralicești, Gh. Lazăr, 1795.
50. Viaţa şi domnia lui Constantin Brâncoveanu, Nicolae Iorga, 1914.
187
Viziunea unei naţiuni
Cuprins
Un om – o carte – o credinţă…5
Capitolul I – Oameni de ieri şi de azi…9
1. Căpitanul Iancu Temeş…10
2. Colonelul Florea Dar a…16
3. Cronica vremii…22
Capitolul al II-lea – Episoade din istoria poporului român cu aplicaţii din Evanghelie…51
Nr. 1. Religia străbună pe teritoriul Daciei, 291 a. C…52
Nr. 2. Religia străbună pe teritoriul daco-geţilor, 80 a. C…53
Nr. 3. Religia străbună pe teritoriul Daciei, 86 d. Hr…55
Nr. 4. Dacia Romană, secolul al II-lea d.Hr., după anul 110 d. Hr…57
Nr. 5. Dacia Romană – Sfârşitul secolului al IV-lea.
Anul 377 d. Hr…58
Nr. 6. Sfârşitul secolului al IV-lea şi începutul secolului al V-lea. Anul 400 d. Hr…59
Nr. 7. Secolul al V-lea d.Hr. Dionisie cel Mic, 450 d. Hr…60
Nr. 8. Voroneţ (1488), citadelă neuitată…61
Nr. 9. Diaconul Coresi (1564). Contribuţia sa la lupta pentru biserică şi ne-am…62
Nr. 10. Luca Stroici (1593). Aportul său adus creştinătăţii. 63 Nr. 11. Secolul al XVI-lea. Mihai Viteazul (1598), simbol al istoriei străbune…64
Nr. 12. Constantin Brâncoveanu (1714).
Cuvântul său în faţa sultanului…65
Nr. 13. Iancu Temeş (1830 – 1897).
Contribuţia sa la promovarea culturii şi credinţei…66
Nr. 14. Cetatea Plevnei, 1877; Izbăvirea Domnului…68

PETRU COCÂRŢCL
Nr. 15. Cetatea Smârdan (1878).
Eroii plaiurilor româneşti…69
Nr. 16. Începutul secolului al XIX-lea.
Anii 1802 – 1830…70
Nr. 17. Secolul al XIX-lea, mai precis, anii 1830 – 1853…72
Nr. 18. A. două parte a sec. al XIX-lea, anii 1853 – 1877…74
Nr. 19. Începutul sec. al XX-lea.
Perioada Primului Război Mondial, 1914 – 1918…76
Nr. 20. Sfârşitul Primului Război Mondial şi înfăptuirea României Mari, 1 Decembrie 1918…78
Nr. 21. România după primul război mondial
(anii 1918 – 1929) …80
Nr. 22. Aportul lui Constantin Brâncuşi la patrimoniul culturii mondiale (1876 – 1957) …82
Nr. 23. România între anii 1930 – 1936…85
Nr. 24. România între anii 1936 – 1940.
Pierderi mari teritoriale…87
Nr. 25. România între anii 1940 – 1946.
Personalitatea Mareşalului Ion Antonescu…89
Nr. 26. România între anii 1947 – 1964.
Calvarul Bisericii Creştine…92
Nr. 27. România între anii 1953 – 1956…95
Nr. 28. România între anii 1965 – 1977…97
Nr. 29. România între anii 1977 – 1989.
Continuarea persecuţiei religioase…99
Nr. 30. Stimularea optimismului unei naţiuni prin credinţa în Dumnezeu… 102
Capitolul al III-lea – Un vis şi o împlinire…103
1. Înv. Ion Udrea, Memorii…104
MEMORIES
ION UDREA…109
BIOGRAPHICAL DATES…113
2. Simion Cocârţeu, Oameni şi fapte…115
PEOPLE AND ACTIONS
SIMION COCIRTEU…119
— Viziunea unei naţiuni
3. Înv. Ion Popescu.

Eroii neamului românesc… J23
HEROES OF THE ROMANIANS
Ion Popescu… 126
4. COMITETUL CREŞTIN ROMÂN.
Apărarea Libertăţii Religioase şi de Conştiinţă, 1978 – 1989 129
THE ROMANIAN CHRISTIAN COMMITTEE'S…131
Capitolul al IV-lea – Normele creştine…139
1. Doctrina creştină propriu-zisă…140
2. Aplicaţie personală
Doctrina creştină – o realitate a vieţii zilnice… 171
BIBLIOGRAFIE…155